

HOMÍLIE „A“
EUBOMÍR STANČEK

OBSAH

Prvá adventná nedeľa „A“

Nový cirkevný rok

Druhá adventná nedeľa „A“

Jánov varovný hlas

Tretia adventná nedeľa „A“

Kráša podstaty

Nepoškvrnené počatie Panny Márie

Mária náš vzor života bez hriechu

Štvrtá adventná nedeľa „A“

Boh kto v neho verí, neopusti

Narodenie Pána - na omšu v svätej noci

Pokoj ľudom dobrej vôle

Narodenie Pána – na omšu na úsvite

Posolstvo ľudom dobrej vôle je chváliť Boha

Sv. Štefana, prvého mučeníka

Dnešný svet potrebuje svedectvo života viery

Nedeľa Svätej rodiny

Čo za niečo stojí, aj niečo stojí

Sv. Silvestra I., pápeža

Venujme pozornosť poďakovaniu

Slávnosť Panny Márie Bohorodičky

Poprosme o božie požehnanie na príhovor Bohorodičky

Zjavenie Pána

Zaangažovanosť kresťana záležitosť viery, nádeje a lásky

Krst Krista Pána „A“

Krst kresťana zaväzuje k životu viery, nádeje a lásky

Prvá pôstna nedeľa „A“

Nie vždy je v staniole salónka

Druhá pôstna nedeľa „A“

Pri zmene srdca sa mení aj tvár

Tretia pôstna nedeľa „A“

Jediný skutok prevýši tisíc slov

Štvrtá pôstna nedeľa „A“

Iba Boh nepotrebuje nič, aby urobil zázrak

Piata pôstna nedeľa „A“

Viera je dar

Zelený štvrtok Pánovej večere

Ježiš nám dal svoje telo a krv ako dar lásky

Veľký piatok Pánovho umučenia a smrti

Ježiš sa nám dáva na kríži ako dar lásky

Veľkonočná vigília Pánovho zmŕtvychvstania

Ježiš vstal z mŕtvych

Veľkonočná nedeľa „A“ – na omšu vo dne

Zmyslom môjho života je večnosť

Veľkonočný pondelok

Začnime aj hovoriť o duchovných veciach

Druhá veľkonočná nedeľa „A“

Strach je účinnou zbraňou diabla na umlčanie kresťanov

Tretia veľkonočná nedeľa „A“

Dialóg je nástrojom pokoja

Štvrtá veľkonočná nedeľa „A“

Jednoduchí ľudia hýbu svetom

Šiesta veľkonočná nedeľa „A“

Byť sám znamená neprijat' Ducha pravdy

Siedma veľkonočná nedeľa „A“

Múdry nahráva, hlupák hrá sám

Nedeľa Zoslania Ducha Svätého

Pokoj je ovocím výmeny nadávok za modlitbu

Nedeľa Najsvätejšej Trojice „A“

Nekonečný Boh s ľudskou tvárou

Najsvätejšieho Kristovho tela a krvi „A“

Slávnosť Božieho tela je deň verejnej úcty

Druhá cezročná nedeľa „A“

Vianoce sú Božím dielom

Tretia cezročná nedeľa „A“

Nemusiš žiarit', stačí, ak iba zasvietiš

Štvrtá cezročná nedeľa „A“

Viera sa cení pred ľuďmi, úprimnosť pred Bohom

Piata cezročná nedeľa „A“

Každý z nás je chuťou zeme

Šiesta cezročná nedeľa „A“

Najkrajšie veci

Deviata cezročná nedeľa „A“

Hlas Stvoriteľa

Desiata cezročná nedeľa „A“

Odpustenie mení srdcia

Jedenásta cezročná nedeľa „A“

Sľúbili sme si lásku

Dvanásta cezročná nedeľa „A“

Nebojte sa!

Trinásta cezročná nedeľa „A“

Paradox lásky

Štrnásť cezročná nedeľa „A“

Tichý a pokorný srdcom nájdú odpočinok pre svoju dušu

Pätnásť cezročná nedeľa „A“

Aj z kamenistej pôdy môže byť úroda

Šestnásť cezročná nedeľa „A“

Realita dobra a zla

Sedemnásť cezročná nedeľa „A“

Ako chcem získať Nebeské kráľovstvo?

Osemnásť cezročná nedeľa „A“

Vieme sa najesť, ale nedokážeme sa nasýtiť

Devätnásť cezročná nedeľa „A“

Lekár lieči telo a psychiku, Ježiš ducha

Dvadsať cezročná nedeľa „A“

Každý potrebuje domov

Dvadsať prvá cezročná nedeľa „A“

Eucharistia nie je mŕtva múmia

Dvadsať druhá cezročná nedeľa „A“

Oplatí sa zapredať vlastnú dušu?

Dvadsať tretia cezročná nedeľa „A“

Všetci sme bratia a sestry

Dvadsať štvrtá cezročná nedeľa „A“

Hnev nie je znamením kresťanstva ale odpustenie

Dvadsať piata cezročná nedeľa „A“

Náš Boh je Boh lásky a spravodlivosti

Dvadsať šiesta cezročná nedeľa „A“

O postoji k vôli otca

Dvadsať siedma cezročná nedeľa „A“

Čo tu mám?

Dvadsať ôsma cezročná nedeľa „A“

Čo ak budem chcieť a nebudem môcť?

Dvadsať deviata cezročná nedeľa „A“

Obraz Stvoriteľa v mojej tvári

Tridsať cezročná nedeľa „A“

Príkaz lásky je misijný

Tridsať prvá cezročná nedeľa „A“

Život v nemej úcte, alebo v nemej hanbe?

Tridsať druhá cezročná nedeľa „A“

S časom narábajme tak, aby sme ho nemuseli vrátiť

Tridsať tretia cezročná nedeľa „A“

Radosť z daru talentov

Všetkých svätých

Svätosť naša vec

Spomienka na všetkých verných zosnulých

Bdiť naša vec

Slávnosť Krista Kráľa (34. cezročná nedeľa) „A“

Múdri sa učia na chybách iných, hlúpy na svojich

Nanebovzatie Panny Márie

Niekedy je umením byť kačicou

Prvá adventná nedeľa „A“

Mt 24, 37-44

Nový cirkevný rok*Začiatok nového cirkevného roka kresťana zaväzuje***AI**

Mnohí sa držia zásady: nepremeškať začiatok. Môže to platiť aj pre cirkevný rok? Čo tak chcieť? Využime príležitosť. Nedajme sa zahanbiť. Ponúka sa nám nie každodenná príležitosť.

Kňaz rozprával veriacim o dievčatku, ktoré prišlo s prosbou, že sa chce stať katolíčkou. Keď sa jej pýtal, či vie niečo z katolíckeho náboženstva, dostal odpoveď: „Viem sa prežehnať!“ a hneď to aj predviedla. Kňaz ukázal veriacim, ako sa prežehnala. Rukou urobil nekoordinovaný pohyb, akoby odháňal muchy. Celý kostol sa rozosmial. Keď sa všetci utíšili, kňaz pokračoval v reprodukcii dialógu s dievčaťom. Na otázku, kde sa to naučila, odpovedala: „Bola som v katolíckom kostole a tam som pozorne sledovala, ako sa veriaci prežehnávajú.“ Kňaz sa pozrel po prítomných. Už sa nikto nesmial. Všetci zahanbene sklonili hlavy... ¹

Príbeh má čo povedať aj nám práve na začiatku adventu a nového cirkevného roka. Bolo by správne vytvoriť si nový vzťah k Bohu, svojej duši, blíznym, svojim povinnostiam...

KE

Sám Ježiš hovorí: **„Bdejte teda, lebo nevíte, v ktorý deň přijde váš Pán“** (Mt 24,42).

DI

Cirkevný rok nemá zhodný začiatok s občianskym rokom. Začína štyri nedele pred sviatkami Narodenia Pána Ježiša. Tento čas voláme adventom. Z latinského „adventus – príchod“. Je to čas očakávania, radostného pokánia a prípravy na liturgický sviatok, keď si pripomenieme historický príchod Boha ako človeka na svet v Betleheme.

V čítaniach pri svätej omši zo Svätého písma si nielen niečo pripomíname z udalosti historického adventu, ale liturgické čítania sú nám výzvou byť tým, čím máme byť. náš život je tiež advent. Máme ho prežiť v zmysle slov: **„Bdejte teda, lebo nevíte, v ktorý deň přijde váš Pán“** (Mt 24,42). Masmédiá, rozhlas, televízia nemusia priniesť oznam, že začína zima. Stačí, keď pozrieme oknom von a to stačí. Na začiatku nového cirkevného roka sú aktuálne Ježišove slová o jeho druhom príchode. Ten sa má stať stredobodom prípravy, posväcovania učeníkov. Poukázanie na Noemov príbeh má pripomenúť, že tak to bude aj pri druhom príchode Syna človeka. **„Ako v dňoch pred potopou ľudia jedli a pili, ženili sa vydávali... keď Noe vošiel do korába, a nič nezbadali, až prišla potopa a zmietla všetkých, tak bude aj pri príchode Syna človeka“** (Mt 24,38-39).

¹ Porov.: OGURČÁK, L.: súkromný archív.

Kto žije v súlade s tým, čo žiada od nás Boh, čo učí Cirkev, žije v nádeji ako tí, čo sa dostali do archy. Svet túži po večnej blaženosti, zabúda však, že Kristus má na každého neodvolateľné požiadavky. Nie je správne dať sa pomýliť falošnou sebaistotou. Pravdou je, že každý človek žije len raz, jeden život, nejestvuje opravný život, prevetľovanie, reinkarnácia. Ježiš nepovažuje za hriech potreby človeka, keď spĺňajú mravné normy. Beh života nesmie však prebiehať bez Boha. Pri plnení povinností nesmieme byť prekvapení, keď **„Syn človeka príde v hodinu, o ktorej nevieme“** (Mt 24,44). **Ježišove slová: „Vtedy budú na poli dvaja: jeden bude vzatý, druhý sa ponechá. Dve budú mlieť na mlyne: jedna bude vzatá, druhá sa ponechá“** (Mt 24,40-41), sú časové, aktuálne stále. Ježiš nemusí nikomu ohlásiť svoj príchod. Má právo nás prekvapiť. Právom žiada, aby sme boli vždy pripravení sa s ním stretnúť. **„Bdejte teda, lebo neviete, v ktorý deň príde váš Pán“** (Mt 24,42). Čo rozhodne o odmene, treste, bude každého osobný vzťah k Ježišovi.

PAR

Nesprávne by sme si zakladali na ohľadoch, vzťahoch či priateľstvách alebo spoločenstvách s ľuďmi. Ani rod, povolanie, vzdelanie, postavenie či iné prednosti v pozemskom živote nezaväzujú pri príchode Syna človeka. Rozhodne vnútorný vzťah ku Kristovi. K stretnutiu príde odrazu, bezohľadne, neklamne a definitívne. Treba si pripomenúť, že bude dielom okamihu, nebude možné sa vyhovárať, vyjednávať, prednášať svoj úsudok, mienku, názor, nebudeme spolurozhodovať a ani prosby nebudú mať silu. Už nebude na nič čas. Ježišove rozdelenie sa uskutoční spravodlivo, v pravde a láske, a bude výsledkom života viery každého človeka. Začiatok cirkevného roka a adventu je čas milosti, aby sme spoznali ďalekosiahly význam druhého príchodu Ježiša Krista. On nám prejavuje svoju lásku i v slovách o hospodárovi, ktorý bdie, aby zabránil zlodejovi vniknúť do domu.

Počas liturgického roka v evanjeliu budeme počúvať slová sv. Matúša. Ježiš povedal: **„Aj on je Abrahámovým synom. Lebo Syn človeka prišiel hľadať a zachrániť, čo sa stratilo“** (Lk 19,10). Nesmieme zaváhať. Dnes si pripomínáme, že máme byť vždy a všade tým, čím máme byť. Noemovi stačilo slovo Boha. Uveril veciam, o ktorých viac nevedel. Podľa vonkajšieho zdania nič nenasvedčovalo tomu, že by mala prísť potopa, ktorá mala zničiť všetok život. Boh od nás žiada žiť vieru Noema. Objavujme Boží zákon v sebe, ktorý do každého z nás vpísal sám Boh. Celý náš život je vzácny čas milosti. Sv. Pavol píše: **„Bratia, viete, aký je čas, že už nadišla hodina, aby ste sa prebudili zo sna“** (Rim 13,11 druhé čítanie). Keď bdieme, plníme vôľu Božiu, a tak sa pripravujeme na ten príchod. K tomu nás vyzýva aj sv. Augustín v knihe Vyznania. Po bojoch sám so sebou i okolím, keď našiel Boha, spoznal zmysel svojho života, svoj životný advent. Každý máme zodpovednosť k svojmu životnému adventu. Nik si nemusí zúfať nad svojím životom. Každý však môžeme byť lepší, máme sa obrátiť. Boh nám dáva svoju milosť. Je ešte čas milosti. Ako Augustín začnime dnes, teraz, ako to dokázali iní.

MY

Advent je čas radostného pokánia, ktorým sa najlepšie vieme pripraviť na najradostnejšie sviatky roka. Takto prežitý advent je predpokladom správneho života, osobného víťazstva nad sebou, svetom, diablom. Prečo?

Škótsky teológ William Barclay napísal poviedku O troch diabloch, ktorí sa pripravovali na pôsobenie medzi ľuďmi. Skôr, ako mali opustiť peklo, mali pohovor s Luciferom, ktorý sa ich pýtal, ako chcú splniť svoje poslanie. Prvý chcel vsadiť svoju činnosť na našepkávanie ľuďom, že Boh nejestvuje. Druhý chcel presvedčiť ľudí, že peklo nejestvuje. A tretí odpovedal: „Ja chcem jednoducho hovoriť ľuďom, že majú čas pripraviť sa na smrť.“ Diabol pochválil tretieho: „Urob tak a iste mnohých privedieš do pekla.“²

Áno, prežili sme už viac adventov, ale najnebezpečnejšie je, keby sme ten tohoročný začiatok odložili o rok. Nechceme už nič odkladať. Nechceme dopadnúť ako súčasníci Noema. Zo všetkou vážnosťou a zodpovednosťou prijímame Ježišove slová: „**Bdejte teda, lebo nevíete, v ktorý deň príde váš Pán**“ (Mt 24,42).

ADE

Aj to, ako robíme znamenie kríža, napovedá nám i okoliu niečo o nás a Boh vidí do nášho vnútra. Neraz je to prejavom ľahostajnosti vo viere. Naopak. Využívame čas a už pri dnešnej eucharistickej slávnosti predkladáme svoje prosby, chceme sa upevniť vo vytrvalosti a odovzdanosti do vôle Božej, a tak prežiť tohoročný advent i celý nastávajúci nový cirkevný rok. Amen.

Druhá adventná nedeľa „A“

Mt 3, 1-12

Jánov varovný hlas

Sme vyzvaný pokáním pripraviť sa na najkrajšie sviatky roka

AI

Určite každý z nás si všimol, že je okolo kostola, ale aj po ceste pekne odhrnutý sneh. Tento sneh odhrnuli ľudia traktormi a pluhmi a tým nám pripravili a vyrovnali cestu, aby sme sa bezpečne dostali do vytúženého cieľa. Teda, vďaka pluhom, ktorými človek odhrnul napadaný sneh sme možno aj dnes tu prišli.

KE

A takýmto pluhom pred 2000 rokmi bol aj Ján Krstiteľ, ktorý pripravoval cestu Pánovi slovami: „**Pripravte cestu Pánovi, vyrovnajte mu chodníky**“ (Mt 3,3).

DI

Ako? Už samotné meno prezrádza jeho osobu. Ján (hebrejsky “Yóhannan” “Jahve” je “milostivý”, grécky Jóannés) poukazuje na toho, ktorý je Milostivý. Bol to syn Zachariáša a Alžbety, narodil sa šesť mesiacov pred Kristom. Keď mal 30 rokov keď odišiel na púšť a k rieke Jordán, kde káže a pripravuje národ na príchod Mesiáša, Vykupiteľa. Sv. Matúš vo svojom evanjeliu nehovorí nič o jeho pôvode. Ján je

² Porov.: BENDYK, M.: Žit' evanjeliá. Krakov : 1995, s. 8.

výslovne nazývaný “Krstiteľom”, ale toto prímene nie nachádzame v celom SZ. V SZ sa hovorí o Jánovi ako o “anjelovi”, o tom, ktorý pripravuje cestu, o „hlasno volajúcom” ale nie o Jánovi ako “Krstiteľovi”. Toto prímene má len v NZ, a tam je bežné. A čo vlastne pre Jána znamená “krst”, od ktorého dostal prímene “Krstiteľ”? Židia už za Jánových čias poznali okrem krstov náboženského umývania a kúpeľov aj jednorazový krst človeka. Nebol to však krst pre Židov samých, ale pre pohanov, ktorí chceli prestúpiť na židovstvo. Tento jednorazový krst celého človeka, ktorý bol pre pohanov, znamenal radikálne odvrátenie sa od celej pohanskej minulosti a jej rozhodné odsúdenie. Krstenec tu mal povedať k celému svojmu doterajšiemu životu a ku všetkým svojim doterajším náboženským tradíciám a zvyklostiam rozhodne „nie“! A keďže Ján Krstiteľ bol ohlasovateľ prichádzajúceho Kráľa a jeho kráľovstva videl v takom krste jedínú a nevyhnutnú podmienku na vstup do „nebeského kráľovstva“, a to na základe presvedčenia, že súčasný Izrael sa stal táborem pohanov. Touto požiadavkou krstu postavil celý Izrael na jeden stupeň s nehodnými pohanmi, ktorí v očiach Židov boli iba vyvrheľmi ľudstva, úbohú bandu zločincov, vrahmi a smilníkmi. Títo ľudia šli za Jánom preto, lebo on sám robil pokánie. Skutočné pokánie má dosah na môj život. Pokánie premieňa nielen môj život ale aj prostredie v ktorom žijeme. Aby sme zmenili prostredie v ktorom žijeme, najprv musíme zmeniť svoj život, ako Ján Krstiteľ. Ten dokázal premieňať ľudí, lebo ten dokázal premeniť sám seba. Veď v prvom on nevyháňa ľudí na púšť, ale ide tam on sám. On sám si miesto dobrého odevu oblieka odev z ťavej kože. On sám vymieňa dobré jedlo za kobyľky a med. On nechce zmeniť ľudí on sám by to nedokázal, ale on sám mení seba. On pochopil, čo je pokánie.

PAR

Chápem ja čo je pokánie pre mňa? Ak je nám svätá spoveď vrcholom pokánia, tak sme na omyle. Vyznanie hriechov je len začiatok pokánia. Svätosť pokánia, svätá spoveď nie je odpadový kôš, do ktorého všetko zlé vysypem, aby som ho mohol znova plniť hriechom. Pokánie je vyčistenie, ale aj naplnenie Božím duchom. My sami sme neschopní toho, aby sme sa sami zmenili. Sme toho neschopní, my sami sa nechajme Bohom zmeniť, lebo iba Boh nás môže naplniť.

MY

Na jednom obrázku som videl nakreslenú kružnicu, ktorá charakterizuje kruh života, môj život. V tej kružnici bol nakreslený trón, ako stolička a na tom tróne bolo napísané „Ja“. To bol môj život, ktorý som si ja zriadil. A mimo toho kruhu, tej kružnice bol malý križik a to je Boh – Kristus, ktorý nie je ešte v mojom životnom kruhu, ale len v ňom vieru a používa tu ho ako poistku na horšie časy.

Mnohí bohužiaľ používame spoveď len ako poistku na horšie časy. Či nie sú dosť zlé teraz? Či nie je to zlé aj v tejto chvíli so mnou? Ale sú aj ďalší bratia a sestry a tí boli znázornení znovu kružnicou, ktorá znamená životný kruh, stolička na ktorej sedí moje „Ja“ a križik bol už v kruhu. To sú ľudia, ktorí s Kristom komunikujú a možno intenzívne, ale komunikujú s ním ako so svojím spolupracovníkom, ale ja si vládnam môjmu životu, lebo Ježiš je ten, ktorý mi musí pomáhať.

ADE

Bratia a sestry, ale toto ešte nie pokánie, toto ešte nie je pochopenie zmeny života. To je len čosi čím si ja chcem poistiť svoj život a možno intenzívnejším spôsobom. Pokánie je zmena a podstatná zmena, keď sa na ten trón posadí Kristus a moje ja pokorne ustúpi ostane v životnom kruhu, pretože ja sa svojho života nemôžem nevzdať, keď mi ho Boh daroval, ale môžeme ho v plnosti prežiť až vtedy, keď mi ho začne riadiť Boh, keď mu dám k tomu príležitosť. Keď si Kristus môže vziať všetky oblasti môjho života a keď ja pochopím, že to nie je strata, ale zisk. Viete, čím si Ján získal tých ľudí? Práve pokáním, ale nie tým, že by ho bol hlásal, ale on ho uskutočňoval a tým si pritiahol mnohých. On bol skutočným pluhom, ktorý pripravoval cestu Pánovi, aby prišiel do ľudských srdc a oni sa stali pluhmi, aby Pán prišiel aj k nám. Aj ja mám byť dobrým pluhom, ktorý pripravuje cestu druhým. Amen.

Tretia adventná nedeľa „A“

Mt 11, 2-11

Krása podstaty

AI

„Čo bolo, bolo; teraz skúsme nájsť to podstatné, to, čo je v nás.“ Drahí bratia a sestry, určite ste takmer všetci postrehli, že tieto slová pochádzajú zo známej piesne „Neobzerajte sa, pani Lótová“ od Joža Ráža zo skupiny Elán.

KE

Mohli by sme povedať, že aj Ján v dnešnom evanjeliu začína hľadať to, čo je podstatné pre nás a pre chvíľu, ktorú práve žije. Nehľadí do minulosti, ale do budúcnosti, lebo posielal svojich učeníkov, aby sa opýtali Ježiša: „Ty si ten, ktorý má prísť, alebo máme čakať iného?“

DI

V tejto chvíli by sme si mohli položiť otázku, prečo Ján nejde položiť Ježišovi túto otázku osobne, prečo posielal svojich učeníkov. Ak sme pozorne počúvali evanjelium, mohli sme zaregistrovať skutočnosť, že bol práve v žalári. Ján bol uväznený pre svoje ohnivé kázne kritizujúce kráľa Herodesa Antipasa. Ten ho za trest dáva uväzniť do osamelej horskej pevnosti Macherus, ktorá sa nachádzala na druhej strane Mŕtveho mora. Jánovi učeníci mu prinášali posolstvo o Ježišových skutkoch a rečiach.

Možnože Jánovi v tej samote prišli na um takého otázky a myšlienky. Ak je pravda, čo rozprávajú učeníci o vzkriesení mŕtvych, o uzdraveniach, prečo Ježiš nezasvieti svetlo aj do tohto väzenia? Ak je pravda to, čo Majster o sebe povedal, že prišiel oznámiť zajatým, že budú prepustení, prečo potom Pán nevyslobodí svojho služobníka z väzenia? A Majster ho ani len nenavštívi. Na koho sa má obrátiť vo svojej biede? Možno takto premýšľal Ján vo svojej netrpezlivosti. A jedna myšlienka ho stále zamestnáva: Čo sa stalo s týmto Ježišom? Nemal by vziať vejačku a pustiť sa

do práce proti Herodesovej nespravodlivosti? Ved' on mu povedal pravdu. Ako keď sa v letný podvečer zatemní obloha a všetky oblaky sa nakopia do jedného búrkového mračna, z ktorého vyšľahne blesk, tak sa v Jánovej duši možno hromadili všetky myšlienky, ktoré mu v súvislosti s Herodesom prišli na um. A Ján trpí. Trpí vo väzení, nepochopený a ubitý, a to len preto, lebo sa vo svojich kázňach dotýkal najtajnejšieho vnútra človeka, kde človek ostáva sám s Bohom, teda jeho svedomia. Snažil sa u ľudí prebudiť to, čo robí človeka človekom, teda svedomie. Ved' o čom hovoril Ján? O ničom inom, len o dôstojnosti ľudskej osoby. Vyzýva, aby sa každý dokázal pozrieť na vlastnú tvár, aby sa dokázal prijať, aby prijal svojho blížneho, aby mu dokázal dať kus seba, a to je dobrý základ na to, aby nakoniec človek prijal Boha. A to Herodes nedokázal. Nedokázal sa pozrieť sám sebe do tváre, nedokázal prijať sám seba a tým pádom nedokázal prijať ani Boha. A preto Ján trpí vo väzení. A keď vidí, že nič zlé neurobil, posielal k Ježišovi dvoch učeníkov s otázkou: „Ty si ten, ktorý má prísť, alebo máme čakať iného?“ Ján ako osoba bol na výsluní svojej doby, okolo neho sa neustále zhromažďovalo mnoho učeníkov, ale Ján sa dokázal skloniť až tak, že prijíma smrť z rúk kata, ktorý mu odtína hlavu. A nemuselo sa to stať, keby sa postavil za Herodesa, za nepravosť. Ale Ján sa sklonil pred pravdou, pozrel do svojej tváre, prijal Ježiša ako blížneho, a teda aj Boha, a to po odpovedi, ktorú mu dáva Ježiš: „Slepí vidia, chromí chodia, malomocní sú čistí, hluchí počujú, mŕtvi vstávajú a chudobným sa hlása evanjelium.“

PAR

Drahý brat a sestra! Nenašiel si sa aj ty v Jánovej situácii? Nie si aj ty vo väzení, o ktorom ani nevieš? Nie si vo väzení vlastného hriechu, nezotročuje ťa? Nezotročuješ aj iných? Netrpí niekto vedľa teba len pre tvoje chůtky, slabosti? Nedal si to väzenie svojho hriechu svojmu blížnemu, ktorý musí trpieť, ale len pre tvoj hriech, ako musel trpieť Ján vo väzení Herodesovho hriechu? Teraz by mohla vzniknúť otázka: A čo mám robiť? Nuž, v prvom rade prijmi sám seba v pravde. Potom budeš môcť prijať svojho blížneho a zároveň prijmeš Boha. Nechoď na spoveď svoje hriechy vysypať ako do kontajnera, ale príd' sa porozprávať. Ten čas, keď bol Ján na zemi, bol časom minulosti. Tento týždeň bude aj v našej farnosti milostivým časom. Aj tento týždeň budeš môcť pristúpiť k Bohu cez kňaza k zmiereniu. Potom uvidíš, čo si nevidel, pôjdeš rovno, aj keď si kríval. Budeš čistý, aj keď si bol malomocný. Budeš počuť aj napriek tomu, že si bol hluchý. Vstaneš z hrobu, aj keď si bol možno už dávno mŕtvy. Budeš bohatý, bohatý radosťou, aj keď si chudobný. Ale to dokážeš až vtedy, ak sa trocha skloníš.

MY

V jednej starej legende sa pýta žiak svojho učiteľa: „Prečo kedysi videli ľudia Boha a dnes ho už nevidíme?“ „Lebo dnes sa už nikto nechce hlboko zohnúť“, odpovedá starý muž. Kto chce dobre uvidieť dieťa v jasliach, musí sa skloniť hlboko. Musí sa zohnúť, a tak sa stať podobným tomu dieťaťu a dieťaťu, ktorým sám bol pred časom, na ktoré zabudol a ktoré zradil. V Betleheme je jaskyňa, o ktorej sa traduje, že sa v nej narodil Ježiš Kristus a v tej jaskyni je strieborná hviezda, ktorá označuje miesto, kde sa mal narodiť Ježiš. Miestnosť je nízka a aj do vysokého Kostola

narodenia, ktorý vybudovali nad jaskyňou, sa človek dostane, len keď sa trochu zohne. Treba sa stať „nahým“, aby sa človek dostal k tomuto miestu, kde sa Boh zjavil ako dieťa.

ADE Preto sa skúsme trochu zohnúť v tomto čase milosti, aby sme mohli spoznať Boha. Lebo „čo bolo, bolo; teraz skúsme nájsť to podstatné, to, čo je v nás.“ Amen.

Nepoškvrnené počatie Panny Márie

Lk 1, 26-38

Mária náš vzor života bez hriechu

Je možný život bez hriechu?

AI

Predstavte si, že by vás niekto požiadal o odpoveď na otázku: -Je možný život bez hriechu? Po osobných skúsenostiach by sa čakala odpoveď, že nie je možný život bez hriechu. Áno, náš život je poznačený hriechom. Uvažujme aj takto: Vieme si predstaviť čisté veci a špinavé? Napríklad: šaty, byt, ruky, príbor či taniere, auto... Zaiste. Náš život po hriechu prarodičov je poznačený následkami. Dnes si pripomíname učenie Cirkvi, že Panna Mária bola „uchránená“ a nie „oslobodená“ od akéhokoľvek hriechu. To je výzva, memento, povzbudenie pre každého z nás, aby sme väčšie úsilie vynaložili a chránili sa každého hriechu. Dnešná slávnosť Panny Márie Nepoškvrnené Počatej je príležitosť uvažovať o svojom živote, ako sa chrániť každého hriechu. Zvlášť nech nám to pripomínajú slová Panny Márie:

KE

„Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova“ (Lk 1,38).

DI

Tieto slová povie Panna Mária pri anjelovom zvestovaní slobodne. Najprv si vypočuje oznam, ktorý jej anjel Gabriel tlmočí. Je to zvláštne posolstvo, s ktorým sa nedá iné v dejinách prirovnať. Mária má počať dieťa. Mária je žena a ničím sa nelíši po zovňajšku od ostatných žien. Je správna poznámka v evanjeliu, že sa pýta anjela: „*Ako sa to stane, keď ja muža nepoznám*“ (Lk 1, 34). Boh vo svojej láske koná, aby cez jednu ženu zachránil svet. Už v Raji odzneli slová, ktoré súvisia s udalosťou Zvestovania. Vtedy Boh v takzvanom „protoevanjeliu“ prvej radostnej zvesti povedal diabli: „*Nepriateľstvo ustanovujem medzi tebou a ženou, medzi tvojím potomstvom a jej potomstvom, ono ti rozšliape hlavu a ty mu zraníš päť*“ (Gn 3,15). Tu je začiatok pravdy o nepoškvrnenom počatí Panny Márie, ktorý poznáme zo symbolu ako Mária stojí nohou na hlave hada. Mária to nerobí z vlastnej moci, ale z milostí jej Syna. Tento text Písma poukazuje na mimoriadny význam svätosti Panny Márie. Panna Mária je jedlína žena ktorá z ľudského rodu bola oslobodená od akéhokoľvek hriechu, teda aj od dedičného, aby mohla splniť slová ktoré už v raji povedal Boh.

Pápež Pius XII. V encyklike *“Fulgens corona”* v roku 1953 na pamiatku stého výročia definovania pravdy viery o Nepoškvrnenom Počatí, podáva takýto argument: Keby najsvätejšia Panna Mária bola v určitej chvíli zbavená božej milosti, pretože by bola bývala poznačená pri svojom počatí škvrnou dedičného hriechu, potom by už medzi ňou a hadom nebolo to večné nepriateľstvo, aspoň v tejto dobe, hoci akokoľvek krátke, o ktorom sa hovorí v prvotnej tradícii až po slávnostné vyhlásenie Nepoškvrneného Počatia, ale skôr isté zotročenie (*por. AAS 45/ 1953/579*).

Absolútne nepriateľstvo, ktoré Boh určil medzi ženou a diablom, vyžaduje teda u Panny Márie nepoškvrnené počatie, to znamená naprostú bezhriešnosť od začiatku jej života. Syn Panny Márie bol definovaný ako víťaz nad diablom a jeho Matka sa z tešila už predtým, že ju uchránil od hriechu. Syn jej dal moc zvíťaziť nad diablom a tak v tajomstve Nepoškvrneného Počatia uskutočnil najvýznamnejší dôsledok svojho vykupiteľského diela. Anjel dáva Márii titul *“milosti plná”*. To je dôkaz daný v raji, že diabol nemá nad ňou žiadnu moc, pretože jej Boh dal túto výsadu, ktorá je začiatkom nového poriadku, ktorý je ovocím priateľstva s Bohom a ktorý preto zahŕňa hlboké nepriateľstvo medzi hadom a ľuďmi.

V knihe Zjavenia svätého Jána je biblické svedectvo v prospech Panny Márie nepoškvrnenej, kde o nej Ján píše ako o žene odetej slnkom (*por. Zj 12,1*). Ján píše, že žena bola ťarchavá a kričala v bolestiach, lebo mala rodiť (*por. Zj 12,2*). Táto poznámka poukazuje na Matku Pána Ježiša pod krížom (*por. Jn 19,25*), kde trpí spolu so svojim synom a kde jej Syn dáva v apoštolovi Jánovi za bratov a sestry všetkých ľudí. Napriek všetkému utrpeniu Ján ju vidí „oblečenú do slnka“, je to výraz, ktorý hovorí, že Panna Mária je ozdobená božskou žiarou, čo naznačuje najkrajší vzťah medzi Bohom a jeho ľudom. Tieto obrazy i keď priamo nepoukazujú na výsadu Nepoškvrneného Počatia, sa môžu rozumieť ako výraz láskavej starostlivosti Boha Otca, ktorý zahŕňa Panu Máriu Kristovou milosťou a žiarou Ducha.

PAR

Pre nás je to memento. Pretože Kniha Zjavenia nás oslovuje, aby sme zvlášť uznali cirkevnú dimenziu osobnosti Panny Márie, žena odetá slnkom predstavuje svätosť cirkvi, ktorá sa celkom uskutočňuje v Panne Márii podľa zvláštnej milosti.

Sv. Irenej predstavuje Panu Máriu ako novú Evu, ktorá svojou vierou a poslušnosťou vyvážila neveru a neposlušnosť prvej Evy. Uvedomujeme si, že v tejto ekonómii spásy sa vyžaduje, aby v tejto úlohe nebolo miesta pre hriech. Chápeme, že ako Kristus, nový Adam, tak aj Panna Mária, nové Eva, nepoznala hriech, že tak bola schopná spolupracovať na vykúpení.

Hriech, ktorý zaplavuje ako povodeň ľudstvo, sa zastavila pred Vykupiteľom a jeho najvernejšou spolupracovníčkou. Je medzi nimi podstatný rozdiel. Pán Ježiš je svätý v sile milostí, ktorá v jeho ľudskej prirodzenosti vyviera z božskej Osoby, a Panna Mária je svätá v sile milostí, ktorú dostala pre zásluhy svojho Syna, Spasiteľa sveta (*por. generálna audiencia Jána Pavla II. 29.IV.1996*).

Panna Mária je naša Matka. A práve tu si uvedomujeme silu jej orodovania. Jej srdce sa nezmenilo. Je dokonalým obrazom milosrdného Boha. Tak si uvedomujeme, že skrze ňu môžeme dostať a dostávame mnohé a nové milosti.

Sama sa o to pričinila svojím zjavením v Lurdoch, keď 25. marca 1858 dievčatku Bernardete sa predstavila: „Ja som Nepoškvrnene Počatá“. Stalo sa to len o štyri roku neskôr, čo pápež Pius IX. bulou „Ineffabilis Deus“ vyhlásil to, čo si od najstarších čias Cirkev uvedomovala, učila a verila, že blahoslavená Panna Mária od okamihu svojho počatia bola zvláštnym spôsobom uchránená od každej škvrny hriechu.

MY

Aj keď dnešný svet akoby nejavil záujem o čistotu srdca, nevinnosť, bezhriešnosť, predsa nemôžeme povedať, že svet je len zlý, alebo len hriešny. Dnešný sviatok je výzva pre každého človeka, presne tak, ako to budeme počuť pri polnočnej svätej omši, keď anjeli zvelebujú Boha a pastierom na betlehemských nivách hovoria: „*Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle*“ (Lk 2,14). Už dnes v slovách o ľuďoch dobrej vôle, je správne, že chceme byť aj my, ľudia ktorí si uvedomujeme, že v Panne Márii Nepoškvrnene Počatej máme veľkú orodovníčku.

Kto zažil atmosféru púte do francúzskych Lurd a otvoril svoje srdce Nepoškvrnenej, ten v duši zaiste pocítil a zažil slová Panny Márie.

Necestoval som do Lúrd, aby som prosil o zázrak. Hovoria mnohí. Ale prosiť o vytrvalosť v dobrom. Do Lúrd v roku 1998 v púti Rodiny Nepoškvrnenej cestoval i otec na výslovnú prosbu svojho od narodenia chorého syna. Keď sa mu syn narodil, ako verejne vyhlásil otec, -„som preklial Boha, a odvtedy nepristúpil ku sviatosti zmierenia niekoľko desiatok rokov. Na prosbu syna sa rozhodol so synom cestovať ako doprovod. To čo videl, zažil, organizáciu z akcie, vzťahy medzi ľuďmi, skoro stovku rovnako postihnutých ľudí ako bol jeho syn, ich úsmev, spokojnosť, otec nielen dlho plakal, odprosil Pannu Máriu, ale si vykonal svätú spoveď. O svojej zmene života povedal: -„Ďakujem všetkým, čo mi pomohli zvíťaziť nad mojimi mnohými hriechmi a presvedčiť sa, že Boh je „Láska“ a Panna Mária nezabudla na príslub, že vypočuje každého, kto sa k nej s dôverou utieka.“

Nebolo by správne, keby sme očakávali zázrak pri zmene života, alebo, že budeme oslobodený od všetkých pokušení a bojov o čistotu svojej duše. Je však správne, že vedome a dobrovoľne spolupracujeme so všetkými milosťami, ktoré nám ponúka Cirkev. I dnes na Slávnosť Nepoškvrneného Počatia Panny Márie si uvedomujeme, že Boh aj nás miluje a rovnako Panna Mária nás všetkých prijíma za synov a dcéry.

ADE

Áno, je možný život bez hriechu. Tanier, auto, šaty ruky sa zašpinia keď ich používame k činnosti na ktorú sú urobené. Boh Otec človeka však stvoril na svoj obraz. Boh Syn nás vykúpil a Duch Svätý nás posväcuje, učí a pripomína nám všetko čo nás naučil Ježiš. Okrem dedičného hriechu, s ktorým prichádza každý človek na svet, ale ktorý je mu pri krste bez jeho zásluhy odpustený, je správne, že sa chránime každého osobného hriechu.

Modlime sa o vernosť a lásku k Bohu na príhovor Nepoškvrnenej našej Maky, Panny Márie. Amen.

Štvrtá adventná nedeľa „A“

Mt 1, 18-23

Boh kto v neho verí, neopustí*Príprava na sviatky narodenia Pána Ježiša si vyžaduje ujasniť svoj vzťah k žitej viere*
AI

Každý z nás sme mali a máme svoje plány, predstavy o svojom živote, čo chceme a ako. Máme aj skúsenosti, že mnohé plány sa nielen neuskutočnili podľa našich predstáv. Keď s odstupom času nad vecami, udalosťami uvažujeme, často konštatujeme, ako je dobré že verím v Boha. Počuť aj také hlasy, že ináč by som sa zbláznil, ináč by môj život nemal zmyslu, volil by som si smrť.

Niet medzi nami dospelého človeka, ktorý by mohol povedať, že mu všetko vyšlo, že sa nestretol v živote zo sklamaním, čo by nepoznal nepredpokladané ťažkosti vo svojom živote.

Počuť aj také hlasy, že je potrebné urobiť čo je v našich silách, moci, ale vedieť vždy povedať aj slová: „Otče, ...bud' vôľa tvoja“. Každý sa môžeme presvedčiť, že Boh kto v neho verí, neopustí.

KE

Príkladom je nám správanie sv. Jozefa o ktorom evanjelista sv. Matúš napísal: „*Keď sa Jozef prebudil, urobil, ako mu prikázal Pánov anjel, a prijal svoju manželku*“ (Mt 1,24).

DI

Sv. Jozef mal zaiste svoje plány. Ale aj Boh mal s ním svoj plán v dejinách našej spásy. Bol veriacim Židom. Tak rozumieme aj text Písma, že sa hovorí o jeho zasnúbení s Máriou, ďalej že bol jej manželom a po jej počatí premýšľal ju potajomky prepustiť. Zasnúbenie u Židov robievali zvyčajne rodičia ešte ich deti boli ešte deťmi. Keď deti dorástli v muža a ženu mohli odvolať zasnúbenie. Ak ho osobne potvrdili, stávalo sa ich manželstvo platným, hoci žili ešte oddelene od seba a nežili ako muž a žena. V tomto štádiu boli aj Jozef s Máriou. Mária už bola pred zákonom manželkou Jozefa. A v tomto čase sa odohralo zvestovanie, keď anjel Gabriel oznámil Márii vôľu Božiu. Mária nemala čas hovoriť s Jozefom. Po chvíli premýšľania, ako hlboko veriaci Židovka, ktorá očakávala predpovedaného Mesiáša, dáva súhlas anjelovi Gabrielovi. Mária počala ako žena, ale bez pričinenia muža, počala z Ducha Svätého, Mesiáša. Ako došlo k tomu, že Jozef sa dozvedel o zvestovaní anjela jeho snúbenici, nevieme. Aj on očakával Mesiáša. Zo slov: „*Jozef, jej manžel, bol človek spravodlivý a nechcel ju vystaviť potupe, preto ju zamýšľal potajomky prepustiť*“ (Mt 1,19), poznávame zmýšľanie veriaceho Žida, Jozefa. Jozef sa necíti byť poverený zasahovať do Božieho plánu. Verí svojej žene, že to čo sa v nej počalo je z Ducha Svätého. Hľadá riešenie. Zákon dovoľuje mužovi buď ženu prepustiť to znamená vystaviť jej listinu, zriecť sa jej, alebo vzdať ju zákonu, to znamená potupe. Taká žena mohla byť ukameňovaná. Jozef je muž viery, miluje Boha, cíti svoju nehodnosť stáť vedľa Márie a preto volí riešenie, prepustiť Máriu potajomky. Dnešné evanjeliu možno nazvať „zvestovaním svätému Jozefovi“. V udalosť ktorá sa počas spánku udeje vidieť veľkosť viery sv. Jozefa, jeho charakter, to že je skutočne muž spravodlivý, že sa bojí Boha, že jeho viera nie je povrchná, ale pravá z živá. Skúška v ktorej ho Boh

preveril, sv. Jozef čestne obstál. Pánov anjel, snád' to bol tiež archanjel Gabriel, ale vo sne, je mu oznámené: „*Jozef, syn Dávidov, neboj sa prijať Máriu, svoju manželku, lebo to, čo sa v nej počalo, je z Ducha Svätého. Porodí syna a dáš mu meno Ježiš; lebo on vyslobodí svoj ľud z hriechov*“ (Mt 1,20-21). V krátkosti anjel povie všetko, čo je pre Jozefa potrebné vedieť. Pripomenie mu, čo hovorí prorok o tom, že Mesiáš bude pochádzať z rodu Dávidovho a otcom nie je človek, ale Boh. Jozef prijíma pred svetom úlohu prirodzeného otca. Jozef pochádza ako aj Mária z kráľovského Dávidovho rodu. Hoci časom sú jednoduchými nie bohatými potomkami kráľa Dávida, čo neskôr potvrdzujú udalosti z Betlehema. Doslovne sa napĺňa proroctvo Nátana: „*Ustanovím pre teba tvojho potomka... Ja mu budem otcom a on mi bude synom*“ (2 Sam 7,12.14).

PAR

Svetlo adventu ukazuje na významné miesto sv. Jozefa v dejinách našej spásy. Jozefovo poslanie v dejinách spásy dá sa vyjadriť slovami: Jozef poznáva, prijíma a slúži. Prvý z ľudí “poznáva” Ježišovo panenské počatie, že je Božím Synom, Spasiteľom, že sa narodil vďaka Máriinu fiat. Výzva pre nás, čítať Božie slovo a poznávať vôľu Boha, ktorú má s každým z nás.

Prvý z ľudí “prijíma” Ježiša. Boha v Božom slove máme počúvať a prijímať. Prijímať máme Ježiša i vo sviatostiach, ale prijímať Boha aj v našich bratoch a sestrách.

Prvý z ľudí “slúži” Ježišovi. Ticho, nenápadne, evanjeliu nespomína ani jediné jeho slovo, ale je všade tam, kde ho Dieťa Ježiš potrebuje. Jozef v tichu slúži Márii a najmä Božiemu Dieťaťu Ježišovi. Má svoje miesto pri jasliach, pri obetovaní v chráme, pri vvedení Ježiša ako dospievajúceho Žida, keď ho hľadá a nájde v Jeruzaleme. Podľa tradície sv. Jozef zomrel skôr než Ježiš vystúpil ako Učiteľ z Nazareta.

Vo svetle hlbokej reflexie nad postavou sv. Jozefa je potrebné vidieť ešte niečo viac, ako hovoria len texty Písma. V dejinách spásy Jozef splnil svoje poslanie. Jeho špeciálne poslanie v Najsvätejšej rodine z Nazareta je oslovením až do konca čias. Jozef podobne ako Mária nevedel nič viac len ako mu bolo oznámené. Verne však plní svoju úlohu. V jeho živote sa po prijatí zvestovania nediali divy, zázraky či znamenia. Zostal ako predtým mužom, ktorý sa od iných navonok ničím nelíši. Plní si v spoločnosti svoje poslanie manžela voči Márii a poslanie otca voči Ježišovi. Jozefovi právom dávame prívlastok nielen ochranca Kristov, ale aj najčistejší, najposlušnejší, najvernejší, pretože udalosti ktoré ho v evanjeliách spomínajú sú dôkazom toho, že si tieto a ďalšie prívlastky zaslúži. Pre nás sa stávajú výzvou nasledovať príklad sv. Jozefa v postavení muža, manžela či snúbenca. Sv. Jozef bezducho neprijíma úlohu ktorú od neho žiada Boh. Jozef neprestáva byť slobodným človekom, podobne ako Panna Mária od zvestovania. Obaja verne plnia vôľu Božiu. Tajomstvo Božej lásky stalo sa predmetom celého jeho života.

Je to výzva a memento pre každého z nás. Boh nám každému určil poslanie tu na zemi. Byť si navzájom bratom a sestrou na ceste do Božieho kráľovstva. Právom od každého z nás čaká Boh, že dáme svoj súhlas ako sv. Jozef a to nielen slovom, ale

najmä skutkom. Neočakávajme mimoriadne znamenia, dôkazy, posolstva. Duch Svätý sa ku nám prihovára, pripomína nám a učí nás, cez Cirkev čo je podstatné k našej spáse. Jozefov činný život, ale skrytý je výzvou ho nasledovať. Je správne, že v jednotlivých udalostiach, povinnostiach a úlohách nášho života, vo vzťahoch a postojoch si pripomínáme ako by sa správal sv. Jozef na mojom mieste. Nečudujeme sa, že si sv. Jozefa uctieваме ako patróna Cirkvi. Tajomstvo zvestovania vo sne sv. Jozefovi aj nám káže citlivo, pohotovo reagovať na vnuknutia Ducha Svätého, ktorých sa nám dostáva cez modlitbu, čítaní a počúvaní Písma, pristupovaní ku sviatostiam alebo pri plnení svojich povinností kresťanov katolíkov. Sv. Jozef je v diele spásy pre nás výzvou k úvahám, zamysleniam a konkrétnemu kresťanskému životu. Naše povolanie je podobné povolaniu sv. Jozefa. Jozef sa nepýta a nepátra po ničom čo by sám Boh mu nezjavil. To čo mu bolo oznámené však celkom realizuje vo svojom živote. Našou povinnosťou je rovnako Bohu verne slúžiť.

MY

K podstate adventu, prípravy na Narodenie Pána postava sv. Jozefa hovorí jasnou rečou. *„Keď sa Jozef prebudil, urobil, ako mu prikázal Pánov anjel, a prijal svoju manželku“ (Mt 1,24).* Boh si poslužil človekom, aby splnil svoje poslanie ako Bohočlovek. Čo na tom, že to bolo pred už 2 000 rokmi. Ako vtedy, tak aj dnes je dôležité s akou láskou pristupujeme a ako verne plníme vôľu Božiu. Sv. Jozef nebol vedec, umelec, politik, športovec, spevák... Boh keď od nás chce niečo a sme vedcami, umelcami, politikmi, športovcami, spevákmi, alebo len jednoduchými ľuďmi, tak si plníme svoje úlohy a povinnosti s láskou a vierou ako by sa jednalo o najväčšiu vec na svete. Pretože keď žijeme s Bohom a plníme vôľu Božiu, skutočne vo svojej dobe, na svojom mieste plníme najväčšiu a najdôležitejšiu vec vo svojom živote.

Pri archeologických vykopávkach pri meste Badanvoiler bola nájdená ozdoba z rímskej doby. Mala formu kľúča. Akúkoľvek hodnotu by mala táto ozdoba, na tom by nebolo nič zvláštneho. Zvláštny bol nápis na tejto ozdobе: „Ak ma miluješ, rád ti otvorím svoje vnútro, svoje srdce.“

Príklad sv. Jozefa oslovuje aj dnes nás aspoň tak ako sv. Editu Stein (1891-1943), keď otvoríme srdce po príklade sv. Jozefa Bohu. Aj rehoľná sestra Edita bola ako Panna Mária či sv. Jozef dcérou Vyvoleného národa, bola Židovka. Cez filozofiu sa dopracovala k viere jedného Boha v troch božských osobách. Prijala Ježiša ako Mesiáša. Sama zvidla mnoho bojov a zápasov. Najťažší boj bolo pre ňu, keď mala oznámiť svojej matke Židovke, že je katolíčka. Píše: „Cítila som, ako srdce matky je plné bolesti a keď som prvý krát videla svoju matku pre mňa plakať, kvôli môjmu rozhodnutiu.“ Ježiš od tejto karmelitánky žiada ešte viac. Jej vlastný ešte mladý život. Sestra Terézia, čo bolo jej rehoľné meno s vlastnou sestrou, ktorá sa tiež stala kresťankou a spolu zomierajú 3. augusta 1943 v koncentračnom tábore Oswiecyme.

Aj v dnešných časoch je ťažko nielen mladým ľuďom, ale aj iným prijať mimoriadne veci od Boha. Medzi také patrí nielen obeta vlastného života a podobne, ale aj prijať tajomstvo počatia Pána Ježiša, miesto a úlohu sv. Jozefa pri tomto tajomstve. Je správne, keď urobíme viac pre svoju spásu, len ako to, čo by sa nám chcelo, čo nám vyhovuje. Príklad a memento nachádzame v dnešnom evanjeliu.

ADE

A to aj vtedy, keď máme svoje plány, predstavy a Boh nám dá poznať svoje. Modlime sa a prosme o vernosť, vytrvalosť, česťnosť k tomu čo od nás si praje Boh. Nebojme sa aj v tichu, skromne ale vo viere a láske konať. Amen.

Narodenie Pána - na omšu v svätej noci

Lk 2, 1-14

Pokoj ľuďom dobrej vôle

Boh aj dnes prichádza obdarovať svet svojím pokojom a žiada od nás len jedno, dobrú vôľu

AI

Všetci vieme čo nás, vlastne kto nás zhromaždil v túto nočnú dobu do kostola. V toto nočnú chvíľu si pripomíname príchod Božieho Syna Ježiša Krista na svet. Narodenie Dieťaťa Ježiš, stalo sa medzníkom dejín, tak veriacich i neveriacich, či si to uvedomujeme alebo nie. Hovorí o tom aj počítanie rokov. Náš letopočet, alebo presnejšie čas od narodenia Krista. Aj pred narodením Krista sa počítali roky. Ktosi si nad námahu a vypočítal, že od stvorenia sveta po narodenie Ježiša uplynulo 5199 rokov, od potopy sveta 2 957 rokov, od narodenia Abraháma 2 015 rokov, od východu z Egypta 1 510 rokov, od pomazania Dávida za kráľa 1 032 rokov, podľa proroctva Daniela uplynulo 65 týždňov, od založenia Ríma 752 rokov, od prvej olympiády 164 rokov, od, od, ...

Roky sa mňajú, ľudia sa rodia a zomierajú, starneme. Udalosti striedajú nové udalosti... Jeden Boh, všemohúci, večný, svätý, nekonečný, dokonalý... Boh je rovnako aj dnes mementom. Vzťah k Bohu rozhoduje o večnosti.

KE

Evanjeliu podáva stále aktuálne a časové posolstvo tejto noci, ktoré oznámili anjeli pastierom na betlehemských nivách: „*Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle*“ (Lk 2,14).

DI

Rok čo rok v tomto čase si pripomína udalosť, že na svet prišlo pravé svetlo, osvecujúce každého človeka. To je pravá skutočnosť Vianoc. Táto noc dostala pomenovanie aj „svätá noc“. Dieťa Ježiš, Boh, predpovedaný prorokmi, očakávaný Mesiáš, túženi Vykupiteľ, Spasiteľ sveta a Pán vesmíru je medzi nami. Pánov anjel oznámil: „*Nebojte sa! Zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude patriť všetkým ľuďom: Dnes sa vám v Dávidovom meste narodil Spasiteľ, Kristus Pán. A toto vám*

*bude znamením: Nájdete dieťaťko zavinuté do plienok a uložené v jasliach“ (Lk 2,10-12). Dnes už známa udalosť. Dve tisíc rokov si ju nielen ľudstvo pripomína, ale najmä snaží sa znova a znova prežiť. Do sveta poznačeného hriechom prvých ľudí, prichádza Bohočlovek, Boh v ľudskom tele, aby každý človek dostal osobnú príležitosť osvedčiť sa v láske k Bohu a získať účasť na sláve v Božom kráľovstve. Preto v túto noc hovoríme aj o svetle. Dieťa Ježiš je pravé svetlo pre každého človeka. Svätý Boh pripomína ľuďom čo už dávno ľuďom oznámil: „*Buďte svätí, lebo ja som svätý*“ (Lev 11,44) a to isté neskôr nám pripomína sv. Peter: „*Svätý je ten, čo vás povolal, buďte aj vy svätí vo všetkom svojom počínaní*“ (1 Pt 16). Vlastnosťou svetla je, že preniká aj na miesta tmy a obnažuje naše hriechy a biedy. Preto nám je nepríjemné. Človek so zlým svedomím sa ho stráni a zakrýva si pred ním oči. Táto noc nám pripomína, že sme Božími deťmi a máme prijať svetlo, ktorým je Božie Dieťa, pravý Boh, Ježiš Kristus. Čo znova a znova robí túto noc tak krásnou, vzácnou, milou je, že Boh nám vo svojej láske pripomína, aby sme uznali svoju hodnotu Božích detí a svoju dôstojnosť Božích detí realizovali vo svojom živote.*

Dieťa Ježiš v betlehenských jasliach je nám bez rozdielu veku, stavu, postavenia, reči, pleti ... blízke práve tým, že máme nádej, že sme Božie deti. Kto pácha hriech a nechce sa hriechu zriecť, nepocíti a nemôže prežiť pokoj v duši po tieto dni. Neuvedomujú si, že sa plnia sa slová anjelov že pokoj obsiahnu len ľudia dobrej vôle. Hriech ktorý človek pácha uráža Boha. Boh prišiel na svet, aby odstránil hriech, k tomu potrebuje našu spoluprácu, právom od nás očakáva, že budeme ľuďmi dobrej vôle.

PAR

To vysvetľuje aj pohľad do dnešnej reality. Pravú radosť nespôsobujú prázdniny, dovolenka, vianočný stromček, darčeky, štedrá večera, stretnutie rodiny, spev kolied... Pravú radosť pociťujeme z narodenia Pána Ježiša. Keď sa vedome a dobrovoľne nezriekneme hriechu, to znamená nedovolíme Bohu zaujať miesto ktoré mu patrí v našom srdci. Môžeme otupieť svedomie. Môžeme svedomie násilne umlčať. Pravú radosť však neprežijeme.

Sú hodnoty ktoré sa nedajú zmerať, vidieť, ktoré však možno zažiť. A to je vedomie, že som dieťa Božie, priateľ Boha. Boh prichádza do detských srdiec. Vidíme Boha v ich čistých, nevinných očiach, ktorými pozerajú na dieťaťko v jasliach. Môžeme vidieť radosť matky, ktorá ukladá svoje dieťa do postieľky a robí mu krížik na čielko, pretože ona nielen verí v Božieho Syna v jasliach, ale aj vo svojom srdci snaží sa nasledovať svoj vzor Matku Božiu. Pravú radosť prežíva aj otec, keď sa celý dáva svojej rodine, keď svoje mozole, pot tváre nepočíta, pretože verí v Božiu lásku, spravodlivosť, odmenu. Je ako sv. Jozef, ktorý s úctou voči Bohu plní si poslanie pestúna a pred svetom funkciu otca Dieťaťa Ježiša. Na pravej radosti neuberú roky. Naopak. Verní Bohu starí kresťania sa tešia, že Dieťa Ježiš im už čoskoro bude odmenou, keď sa postaví už nie pred jasle, ale pred svojho Boha, Sudcu Ježiša Krista, aby od neho za vernosť prijali večnú odmenu. Boh sa uponížil, aby nás všetkých mohol povýšiť do hodnosti božích detí. Preto pri jasliach zohýna kolená

každý človek bez rozdielu titulov, pretože cíti v srdci vzdať vďaku Bohu za najcennejší dar, Božie dieťa. Chorí, opustení, prenasledovaní, všetci čo sú bez prístrešia, emigranti, vydedenci, nič neznamenajúci a nemajúci, všetci ktorým bola ukradnutánosť a dobré meno, si pri jasliach uvedomujú radosť. Prečo? Pohľad na dieťa hovorí, že na svete je všetko márnosť. Pominie sa sláva i bolesť. Bude odstránená nepravda a zvíťazí Pravda, Boh.

MY

Áno, v tichu tejto noci všetci ľudia dobrej vôle prežívame pravý pokoj. A to aj vtedy, keď neustála choroba, keď nás ťaží nezamestnanosť, keď počúvame o zdražovaní... Pravý pokoj dáva jedine Boh. Otvorme svoje dvere srdc pre Boha a dajme mu najčestnejšie miesto vo svojom živote, ktoré mu patrí. Ako to urobil deväťročný chlapec.

Bol trochu pomalý, ťarbavý. Možno ho práve preto katechéta vybrala na postavu krčmára vo vianočnej scénke. Nemusel sa veľa naučiť textu, len mal ostro vyhnáť Pannu Máriu a svätého Jozefa slovami: „V hostinci niet miesta.“ A chlapec hral dobre, mal tvrdý a ostrý hlas. Ani sa nepozeral natrasúcich sa pocestných a prísne ich poslal preč. Naliehavá prosba sv. Jozefa sa však opakovala: „Čaká dieťa, je veľmi unavená. Stačil by kútik...“ Vtedy sa chlapec pozrel na Pannu Máriu a sv. Jozefa. Odpoveď však bola: Nie, choďte preč!“ Povedal to tvrdo, ale so slzami v očiach. Keď pocestní smutne odchádzali stál chvíľku s otvorenými ústami a s vráskou na čele. Potom zvolal: -„Ostaň Jozef, dám Márii svoju izbu.“ Čo nasledovalo? Iste zmätok medzi hercami deťmi... Po scénke, keď sa ľudia rozchádzali bolo počuť, niektorí diváci hovorili, že chlapec hru pokazil, ale iní tvrdili, že to bolo najkrajšie na celej scénke.

Chvíľa ktorú prežívame je milosť, dar, ktorý nám dáva samé Božie dieťa Ježiš. Je správne, že si uvedomujeme a cítime potrebu zmeny vo vzťahu k Bohu, duši, sebe samým či blíznym. Náš život nie je hra, ale realita. Dnešná noc sa už nezopakuje. Je správne, že naše ústa na slová anjelov o pokoji a dobrej vôli šepkajú: „bud' vôľa tvoja“. Takto sviatok narodenia Pána Ježiša je správne nami pochopený.

ADE

Roky letia. Sú ľudia, ktorí tvrdia, že v našom počítaní rokov sa urobila chyba ktorá je päť či sedem rokov. Nie je to podstatné pre našu spásu. Memento je inde. Koľko rokov už prichádzame k jasliam? A s akým účinkom? Dožijem sa ešte jedných sviatkov narodenia Pána Ježiša? Nevieme. Jedno však môžeme všetci. Ďakujeme Bohu, že sme Jeho deťmi. Kľaňajme sa Bohu ktorého dnes vidíme ako dieťa. Prejavme lásku svetu v ktorom žijeme. A prijmime Boha za Pána svojho života. Amen.

Narodenie Pána – na omšu na úsviteLk 2, 15-20***Posolstvo ľud'om dobrej vôle je chváliť Boha****Uchovajme si vo svojom srdci a mysli udalosti pri narodení Pána***AI**

V posledných rokoch viac sa stáva tradíciou pobožnosť "Hľadanie prístrešia pre Svätú rodinu". Niekoľko rodín najčastejšie deväť, sa po deväť večerov pred Vianocami stretávajú vždy v inom dome pri modlitbe, počas ktorej si odovzdávajú na celý deň do opatery obraz Svätej rodiny. Stáva sa, že takáto príprava na sviatky Narodenia Pána ešte viac prehĺbi duchovný zážitok.

KE

Evanjeliu rozpráva o zážitku pastierov ktorí na pokyn anjelov vyhľadali Dieťa v Betleheme rozpráva evanjeliu aj o to čo nasledovalo keď sa vrátili domov: „*Oslavovali a chválili Boha za všetko, čo počuli a videli, ako im bolo povedané*“ (Lk 2,20).

DI

Udalosť narodenia Pána zohráva tak v duchovnom živote viery jednotlivca ako aj celej ľudskej spoločnosti významné miesto. Narodenie Boha v ľudskom tele nebolo len historickým medzníkom v počítaní rokov, ale má v živote každého človeka, každého kresťana, veriaceho katolíka dôležité miesto. Božia milosť chce preniknúť svet. Ako sa Kristus raz narodil v Betleheme, chce sa narodiť v srdci každého človeka. Nestačí konštatovať, že Kristus sa narodil v Betleheme, keď sa nenarodil v srdci človeka. V mojom srdci. Zaiste udalosť narodenia Boha, ako malého Dieťaťa si zasluhuje pozornosť. Nie je zanedbateľné, že Cirkevný kalendár ale aj kalendár mnohých štátov venuje patričnú pozornosť narodeniu Ježiša Krista. Pokračuje sa tak v príklade pastierov. Pastieri sú poslušný výzve anjelov. Majú nielen uveriť v to čo im bolo povedané, ale sa o pravde osobne idú presvedčiť. Evanjeliu hovorí ako pastieri reagujú. Povedali si: „*Pod'me teda do Betlehema a pozrime, čo sa to stalo, ako nám to oznámil Pán*“ (Lk 2,15). Keď potom sa presvedčia o pravdivosti oznámeného, „*vyrozprávali, čo im bolo povedané o tomto dieťati*“ (Lk 2,17). Tým sa stávajú pre všetkých ľudí svedkami udalosti, že všetci ktorí počujú o narodení Boha v ľudskom tele Ježiša Krista, majú sa zodpovedne postaviť sami pred sebou k tomuto tajomstvu lásky. Evanjelista tým nekončí rozprávanie o narodení Bohočloveka, ale pridáva vážnu poznámku, „*Pastieri sa potom vrátili a oslavovali a chválili Boha za všetko, čo počuli a videli, ako im bolo povedané*“ (Lk 2,20).

Narodenie Krista nepatrí medzi ľudské legendy. Prišiel na svet v historicky evidovanom čase a mieste. Za čias rímskeho cisára Gája Juliusa Céзара Oktaviána Augusta Imperatora rímskej ríše, keď v jeho mene Sýriu spravoval Publius Suplicius Kvirínus, keď v mene cisára Palestínu riadil Herodes Veľký v Júdskom Betleheme sa narodil Ježiš Kristus. Evanjelista sv. Lukáš nechce podať len historické údaje, chce poukázať na znamenie ktorým je Ježiš Kristus v dejinách spásy. Bol očakávaný Mesiáš, ale je aj predpovedaný Sudca, pred ktorým sa zohne každé koleno na nebi i na zemi. Prijat' Dieťa z Betlehema za Boha Mesiáša a Sudcu bolo a je aj na prelome tisícročí pre mnohých veľmi ťažké. Dejiny od začiatku hovoria o Ježišovi Kristovi

ako znamení. „*On je ustanovený na pád a na povstanie pre mnohých v Izraeli a na znamenie, ktorému budú odporovať*“ (Lk 2,34). Tieto Simeonove slová aj dnes platia, „aby vyšlo najavo zmýšľanie mnohých srdc“ (Lk 2,35). Narodenie Krista je posilou proti znechuteniu, nedôvere mnohých ľudí. Slová anjelov uprostred noci: „*Nebojte sa!*“ (Lk 2,10), aj dnes uprostred noci sveta hriechu, nevery, nelásky, nielen pozýva poznať, ale aj prijať Dieťa Ježiša ako svojho Pána a Boha. Už pri pohľade na Dieťa v jasliach si od nás Boh právom žiada osvojiť si slová; „*Ja som cesta, pravda a život*“ (Jn 14,6), ale aj slová: „*Ja som svetlo sveta. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tmách, ale bude mať svetlo života*“ (Jn 8,12), ale aj slová „*Ja som chlieb života. Kto prichádza ku mne, nikdy nebude hladovať, a kto verí vo mňa, nikdy nebude žízniť*“ (Jn 6,35), taktiež slová, „*Ja som premohol svet*“ (Jn 16,33), i „*Ja som brána. Kto vojde cezo mňa, bude spasený*“ (Jn 10,9), podobne slová, „*Podťte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení a ja vás posilním*“ (Mt 11,28), a slová, „*Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie*“ (Jn 11,25). Už dnes pri pohľade na jasle sa nedá a nesmie mlčať v našom živote. Dieťa je pravý Boh a pravý človek. K Dieťaťu Ježiš smeruje náš večný život. Toto Dieťa je skutočne naším všetkým. Dieťa Ježiš prichádza, aby nás spasilo. Od chvíle vtelenia Božieho Syna celé dejiny sveta a každého jedného človeka sú spojené s tým, aký postoj zaujmeme k nemu. Uveríme mu? Otvoríme sa mu? Ak áno, sme vyhrali. Ak príjme svet svojho Spasiteľa, vyhrá. Neprijať Dieťa Ježiša, pohrdnúť jeho príchodom na svet, vtedy podpisujeme svoj výrok zatratenia a preklatie sveta. Je to logické, jasné a jednoduché. Tí čo ho príjmu, obdržia od neho potrebnú silu, milostí, pomoc a stanú sa deťmi Božími (por. Jn 1,12). Tí spojený s Bohom premôžu zlo a každý hriech. Ich život bude podobný životu Krista na zemi, Kristus v nich bude žiť, pretože si osvoja to čo On o sebe vyhlásil: Pravdu, Spravodlivosť, Milosrdenstvo, Pokoj, Dobro. Toto je predsa prínosom pre svet vôbec.

Kto prichádza k jasliam a viac miluje seba, svet, brata, sestru, polia... ako Boha Dieťaťi, odídu bez zmeny. Ostanú samými. To znamená, že ostanú deťmi tohoto sveta. My máme patriť Bohu. Aj verných čaká prenasledovanie, kríž. Nesmie verným zísť z pamäti: „*Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma. Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho*“ (Mt 16,24-25). Slabé Dieťa Ježiš v jasliach je mocný Boh. A to aj vtedy, keď pohrdame tým, že je ešte Dieťa. Dieťa už dnes hovorí o pokoji a nádeji sveta.

PAR

Dnešný sviatok nie je len spomienka na niečo čo sa udialo dávno. Narodenie Pána nepatrí len minulosti, prípadne jednému miestu alebo skupine vyvolených ľudí. Anjelove slová: „*dnes sa vám v Dávidovom meste narodil Spasiteľ, Kristus Pán*“ (Lk 2,11) v náplni Božej lásky sa chápu ako slová ktoré platia a sú aktuálne až do konca sveta všade kde sa ohlasuje evanjeliu. Aj dnes Dieťa Ježiš vystrie ku každému z nás svoje ruky, keď kňaz pri slovách: „*Hľa, Baránok Boží...*“ bude dvíhať telo Pána Ježiša. Je správne vziať dieťa Ježiša si i dnes do svojich srdc. Dnes mu rovnako patrí tento svet. Bohom nikdy neprestal byť. Aj keď náš hriech spravil z ľudských srdc

horšie stajne ako bola tá v ktorej prišiel na svet, je potrebné vrátiť sa k svojmu Bohu. Pozerajme na Boha - Dieťa v jasliach tak, že prichádza nie aby bral čo robia mocný tohoto sveta, ale prichádza aby dával a odmieňal. Chce každému z nás dať sám seba. Je predsa náš Spasiteľ. Čiže náš Vykupiteľ, ktorý chce nás obdarovať slobodou, oslobodiť človeka od všetkého čo je prekážkou večnej radosti. Aj keď sa liturgický advent slávnosťou Narodenia Pána skončil, náš životný advent pokračuje. Pred nami je predsa stretnutie s Bohom Sudcom v hodine našej smrti. Do tohoto života, bojov a zápasov prichádza Ježiš ako svetlo. Prijat' Boha za svojho Pána života a to nielen vo večnosti, ale aj tu na zemi je vážna vec na ktorú nás upozorňuje dnešná slávnosť. Sviatky Narodenia Pána sú známe aj tým, že sa navzájom obdarúvame. Boh v Dieťati nás obdarúva a my si máme viac uvedomiť hodnoty, ktoré máme, ktoré prijímame a zovšedneli nám, prestali sme byť za ne vďačný, ako sú zdravie, práca, zdravé deti, úspech,... Boh prišiel nás obdarovať tým, že sme sa stali Božími deťmi (por. Jn 1,12). Chce aby sme mu uverili. Dostáva sa nám moci

MY

O pastieroch evanjeliu hovorí, že keď sa vrátili domov, „*Oslavovali a chválili Boha za všetko, čo počuli a videli, ako im bolo povedané*“ (Lk 2,20). Je pre každého z nás správne, že chceme vykročiť na takú istú cestu, oslavovať a chváliť Boha za všetko čo počujeme, vidíme, čo nám tieto dni priniesli. Ďakujme Bohu, že sme sa zišli celá rodina. Snád' po týždňoch až mesiacoch sme spolu zasadli za štedrovečerný stôl. Tešme sa, že sme boli schopný urobiť jeden druhému viac radosti. Je správne, že Vianoce chápeme ako kresťanské sviatky a cítime to najmä v dušiach, nech d'akuje Bohu. Kto dokázal odpustiť, zabudnúť, zmieriť sa s niekým, nech d'akuje za tento dar. Kto našiel síl osloviť, podať ruku keď už snád' týždeň či mesiace sa obchádzali, nech d'akuje Bohu. Kto počas týchto dní dokázal zmeniť pohľad na svoj život, vzťah k veciam, ľuďom, hodnotám, a urobil rozhodnutie, napraviť hriech, pretrhnúť putá s hriechom, nech d'akuje Bohu. Sviatky Narodenia Pána píšú viac hodnotných diel v našich rodinách, farnostiach, národe, srdciach ako ich môžu vymyslieť alebo opísať a naštudovať ľudia a my vidieť v televízii či počuť v rozhlase. Ďakujme Bohu že veríme v Dieťa Ježiša ako svojho Boha a Pána. Sviatky sa skončia. Počúvame od detí, prečo nie sú Vianoce každý týždeň. To vonkajšie, štedrejší stôl, stromček, darčeky a iné zovšednie rýchlo. Láska nech medzi nami pokračuje ďalej. Nech ju nenaruší vzdialenosť, pretože sa musíme rozísť za povinnosťami. Ani smrť nás však nerozdelí keď máme lásku ktorú nám priniesol Boh na svet.

ADE

Pred Vianocami hľadali mnohí v pobožnosti prístrešie pre Svätú rodinu. Všetci však ovocie Narodenia Pána si môžeme prisvojiť. Boh Dieťa Ježiš prišiel, aby obdaroval všetkých. Preto vrúcne sa modlime, prosme, oslavujme Boha a klaňajme sa Bohu ako pastieri keď sa vrátili od jaslí. Amen.

Sv. Štefana, prvého mučeníka

Mt 10, 17-22

Dnešný svet potrebuje svedectvo života viery*Aj dnes žijú svedkovia, ktorých príklad je pre nás prínosom***AI**

Predstavte si je predvianočný zhon. Máte plnú hlavu čo ešte stihnúť, kúpiť, zariadiť a pri nákupe zistíte, že nemáte peňaženku. Slzy, hanba pri vracaní nákupu, cesta domov, čo všetko človeku prejde myslou. A pri dverách mladý muž tak 18-násť, 20-ročný. „Vy ste“, povie vaše meno. „Priniesol som vám peňaženku. Iste jej strata teraz pred sviatkami by vám pokazila radosť.“ Beriete peňaženku, otvárate, nič nechýba ani koruna. V nej je vaša vizitka. V očiach znova slzy. Mladý muž sa smeje. Je vidieť, že má veľkú radosť, že niekto sa teší hoci má v očiach slzy. Chcete povedať ďakujem a on už sa ponáhľa preč. Voláte, aby sa vrátil, chcete sa odmeniť a on len usmiaty vám zamáva a volá; -,Príjemné a požehnané sviatky.“ Pri počúvaní o tejto udalosti ktosi poznamenal: „To je skutočný svedok lásky.“

Dnešný svätý sv. Štefan má právom prvé miesto medzi svedkami. Môžeme povedať, že je výzvou, mementom každému z nás. Slovo “svedok” ešte nevyjadruje pozitívnu hodnotu. Vieme o svedkoch s deštruktívnou náplňou. O svedku sa dá hovoriť aj v súvislosti s množstvom. V nebi iste svoje miesto majú mučeníci, vyznavači, svedkovia, ... Byť svedkom podľa vzoru sv. Štefana sa nedá dosiahnuť rýchlo. Vyžaduje si to čas, námahu, zriekanie sa, ovládanie sa, snáď aj vstať a nie raz ale sedem krát, tiež vedieť a dokázať odpustiť, prepáčiť, povzniesť sa nad urážku, dokázať odpustené nepripomínať, tiež chcieť sa učiť, a podobne. Byť svedkom podľa vzoru sv. Štefana je náročné, ale milé Bohu.

KE

Pán Ježiš pripomína apoštolom: „*Ale ten, čo vydrží do konca, bude spasený*“ (Mt 10,22).

DI

V čom vydržať? Ježiš poukazuje na národné postavenie svedkov jeho lásky. Pre Jeho meno je potrebné “chrániť sa ľudí“. Nie bezducho sa ľudom vyhýbať. Chrániť sa ľudí, znamená nevystaviť nebezpečenstvu svoju dušu. Hriech a zloba ľudí neznesú pravdu. Práve pre ňu, siahajú nielen na česť tých, ktorí žijú podľa Kristových slov, ale siahnú aj na ich telá. Ježiš predpovedá svojim verným, že budú pre pravdu vydaní súdom, budú bičovaní, vypočúvaní... Ale aj vtedy nebudú sami. Bude s nimi Duch Svätý. On im vnukne čo majú povedať, ako potupovať, vystupovať, ako sa správať. Boh aj pred svojimi nepriateľmi bude vydávať cez svojich svedkov o pravej láske a pravde. V Starom zákone sa prorok bráni prijať poslanie. Keď sa zjednotí s Bohom, nielenže splní svoje poslanie a je mu na odmenu, ale mnohým pomôže vytrvať vo vernosti k Bohu ako si Boh žiada.

V Skutkoch apoštolských príkladom vernosti sú sv. Ján Krstiteľ, apoštoli a je aj sv. Štefan. Cez svedkov hovorí a koná Boh. Oni sú nástrojom ktorý používa Boh na poučanie, napomínanie i karhanie. Boh neopúšťa svojich svedkov a je s nimi aj vtedy,

keď zomierajú za Krista. Utrpenie neberú ako trest, nepristupujú k nej ako vydedenci, ale ako vyvolení. Smrť sa svedkom stáva odmenou.

Vidíme to dnes na sv. Štefanovi. Nie Štefan, ale Boh koná cez Štefana, ktorého naplnil svojimi milosťami, silou, že konal divy a znamenia, ktoré neunikli pozornosti ľudí. Boh aj múdram ponecháva slobodu, to znamená, že múdrosť ešte nie je zárukou pravosti svedectva. Múdry ešte nemusí byť pravý svedok. Štefan musí odolávať múdrosti niektorých zo synagógy Libertincov, Cyrénčanov, Alezandrijčanov a niektorých z Cilície a Ázie čo sa hádali so Štefanom. Na Štefanovi sa prejavila láska Ducha ktorý hovoril cez neho, takže všetci čo prišli mu odporovať keď počuli jeho slová sa zmohli na škripanie zubami a zúrivosť proti nemu. Božie slovo je ako dvojsečný meč, je soľ v rane, je svetlo ktoré milovník tmy neprijme, je kvas ktorý neprijme cesto, sú ryby ktoré sa vyhnú sieti... Pravda ostáva pravdou aj vtedy, keď si pred ňou niekto zatvorí uši, keď ju chcú kameňovaním umlčať. Je pravdou, že pravdu často spoznajú neskoro. Keď najprv niekto pre pravdu musí zomrieť. V Starom zákone kameňovali a vraždili prorokov. Či proroci boli pravda? Boh je stále ten istý. Apoštoli, ich žiaci a všetci až do dnešného dňa čo zomreli pre Pravdu, čiže pre Krista, Jeho učenie, nezomreli, žijú, na nich sa plní prísľub, že „*ten čo vydrží do konca, bude spasený*“ (Mt 10,22). Cirkev dnes žije. Krv mučeníkov, práca vyznavačov, svedectvo panien, a iné sú semenom novej mladosti a životaschopnosti Cirkvi.

PAR

Cirkev aj dnes potrebuje mučeníkov, vyznavačov, ...čiže svedkov. Prečo? Či nie sú okolo nás mnohí, ktorí nielen ústami, ale aj svojou falošnou učenosťou, uzurpovanou silou, nezdravým sebecstvom a pýchou chcú umlčať pravdu, čiže Boha. Rôzne „izmi“ spred nedávna sú toho dôkazom a dnes iné „izmi“ v nenávisti Boha a všetkého čo s Bohom súvisí je ich nepriateľom. Sami majú strach zo seba. Hlúposť rodí hlúposť. Nechcú sa poučiť, že pravda je len jedná a nemeniteľná -, „*Veritas una est et imutabilis.*“

Nik z nás nemôže povedať, že nepotrebujeme svedectvo viery iných. Ale aj my musíme vydávať svedectvo pred inými. Potrebujeme sa nielen pre zdravý prirodzený život na zemi, ale sa navzájom potrebujeme pre život viery. Žijeme predsa pod tlakom sveta, tela a diabla a aj dnes platia slová apoštola sv. Petra, aby sme bdeli, boli ostražití, lebo diabol ako ručiaci lev obchádza a striehne, koho by zožral. Vieme, že hriech a diabol sú realitou aj dnešných dní. Často práve v najposvätejšej chvíli ruší diabol pokoj, radosť, lásku... Nemôže sa uspokojiť, keď vidí víťaziť iného. Svedok si musí osvojiť pravé hodnoty. Nestačí len meno kresťan, či vyhlásenia, že je kresťan napríklad v politike, keď je plný nenávisti, hnevu, nevie odpustiť, nedokáže milovať. Nestačí dať percento na kostol z príjmu svojho podniku, keď k majetku prišiel nečestne i keď vraj legálnou privatizáciou, keď núti nesvätiť nedeľu, keď je úžerník, keď mlčí pri vydieraní, keď nemá v úcte svoje vlastné telo, nechráni si zdravie... Načo sú nám svedkovia keď spôsobujú rozklad rodín, keď sejú učeník kúkol, keď využívajú biedu a nešťastie ľudí, aby získali nového stúpenca. Vidíme svedkov Jehovových. Ani názov ešte nie je zárukou pravosti.

Svedok miluje pravdu, žije v pravde, chráni sa hriechu, má dôveru a nádej a snaží sa o rast lásky. Pravý svedok Boha nedá prednosť nikomu a ničomu pred Bohom, Stvoriteľom, Vykupiteľom a Posvätitelom. Svedok chráni česť Boha, svojho blížneho i seba. Dá Bohu čo patrí Bohu a cisárovi čo patrí cisárovi. Príkaz lásky cíti ako prínos a nie ako bremeno. Cti si a váži starobu, chráni deti pred pohoršením. V úcte má svoj život i život každého človeka, tak pred narodením ako aj v chorobe a starobe. Nesúhlasí teda s potratom a dobrovoľnou smrťou v starobe a chorobe. Svedok si svoje telo udržiava nielen v prirodzenej čistote, ale aj v mravnej čistote. Počnúc svojou myslou, očami, ústami, gestami a dotykmi neuráža čistotu tak svoju ako i druhých. V úcte má manželské lôžko i stav Bohu zasvätených osôb, celibát, bezženstvo. Svedok chráni nielen svoj majetok, ale aj majetok spoločnosti, i majetok svojho brata. Nesiaha a neprivlastňuje si, čo mu nepatrí. Vráti požičanú vec. Neprijíma čo mu nepatrí, dá zaslúženú odmenu a vyplatí mzdu ktorú patrí. Svedok Boha, nesiaha na dobré meno česť, blížnemu, neohovára a neosočuje. Nepovie zlo, nepravdu, o svojom blížnom, nepohorší. Vie sa ospravedlniť, poprosiť o odpustenie keď chybil, keď sa dopustil urážky, nečestného jednania. Nesúdi sa falošne. Svedok má správny postoj na verejný život. Nemlčí keď je znižovaná česť ženy či muža reklamou, nevhodným, nesprávnym, nemorálnym a neetickým spôsobom. Žiada nápravu od tých, čo šíria nízkosť ľudských pudov. Nekúpi, nepozera a nevlastní čo Boh určil na plnenie príkazu, „plodte sa a množte, naplňte zem“.

MY

Ak niekedy sme potrebovali svedkov, je to dnes. Dnes svet potrebuje vzdelaných svedkov, ale aj svätých svedkov. Svet potreboval včera svedkov a potrebuje i nás dnes ako svedkov. My ako svedkovia je správne, že chceme vychovávať naše deti pre budúce generácie ako svedkov. Náš príklad, vzor, náš charakter, náš zodpovedný prístup k zvereným hodnotám sú nám memento. Je správne, že toto poslanie svedka nie je pre nás bremenom, ale radostnou povinnosťou, pretože veríme v slová, že „Boh je spravodlivý Sudca, ktorý dobrých odmeňuje a zlých trestá“ a veríme aj že „ľudská duša je nesmrteľná a milosť Božia je na spásu potrebná“. Boh nám dáva počas týchto sviatkov mnohé a nové milosti. Keď kľakáme k jasliam, bez akéhokoľvek rozdielu všetci prosíme o jedno, dnes, vo svojom živote splniť čo najvernejšie to, čo od nás právom žiada a očakáva Dieťa v jasliach.

Janka mala osemnásť rokov začiatkom decembra. Teší sa na darček, dlho sľúbený od otca, pretože mama jej zomrela, keď prišla na svet. Vie, že darček nebude nič z kozmetiky, zlata či striebra alebo elektroniky či textilu. Janka vie, že je to magnetofónová páska. Čo obyčajná páska? Pýtal by sa niekto. Áno. Janka totiž prvý krát bude počuť, hoci len zo záznamu hlas svojej matky. Janka o svojej mame tak od otca, ale aj starých rodičov i známych počula rozprávať len dobre. Starká jej ako dievčatku rozprávala o tom ako mama vyzerala, pritom si prezerala album, zážitky starkej keď bola jej mama ešte dievčatkom a iné. Po štedrej večeri otec Janke podal obyčajnú pásku, aby ju vložila do magnetofona. Ruky sa jej roztriasli. Poprosila otca, aby to urobil on. Janka sa zadívala na vianočný stromček a po chvíli sa ozval tichý

hlas, z ktorého bolo cítiť veľkú radosť, chuť života, hoci prvé slová prezrádzali, že žena veľmi trpí. Pomaly rozprávala. „Dcéčka moja, Janka! Dnes máš osemnásť rokov. Si dospelá. Blahoželám Ti. Si žena. S ockom sme sa dohodli, že keď si nebudeš môcť pamätať na môj hlas, tak v tento deň aspoň takto ťa budem chcieť osloviť. Lekári mi oznámili keď zistili moju chorobu, aby som sa rozhodla, či chcem svoju smrť alebo tvoj život. Ani na chvíľu som nezaváhala. Po modlitbe, rozhovore s Bohom som povedala: -,Chcem aby moje dieťa žilo.' Ešte som nevedela či to bude chlapec alebo dievčatko. Keď si prišla na svet bola si malá. Neplakala si. Lekár mi ťa ukázal. Mala si krásne čierne vlásy.“ Hlas ženy sa odmlčal. Po chvíli ešte tichšie a pomalšie pokračoval ďalej. Tvár osemnásťročnej slečny bola pri počúvaní bledá. Janka vedela od otca, že mama dala prednosť jej životu pred svojím, hoci to viacerí lekári i ľudia z okolia nevedeli pochopiť. Janka počúvala ďalej. Posledné slová boli: „Janka verím v Boha, že budeš šťastná, pretože z neba ťa budem žehnať. Teším sa, že sa raz uvidíme všetci v nebi. Žehná ti tvoja mamička.“

Žena, manželka, matka svedok? Áno, Svedok! Dnes tak aktuálny.

Boh aj nás povolal k životu, aby sme boli svedkami jeho lásky. Uvedomujeme si, že sviatok sv. Štefana je čas na memento pre každého z nás.

ADE

Mladík nečakal na vd'aku keď odovzdal stratené peniaze. Jeho slová: - „Prijemné a požehnané sviatky,“ neboli frázou, ako mnohé od nás mnohých vianočné pozdravy.

Modlime sa: Sv. Štefan, svedok viery zmŕtvychvstalého, pros za nás aby sme verne splnili svoje poslanie „svedkov“ kresťanov katolíkov na prelome tisícročia. Amen.

Nedeľa Svätej rodiny

Mt 2, 13-15. 19-23

Čo za niečo stojí, aj niečo stojí

AI

Dnešný sviatok Svätej rodiny sa mnohým z nás, drahí bratia a sestry, môže zdať nie veľmi aktuálny. Možno sme prišli len zo zvyku alebo preto, že sú ešte sviatky, či preto, lebo prežívam vo svojej duši rozpor. Na jednej strane vzor svätej dobrej rodiny Jozefa, Márie a Ježiša, a na druhej strane moja rodina, ktorá, aj keď ju mám rád, nie je až tak svätá a nič iné doma nerobím, len sa trápim, aby som tu rodinu nejako zvládol. Dnešný deň je akoby rozprávkový, ako aj celé sviatky, ktoré ešte prežívame, a skrášlil nám ich aj rozprávkový sneh ako z „Perinbaby“. Ale dnešný sviatok „idyllickej“ Svätej rodiny je od nás akosi ďaleko, lebo my máme v rodine len samé problémy.

KE

Mýlime sa však, ak si to myslíme. Dnešný sviatok je práve pre nás ako vyšitý, je to sviatok pre rodiny, ktoré majú problémy. Veď či táto rodina, ktorú sme tu dnes

prišli osláviť, nemá problémy? Nepočuli sme dnešné evanjelium? Problém za problémom, presne ako dnes.

DI

Problémy začali hneď na začiatku, pri počatí Ježiša. Mária čaká dieťa a Jozef ju chce prepustiť. Ďalší problém – sčítanie ľuďí za cisára Augusta. Jozef s Máriou odchádza zapísať sa do Betlehema. Jozef sa stará, kde bude bývať. Mária je nevládna, je vo vysokom štádiu tehotenstva. Narodí sa dieťaťko, treba sa postarať o neho i o matku. Ďalší problém: kráľ Herodes sa bojí o trón, preto musia utekať do inej krajiny, kde je iný kráľ a iné zákony. A zasa problém: dlhá cesta do Egypta cez púšť a cez horské hrebene. Je potrebné sa starať o rodinu aj v utečeneckom tábore v Egypte. Nič iné, len problém za problémom. Jozefova rodina po Herodesovej smrti odchádza späť do rodnej krajiny a tu, len čo prekročia hranice, sa Jozef dopočuje, že Herodesov syn Archelaus je rovnako krutý ako jeho otec: pri Jeruzaleme dal pozabíjať 3000 pútnikov. Preto nejdú do Betlehema, lebo tú časť Palestíny i celú Judeu, Idumeu a Samáriu spravuje práve on, ale odchádzajú do Galiley, do mesta Nazaret, odkiaľ pochádza Mária, aby tam žili. Túto časť spravuje druhý Herodesov syn, miernejší Antipas. Znova problém a znova veľká obeta. Jozef s Máriou sa tiež snaží, aby vychovali dobrého syna, obetovali preňho veľa hodín, veľa času, veľa síl a on nakoniec potupený umiera na kríži. Ešte dobre, že sa tej chvíle nedožil Jozef! Ale keď vstal z mŕtvych, je obdivovaný, Ježiš je v popredí a Jozef s Máriou zanikajú. Možno im ani nikto nikdy nepovedal ďakujem.

PAR

O čo viac alebo menej sa narobili a nadreli, ako dnešní rodičia? Pochopili sme a pocítili, drahí bratia a sestry, že táto „svätá rodina“, ktorú sme tu dnes prišli sláviť, mala také isté problémy ako my dnes, hoci v inej dobe? Nadriete sa s deťmi, narobíte sa s nimi, vystríhate ich pred nebezpečenstvami, snažíte sa o to, aby všetko bolo dobré a nakoniec vám možno tiež nikto nepovie ani ďakujem. Rodina – to boli, sú a budú problémy, obety, ktoré pohltia celého človeka, ba musia ho pohltiť, ak miluje.

MY

V r. 1921 vypukol v istom himalájskom lese požiar. Uprostred jedného horiaceho stromu bolo hniezdo plné vtákov. Vtáčia matka sa vrhla do plameňov a roztiahla nad svojimi mláďatami krídla, aby ich ochránila. V okamihu sa stala obeťou svojej lásky a zhorela na popol. Alica Van Berchen, ktorá bola svedkom tejto udalosti, pochopila, že práve videla nekonečnú lásku, ktorou učí príroda človeka milovať.

ADE

Aj keď sa mi zdá, že mám v rodine len problémy, nezdá sa mi, že ich postupom času riešim akoby v rozprávke? Amen

Sv. Silvestra I., pápeža

Jn 1, 1-18

Venujme pozornosť pod'akovaniu*Je čas pod'akovať sa***AI**

Všimli ste si vd'ačnosť malých detí? Usmejte sa na dieťa, odpovie vám úsmevom. Mrzí vás, že sa stretávate s nevďačnosťou? Odpovedzte si na dve otázky: Som dostatočne vd'ačný Bohu. Robím niečo len preto, že čakám vd'ačnosť od iných? V dnešný večer by sme mali nadšene spievať plný vd'ačnosti za dary, milosti, dobrodenia uplynulého roka. Keď sme v uplynulom roku pocítili nevďačnosť od svojich blízkych, uvažme ako Boh má reagovať na náš nevďak?

Uvažme, keď by niekto zomrel, aby nám zachránil život ako by sme sa voči nemu správali? Vieme, že Boh zomrel za nás. Boh nás v tomto končiacom roku zachraňoval mnoho ráz najmä pred hriechom. Čo naša vd'ačnosť? Sme kresťania a práve preto najmä v posledné hodiny končiaceho roka si uvedomujeme potrebu a význam vďaky k Bohu, ale aj k našim bratom a sestrám. Bolo nám preukázanej veľa lásky. Boli sme za ňu vd'ační? A pravá láska je vtedy, keď aj za nevďak sme neprestali milovať svojich blízkych. Láska...určite stojí za lásku. Je na nás, aby sme sa rozlúčili zo Starým rokovi ako veriaci kresťania naplnení vďakou.

KE

Na začiatku evanjelia sv. Jána čítame: „*Z jeho plnosti sme prijali všetci milosť za milosťou*“ (Jn 1,16).

DI

Ján apoštol hneď v úvodných slovách hovorí, kto je to Ježiš vo svojej podstate. Sú to vlastne slová piesne o Božej múdrosti. Tento Prológ, úvod, ako voláme začiatok evanjelia sv. Jána nechce poučovať, je to skôr hymnus, pieseň, ktorá slávnostným, básnickým jazykom predstavuje význam a osobnosť Ježiša Krista, ktorý je Slovo Otca od večnosti. V tomto hymne nejde o to, aby bola predstavená múdrosť a učenosť, ale o konkrétnu vec, aby tí čo uveria v Ježiša Krista urobili všetko preto, aby raz mali účasť na sláve jednorodeného Božieho Syna, ktorý je plný milosti a pravdy. Je nám pripomenuté, že aj my sme obdržali potrebné milosti. Boh sa zjavil spôsobom, ktorý je pre človeka zrozumiteľným a zodpovedá chápaniu človeka. Evanjelia podávajú skutočnosť, že Božie Slovo sa stalo človeku vnímateľné. Boh sa skutočne stal v Ježišovi človekom. Ježiš Kristus bol jedným z nás. Neprišiel k nám ako Boh v prestrojení za človeka, ako učili niektorí bludári.

Ježiš viackrát učí o vd'ačnosti svojím osobným príkladom a vzťahom voči svojmu i nášmu Otcovi. Zjavuje evanjeliu maličkým: „*Zvelebujem ťa, Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým*“ (Mt 11,25). Ján poukazuje na spásu ľudí.

PAR

Stalo sa módnym, že na koniec občianskeho roka sa zabávame. Šampanské, hudba, ohňostroj stávajú sa neodmysliteľnou súčasťou posledných hodín starého roka. V knihe Kazateľ čítame: „*Všetko má svoj čas*“ (3,1). Boh nikomu nezakazuje i „*čas smiať sa*“ (3,4), ale v tej istej knihe čítame aj slová: „*Boha sa boj a jeho*

prikázania zachovávajú“ (12,13). A v posledné hodiny roka s ktorým sa lúčime nemali by sme zabudnúť aj na slová: „Boh si zavolá pred svoj súd všetky činy, aj všetko, čo je skryté, či už to bolo dobré a či zlé“ (12,14).

V posledný večer sa vo farnosti zvykne podať vyúčtovanie z duchovných i hmotných hodnôt farnosti. Počet narodených môže potešiť i zarmútiť. Keď klesá počet narodených vznikajú otázky okolo života občianskeho, ako štát sa stará o budúce generácie, ale i život manželov. Je pravdou, že počet rozdaných sv. prijímaní je tiež reálne číslo. Aj keď počet stúpa, ešte nemusí byť všetko v poriadku. Na škodu môže byť zvyk a ešte horšie, svätokrádežné pristupovanie. Horšie je, keď klesá záujem o Krista v Eucharistii. Muži je to oslovenie aj pre vás. Prvé sv. prijímanie je krásna slávnosť vo farnosti, ale je potrebné pripomenúť nielen rodičom, ale aj krstným a starým rodičom viesť a pomáhať rodičom pri formácii detí k častému sv. prijímaniu. Každý kresťan by si mal v živote vykonať deväť prvých piatkov. Katechéza nielen v základnej ale aj u stredoškolskej mládeže, i tých čo chcú si vyslúžiť sviatosť manželstva je nenahraditeľná. Sviatosť kresťanskej dospelosti, sviatosť birmovania je sviatosť živých a nie slávnostnou rozlúčkou, pohrebom s Cirkvou. Je požehnaním pre farnosť, keď pobirmovaní pokračujú v aktívnom angažovaní sa vo farnosti. Sviatosť zmierenia vracia život do duší po spáchaní vedome a dobrovoľne spáchanom hriechu. Túžba žiť bola a je inšpiráciou každej zdravej spoločnosti a jednotlivého človeka. V tomto duchu pokory, túžbe po duchovnom raste, venujme pozornosť pravidelnej očiste duše. Zaangažujme sa vo svojom okolí a pomôžme iným nájsť cestu k láskavému otcovi z podobenstva o márnotratom synovi. Osobná zaangažovanosť zohráva vážnu úlohu v živote človeka, rodiny, farnosti i národa staroba. Nielen sa na starobu pripraviť, ale vedieť tým ktorí už prežívajú tento stav pomôcť prežiť ju k čo najaktívnejšiemu spojeniu sa s Bohom. Pripraviť sa na stretnutie s Bohom. Smrť nie je ťažká, keď ku smrti človek pristupuje ako k bráne, cez ktorú sa prechádza do nového života, po ktorom by sme mali všetci túžiť a navzájom si k nemu pomáhať. Každý stav je krásny, plodný, osožný a vedie k odmene, keď sa naň nielen dôstojne a verne pripravujeme, ale ho aj prijímame a žijeme verne. V modlitbe by sme si mali všetci uvedomovať stav manželský, kňazský, rehoľný, ale aj stav keď za rôznych okolností si volíme zostať slobodným, slobodnou.

Život ktorým nás vedie Cirkev k Bohu si zasluhuje naše osobné zaangažovanie sa. Vedieť Boha prosiť, odprosovať, ctíť a milovať, ale i ďakovať. To nie je fráza, že život je krátky. Pretože často prichádza chvíľa, že odchádzajú od drahých bez slova rozlúčky, náhle a nečakane, nepredvídane... Ostávajú smútiaci, rodičia, siroty, manžel či manželka, ale i priatelia... Dnešný večer aj za nich, ktorí nás odišli do večnosti k Bohu patrí sa im poďakovať za každé dobro, lásku...

MY

Bohu patrí vďaka. Aj keď naša vďaka Bohu nič nepridá. Je to prejav našej lásky a vernosti. Každý v tejto chvíli máme za čo ďakovať. Úspech, zdravie či uzdravenie, za tých s ktorými sme prežili tento končiaci sa rok, za tiché chvíle radosti, pokoja, pohody, ale aj za neznámych ktorí nám v mnohých veciach pomáhali, mysleli na nás, držali nám palce... Vďaka je čnosť a pekná vlastnosť veľkých ľudí.

Lekárovi dobré padne, keď po operácii povie pacient, ďakujem. Rovnako učiteľ sa teší slovu ďakujem. A či nie aj my všetci: obchodník, vodič autobusu, policajt, starosta, pekář, dojička, starý otec, brat, sestra? Vďačnosť, pravá, čistá, ... buduje medzi nami mosty lásky.

„Neviem si už rady,“ hovorí jedna pani. „Už sa šiesty raz sťahujem a vždy sa dostanem k zlým susedom. Je to na nevydržanie.“ „Skutočne? Tak si zrejme beriete toho najhoršieho suseda so sebou...“ Človek môže byť sám sebe najhorším spoločníkom.

Rozlúčme sa s takýmto spoločníkom ak nám v tomto roku, či živote robil nepríjemnosti a otvorme svoju dlaň. Prečo?

Niektorí obchodníci majú vo zvyku svojím stálym zákazníkom na koniec roka niečo podarovať. V obchode s potravinami deťom ponúkal obchodník cukríky. K ponúknutým patrila aj chlapec čo prišiel do obchodu, aby si aj on plnú hrst zobral cukríkov. Chlapec sa usmial na predavača a poprosil ho, aby mu on nabral. „Prečo?“ Spýtal sa predavač chlapca. „Pretože máte väčšiu ruku.“

Boh vidí našu vďačnosť. Keď veríme v lásku Krista voči nám, tak obrazne povedané, dostaneme veľkú dlaň milostí, keď v našich rukách, srdciach máme vďačnosť.

ADE

Modlime sa, aby vďačnosť v našich srdciach vzrástla, a my sme mohli obsiahnuť na konci tohoto roka nové milosti ako veľký vklad do budúceho roka XXXX. Amen.

Slávnosť Panny Márie Bohorodičky

Lk 2, 16-21

Poprosme o božie požehnanie na príhovor Bohorodičky

Začiatok Nového roka

AI

Šimon Tokarszevsky bol poslaný na Sibír do vyhnanstva. Vo svojich pamätiach opisuje zaujímavú udalosť. Jeho matka ho očakávala na jednej stanici. Pristúpila k nemu a objala ho. Potom sa obrátila k ostatným vyhnancom a zvolala: - „Chcem aj vás všetkých požehnať v mene vašich matiek.“ Potom pristupovala od muža k mužovi, ku všetkým čo museli odísť do vyhnanstva, každého objala a znakom kríža požehnala na čelách. Ktorýsi z mužov začal spievať pieseň “Svätý Bože... .“ Postupne z úst všetkých odsúdencov mohutnel spev “Svätý Bože“. Autor

poznamená; „Požehnanie matky a v zápetí pieseň stali sa vzpruhou a odvahou do ťažkej doby ktorá bola pred nami.“

Stojíme na prahu Nového roka. Prežívame pocit neistoty, ale aj nádeje a očakávania z budúcnosti. Môžeme si želať „šťastlivý nový rok“, ale nemôžeme si ho celkom sami naplánovať. Uvedomujeme si v prvý deň Nového roka, potrebu a význam Božieho požehnania.

KE

Cirkev nám na prvý deň občianskeho roka pripomína dôležitý článok viery, že Matka Pána Ježiša je Bohorodička. A Cirkev nám dáva čítať text evanjelia kde sa spomína ako Mária reagovala na návštevu pastierov pri jasliach jej Syna. „*Mária zachovávala všetky slová vo svojom srdci a premýšľala o nich*“ (Lk 2,19).

DI

Prečo v prvý deň tento pohľad na Matku Božiu? Čo to pre nás znamená, že Mária je Matka Božia? Znamená to, že Mária porodila Ježiša ako Boha? Nie! Mária nie je bohyňa. Mária počala, porodila a vychovala Ježiša Krista v Jeho ľudskej prirodzenosti a teda je Matkou Ježiša Krista jedine Jeho ľudskej prirodzenosti. Ale veríme, že od prvej chvíle počatia ľudská prirodzenosť Ježiša Krista bola zjednotená s večnou osobou Božieho Syna a preto Mária je Matkou Božou. Veríme, že prívlastok Bohorodička hovorí o pravde našej viery, že Ježiš Kristus jedná z troch Božských osôb, prijal k božskej prirodzenosti ktorú má od večnosti ešte prirodzenosť ľudskú skrze svoju Matku Pannu Máriu. Stal sa nám ľudom večný Boží Syn podobný skrze svoju Matku, v čase svojho počatia v jej lone. Cirkev od začiatku si preto ctí Máriu Matku Ježiša Krista ako Matku Božiu. Tak Cirkev zvelebuje Pána Ježiša, ktorý v jednej osobe je pravý Boh a pravý človek.

Na akom základe veríme v Božské materstvo Panny Márie? Veríme v Pannu Máriu ako Božiu Matku, pretože tak nám ju predstavuje Písmo a to spôsobom jasným a výrazným. Na viacerých miestach v evanjeliách máme dôkaz, že Panna Mária je Matkou Ježišovou. Pri zvestovaní „*že počala z Ducha Svätého*“ (Mt 1,18), pri spomienke na pastierov: „*Vošli do domu a uvideli dieťa s Máriou, jeho matkou, padli na zem a klaňali sa mu*“ (Mt 2,11). Jozef dostal od anjela príkaz; „*Vstaň, vezmi so sebou dieťa i jeho matku, ujdí do Egypta*“ (Mt 2,13) a potom v Egypte druhý príkaz „*Vezmi so sebou dieťa i jeho matku a chod' do izraelskej krajiny*“ (Mt 2,20). Keď Ježiš učil, „*vonku stála jeho matka*“ (Mt 12,46). Ľudia keď videli čo robí a učí Ježiš hovorili: „*Vari to nie je tesárov syn? Nevolá sa jeho matka Mária*“ (Mt 13,55)? V správe o svadbe v Kane Galilejskej čítame: „*Bola tam aj Ježišova matka*“ (Jn 2,1). Evanjelia veľmi pôsobivo predstavujú, že Mária podobne ako iné matky nosila Ježiša deväť mesiacov pod srdcom a porodila Ho keď jej nadišiel čas (por. Lk 2,5-7). Zvlášť zvestovanie anjela hovorí o materinskom poslaní Márie, že je Matkou Ježiša, matkou Syna Božieho: „*Duch Svätý zostúpi na teba a moc Najvyššieho ťa zatieni. A preto aj dieťa bude sa volať svätým, bude to Boží Syn*“ (Lk 1,35). A tiež Alžbeta vyznáva: „*Čím som si zaslúžila, že matka môjho Pána prichádza ku mne*“ (Lk 1,43)?

Veríme, že Panna Mária je Matkou Božou a to nie iba telesne, ale aj duchovne, pretože Ježiša počala telesne, prijala Ho vo viere svojím “fiat“, a tak hovoríme, že je že je Matkou Božou.

Ako dogmu, článok viery, že Panna Mária je Matka Boha “Theotokos“ ako učia východné cirkvi, vyhlásil snem v Efeze roku 431. Sv. Ignác Antiochijský jeden z najvýznamnejších mučeníkov ju tak volá.

PAR

Tieto a ďalšie argumenty nás dnes vedú k Márii Matke Božej, aby sme ju na začiatku Nového občianskeho roka prosili o príhovor u Jej Syna. Veríme, že Mária je nevyčerpatelným prameňom milostí ktoré skrze ňu dostávame od Jej Syna. Počas celého liturgického roka si to nielen pripomíname, ale aj realizujeme vo svojom živote. Na tom spočíva aj naša modlitba k Matke Božej. Chceme jej očami, jej srdcom porozumieť celej hĺbke ako to je pre nás len možné lásky božej. Tu je aj začiatok úcty jej materinského srdca. My veríme, že Matka Božia nie vo svojom mene nás žehná, ale v mene svojho Syna a Syn zo svojej strany žehná nás i v mene Otca v Duchu Svätom.

Keď začíname Nový rok, sme plný očakávania, čo bude pre nás znamenať. Vieme však, že keď svoju nádej a istotu vložíme do rúk božích, Božieho Syna, že na príhovor Jeho Matky nebudeme sklamaný. Nebolo ešte počuť, kto sa pod jej ochranu utiekal, ju o pomoc a útechu prosil a žiadal, že by ho nevyslyšala. Mária je predsa aj našou Matkou. Keď Ježiš zomieral ako náš brat za naše hriechy, zveril nás všetkých pod jej opateru, keď matke povedal pozerajúc na apoštola Jána: „*Hľa tvoj syn*“ (Jn 19,26). Uvedomujeme si, že všetko sa deje z Božej prozreteľnosti. Preto v našom ľudskom živote nejestvuje náhoda, nezmyselná udalosť, že všetko má svoj cieľ, svoju úlohu vo všeobecnom Božom pláne.

Tak to pochopil aj Dag Hammarskjöld, jeden z prvých generálnych sekretárov OSN, ktorý tragický zahynul v Afrike. V denníku si napísal: „Keď som po prvý raz povedal Bohu áno, začal som chápať životný zmysel. Keď som to áno zopakoval, vtedy dostalo zmysel všetko dianie. Pretože teraz má všetko hlboký zmysel, nemôžem žiť ináč než v duchu toho áno.“

Je správne začať Nový rok svojím skutočným áno Bohu skrze Máriu. Mária zohrala v Božom pláne svoju úlohu. Aj so mnou má Boh svoj plán. Našou povinnosťou je tento plán uskutočniť. Vedieť prijať Boha vo svojom živote v každej situácii života, všedného dňa. Čo počas týchto dní roka nás očakáva? Čo budeme musieť riešiť? Bude zaiste pre nás výhodne keď budeme mať orodovníka u Boha, človeka Máriu, Matku Božiu i našu.

MY

Môžeme nájsť inšpiráciu v takzvanom “*Desatore kresťanskej lásky*“ (por. České KN 34/89)

1. Maj úctu ku každému človeku, pretože v ňom žije Kristus. Maj súcit s nešťastím svojho brata, svojho blížneho.

2. Zmýšľaj dobré o všetkých ľuďoch, nemyslí zle o nikom. Snaž sa najísť na každom človeku niečo dobré.
3. Hovor o každom len dobré, o nikom nehovor zle. Snaž sa naprávať zlo, ktoré si zapríčinil svojimi slovami, nevyvolávaj nedorozumenia medzi ľuďmi, ale podľa možnosti ich zmieruj.
4. S každým hovor láskavo, nikdy nezvyšuj hlas, nikomu nekrivdí, nezapríčiňuj, aby niekto plakal, snaž sa ľudí skôr uspokojiť. Buď dobrý.
5. Odpúšťaj urážky, neprechovávaj vo svojom srdci hnev, zmier sa vždy prvý.
6. Urob všetko, aby to bolo v prospech tvojho blížneho, buď tak dobrý, ako očakávaš, aby ľudia boli voči tebe. Nikdy nemyslí na to, čím sú ti druhí povinní, ale myslí na to, čo ti dlhuješ druhým.
7. Maj súcit s utrpením a pomáhaj im, povzbudzuj a rad'.
8. Pracuj poctivo, pretože druhý majú úžitok z tvojej práce, ako ty máš úžitok z práce iných.
9. Zúčastňuj sa na sociálnej pomoci poskytovanú tvojmu blížnemu. Buď veľkodušný voči potrebám svojich blížnych. Buď veľkodušný voči potrebám chorých a trpiacich. Snaž sa vo svojom okolí vyhľadávať ľudí, ktorí potrebujú pomoc.
10. Modli sa za všetkých ľudí, taktiež za svojich nepriateľov.

Či to nie je memento? Dotýka sa šťastia každého z nás.

Jeden čínsky príbeh rozpráva o roľníkovi, ktorý mal starého koňa. Stalo sa, že raz mu kôň ušiel. Okolie mu stratu koňa chcelo uľahčiť a preto ho ľutovali. Starec im odpovedal: -„Smola? Nešťastie? Kto vie?“ Po týždni sa kôň vrátil a priviedol stádo divých koní. Teraz starcovi susedia blahoželali. Starec na to reagoval slovami: - „Šťastie? Smola? Kto vie?“ Neskôr keď chcel jeho syn osedlať divého koňa, spadol na zem a zlomil si nohu. Všetci pokyvovali hlavou, že je to nešťastie. Starec znova hovoril: -„Nešťastie? Smola? Šťastie? Kto vie?“ O niekoľko dní dedinou prešlo vojsko a zdravých mužov odviekli. Susedia keď videli, že roľníkovi syna nezobrali kvôli zlomenej nohe povedali, že mal šťastie. Na to starec povedal: -„Šťastie? Smola? Kto vie?“

Všetko sa na prvý pohľad môže zdať ako zlo a môže to byť zamaskované dobro. A všetko čo môže vyzerat' ako dobré, môže byť v skutočnosti zlo. Preto je múdre, keď veci necháme na Božom rozhodnutí, čo je šťastie a čo smola a poďakujme sa, pretože u tých, kto milujú Boha sa všetky veci môžu chápať ako dobro.

Počuli ste už vetu: „A všetko bude dobré, a všetko bude dobré a skutočne všetko bude dobré!“ (*„Juliana z Norwiche“ z občasnika pacientov Masarykovej onkológie v Brne*)

ADE

Na začiatku Nového roka, vyprosujme si na príhovor Bohorodičky Panny Márie potrebné požehnanie, milosti, dary, úspech, zdravie, silu, múdrosť....“*Matka Božia zverujem celý tento Nový rok pod tvoju ochranu. Veríme v lásku tvojho Syna. A sľubujeme svoju vernosť jeho učeniu lásky. Amen*

Zjavenie PánaMt 2, 1-12***Zaangažovanosť kresťana záležitosť viery, nádeje a lásky******Priniesť obeť*****AI**

Počas sviatkov vo chvíľach ticha aj vy ste sa mnoho zamýšľali nad vecami každodenného života? Snáď aj svojho postoja k viere. Svojej osobnej zaangažovanosti. Keď sa vieme zaangažovať v iných oblastiach života, ako je to v zaangažovanosti sa vo viere? Prečo mladí chodia radi na diskotéku? Prečo si rád sadnem za šachovnicu? Prečo zoberiem rád do rúk knihu? Alebo sadnem za klavír? Lebo mám z toho radosť? Áno! Musím vynaložiť určité úsilie, námahu, ale výsledok poteší, uspokojí, obohatí, naplní pokojom, pocitom šťastia.

KE

Dnes na sviatok *“Zjavenia Pána“* čítame ako mudrci k nohám dieťaťa a Márii otvárajú *„svoje pokladnice a dali mu dary: zlato, kadilo a myrhu“* (Mt 2,11).

DI

Uvažujme aká to musela byť veľká túžba, ktorá primäla mudrcov vzdať sa na cestu. Keď nezávisle na sebe vyčítajú z kníh Židov, že hviezda má oznamovať narodenie neobyčajného kráľa, chcú ho vidieť, pokloniť sa mu a nie iba slušnosť ich primäla k tomu, že nejdú s prázdnyimi rukami. Ich osobná zaangažovanosť ich vedie nastúpiť na cestu do neznámej krajiny. Známe udalosti, známe veci, známi ľudia a predsa nové motívy, postoje, nová možnosť zaangažovania.

PAR

Ľudí v evanjeliu je možno rozdeliť do niekoľko skupín vo vzťahu osobnej zaangažovanosti sa vo vzťahu ku Kristovi.

Herodes reprezentuje ľudí zaujímajúcich sa len o seba. Starajú sa o to, aby im nik a nič neohrozilo ich pohodlie, blahobyť... Zaangažujú sa vtedy, keď sa cítia ohrozený. Neštítia sa pretvárky, podlosti, klamstva, dopustia sa teroru, násilia, vražd... Ich zaangažovanosť končí skôr ako si myslia a často práve opakom po ktorom túžia. Ich život možno prirovnať k zrnú z podobenstva, ktoré vtáky vyzobú skôr ako zapustí korene a začne vyrastať steblo. Čo je to za život? Takto máme realizovať svoj život? Čo je zmysel, podstata, cieľ, života na zemi? Dá sa hovoriť aj o pokrstených ľuďoch, ale nie kresťanoch. Boh je ich nepriateľ.

Niektorí vodcovia národa zo skupín farizejov a zákonníkov predstavujú druhú skupinu. Sú vzdelaný, majú zodpovednosť, vedia kde sa píše o narodení Mesiáša, vedia kde sa má narodiť, snáď videli aj hviezdu a zahoreli ako zrnko, pretože zapustilo koreň na skalú. Neskôr striehnu aby Ježiša podchytili v reči, striehnu na jeho život a dokonca sa mu rúhajú keď zomiera na kríži. Podstata života je moc, sláva, tichý súhlas s hriechom, poklonkovanie? Kresťan sa zaangažuje len vtedy, keď mu to vyhovuje. Sebec voči Bohu.

Ďalšiu skupinu tvoria zvedavci okolo Ježiša od jeho narodenia až po zmŕtvychvstanie. Vojaci vraždia betlehemských chlapcov. Judáš zradí za tridsať strieborných, mládenec ktorý má mnoho majetku odíde smutný preč, zástup ktorý hľadá Ježiša po rozmnožení chleba a rýb neprijíma Ježišove slová o pravom pokrme.

Iné zrnko padlo do tŕnia. Udusilo sa. Kresťan ktorý sa angažuje len na vonkajšom fóre, plní si povinnosti len zo zvyku, sviatky sú vec tradície, viera vec folklóru, sa nedokážu zriecť seba a preto nikdy nepocítia radosť z osobnej zaangažovanosti sa vo viere. Nedokážu seba ponúknuť ako zlato, kadilo či myrhu. Ich oči nevidia alebo nechcú vidieť vzor príklad iných zo svojho okolia, ktorý v zaangažovanosti sa vedia mnohého zriecť, ovládať, ale oveľa viac dostávajú ako im prisľúbil Ježiš.

Vážnu skupinu predstavujú pastieri a králi pri jasliach. Čo bolo s nimi neskoršie? Podstatné je, že splnili čo sa od nich očakávalo, žiadalo. Pastieri rozprávajú a potom mlčia. Králi sa vrátili do svojej krajiny a nič viac nevieme o ich ďalšej činnosti. Na svojom mieste, vo svojej dobe boli však zrnom ktoré splnilo svoje poslanie. Prinieslo úrodu. Stonásobnú úrodu. Boh nehládí na osobu, ale milý mu je každý, kto sa ho bojí a koná spravodlivo. Boh dáva nám čas, priestor, talent, a čaká, že mu v čas ním určený, ktorého mi dĺžku nepoznáme splníme jeho očakávanie. Naša osobná zaangažovanosť je hodnota, ktorá rozhoduje, ktorú nemožno podceniť.

MY

Pri opravách okolo kostola, farskej budovy, ale aj iných príležitostiach osobná zaangažovanosť prináša radosť, pohodu a často aj vzrast vo viere.

Na sídlisku postavili nový kostol. Kostol stavala firma. Je pravdou, že mnohým to prinieslo výhody, blízko do kostola, príjemné prostredie a podobne. Veriaci na jeho stavbe boli zaangažovaní len finančne.

Postavili na sídlisku ale svojpomocne. Aj tento kostol má mnoho výhod ale jedna prevyšuje predchádzajúce, a dá sa vyjadriť slovami; je to náš kostol. Aj po rokoch ich spomienky viažu k určitým veciam, udalostiam pri stavbe a budovaní kostola. Osobná zaangažovanosť.

Keď starý hudobník prechádzal okolo chrámu, kde nedávno inštalovali nový organ a počul ho hrať, zatúžil si organ vyskúšať. Poprosil organistu, ktorý si skúšal nejaké skladby. Ale dostal zamietavú odpoveď. Poprosil slušne znova, ale organista odpovedal: -,„Je mi ľúto, ale kde by sme prišli, keby si každý kto ide okolo chcel vyskúšať nový organ.“ Starý hudobník do tretice poprosil: -,„Len jednu skladbu.“ Nebolo mu vyhovené. Smutný odchádzal, keď z organa zaznievala jeho skladba veľmi úboho. Urazil sa. Vrátil sa a rázne poznamenal: -,„Pane, túto skladbu treba ináč hrať, dovoľte mi.“ Organista udivený neodbytnosťou dovolil mu zahrať. Z organa zazneli krásne tóny. Teraz sám organista položil ruku na plece a pýta sa: -,„Kto ste?“ - „Mendelssohn.“ -,„Čože? Vy ste ten hudobný skladateľ? Prepáčte, že som vám hneď nedovolil.“

Hudobník osobne bol zaangažovaný. Koľko razy sa ľahko a rýchlo zriekneme osobnej zaangažovanosti za svoju vec, prospešnú pre dušu či duše iných. Je potrebné ísť za svojím cieľom, ktorý je v zhode so slovami „bud' vôľa tvoja“. Vedieť priniesť dar Bohu. Aj sám seba ako králi svoje dary. Uvažujme, čo od nás ako dar právom čaká Dieťa Ježiš? Že nič nemáme? A čo to najcennejšie, samy seba?

Mudrci prijali oslovenie hviezd. Vykonali cestu. Priniesli dary. V našom živote je mnoho hviezd, ktoré pozývajú na cestu zrealizovať slová „bud' vôľa tvoja“. A naša odpoveď?

ADE

Vianočné sviatky sú ako dni duchovných cvičení, počas ktorých máme viac času sa zamyslieť nad svojím zaangažovaním sa v duchovnom živote. Aj dnes, evanjeliu o mudrcoch z východu sú lekciou, výzvou k aktívnejšiemu prístupu v oblasti zaangažovania. Amen.

Krst Krista Pána „A“

Mt 3, 13-17

Krst kresťana zaväzuje k životu viery, nádeje a lásky

Krstom sa otvárame pre obetu

AI

Na vojne sa stala takáto udalosť. Dôstojník si roztrhol šaty a čatárovi rozkázal, aby mu poslal krajčíra. Vojak Krajčír prišiel a od veliteľa dostal príkazom, aby mu rýchlo dal do poriadku šaty. Vojak mu odpovedal: „Ja to neviem,“ ospravedlňoval sa. „Čože, vy to neviete?! Či vy nie ste krajčír!?“ reval dôstojník. Vojak so strachom povedal: „Nie, pán major. Ja nie som krajčír, ja sa len volám Krajčír.“

Rozumieme, že ten čo sa volá Krajčír ešte nemusí vedieť spravovať šaty. A zároveň je to pre nás aj memento, že kresťan by sa nemal kresťanom len volať, ale podľa mena aj žiť.

Dnešnou nedeľou sa končí vianočné obdobie a dnešná nedeľa je zároveň prvou nedeľou v období cez rok.

KE

Evanjeliu o krste Pána Ježiša v rieke Jordán sa stáva pre nás mementom, aby sme ukončili vianočné obdobie, kedy sme venovali pozornosť narodeniu a detstvu Pána Ježiša a aby sme začali prežívať obdobie počas ktorého si budeme pripomínať verejný život a učenie Pána Ježiša.

Jánovi Krstiteľovi keď sa zdráhal pokrstiť Ježiša, Ježiš povedal: „*Patrí sa, aby sme splnili všetko, čo je spravodlivé.*“ Na čo evanjelista sv. Matúš poznamenáva: „*Potom mu už neodporoval*“ (Mt 3,15).

DI

Krst Pána Ježiša nám pripomína náš krst. Je to memento, že krst nie je len krátky obrad vykonaný často bez súhlasu krsteného, pretože praktizujeme krst detí, ale je to začiatok nového života. Krst prirovnávame k bráne cez ktorú vchádzame do spoločenstva bratov a sestier Pána Ježiša a dostávame právo Boha volať svojím Otcom. Krst je preto chápaný ako prvá sviatosť potrebná ku spáse. Až po prijatí krstu môžeme prijímať ďalšie sviatosti. Pri krste sa z duše zotiera hriech našich prarodičov, dedičný hriech a do duše prijímame nezmazateľný znak, že patríme Bohu. Pri krste sa stávame výhonkom na kmeni ktorým je Kristus. Krst chápeme ako naše vstúpenie do

Božej lásky, ako prijatie Boha za svojho Pána a Boha, ktorý nás stvoril, vykúpil a posväcuje. To vyjadrujú aj slová ktoré pri vysluhovaní krstu krstiteľ vyslovuje, ktoré Ježiš prikázal apoštolov pri krste vysloviť a ktoré sú zárukou pre krsteného k novému životu. „*Chod'te teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal*“ (Mt 28,19-20).

Hoci pri krste Ježiša v Jordáne sa nič nehovorí o Jeho smrti na kríži, predsa veríme a vyznávame, že naša spása sa zrodila na kríži. Ježiš od svojho krstu, keď verejne vystúpil a začal svoje poslanie medzi nami, nám podobný vo všetkom okrem hriechu, plní vôľu Otca. Pri krste Pána Ježiša nám Boh Otec sám pripomína, že: „*Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie*“ (Mt 3,17). Je to výzva Boha Otca pre každého z nás, počúvať v Duchu Svätom slová Božieho Syna a zachovávať ich vo svojom živote.

PAR

Náš krst máme znova a znova prežívať, alebo lepšie vyjadrené, krst máme stále žiť, s krstnými milosťami máme spolupracovať, svoj vzťah k Bohu máme neustále rozvíjať. Vtedy nám krst ktorý sme prijali ako deti nezovšednie, nezabudneme na svoje práva a povinnosti ktoré sme krstom na seba prijali, ale krst bude pre nás stále nová a aktuálna forma rozvíjania viery, nádeje a lásky. Dnešná spomienka na krst Pána Ježiša je výzvou vrátiť sa k plneniu svojich povinností kresťanov. Nestačí mať len meno kresťan, ale Kristovým bratom a sestrou aj máme byť. Je správne, že si chceme pripomenúť význam povinnosti, ktoré sme pri krste zobrali na seba, keď kňaz rodičom a krstným rodičom dal do rúk zažatú sviecu a bielu košielku. Príklad života a čistota života. S Kristom máme ukrižovať svoje telo, aby sme odolali hriechu (por. Rim 6,6). Žiť v priateľstve s Bohom, aby sa na nás nevzťahovali slová spisovateľa Juliana Greena, ktorý napísal: „*videl som často, že v našom kresťanskom spoločenstve je mnoho rečí o Kristovi, kresťanoch... Ale ľudia ktorí sa takto správajú vybrali si z evanjelií len to, čo sa im páči, im vyhovuje... Keď by sme viac venovali pozornosť každej strane evanjelia, našli by sme dostatok matérie pre naše kresťanské spolužitie, kresťanský život. Uvedomujeme si, že takýmto nekresťanským životom, správaním nielenže nikoho nenadchneme za Krista a neprivedieme ku Kristovi, ale sami zohydíme obraz Boha, ktorý bol do našej duše pri krste vložený.*“

Naopak uvedomujeme si slová ktoré napísal spisovateľ François Mauriac: „*Kto verí, že je hriešny a sa aj cíti hriešny, je už pri bráne Božieho kráľovstva. V minulosti neboli ľudia menej hriešni ako dnes, ale uznávali, že sú hriešni... Dnes ľudia blúdia, ale nevedia, že blúdia.*“ Pápež Pius XII. pripomínal: „*Najväčším hriechom našej doby je, že stratila zmysel hriechu.*“

MY

Ježiš nepoznal hriech. Škvŕna hriechu sa ho nedotkla. A predsa po krste odišiel na púšť a prežil pokúšanie diabla. My poznáme vinu hriechu. A práve spomienka na náš krst je memento, že chceme znova vykročiť na cestu priateľov Božích, bratov Krista a detí Boha Otca. Návrat k stavu po prijatí krstu, návrat k Bohu, k milostiam, je návrat k presvedčeniu zrieknuť sa hriechu a vyznať vieru ako to spravili naši

rodičia a krstný rodičia za nás pri krste a ako sme to už my osobne spravili pri prvom svätom prijímaní, birmovaní a už viackrát pri slávení veľkonočnej vigílie.

V roku 1945 v Mattheusene ako mučeník za rímsko-katolícku Cirkev zomrel Marcel Kallo, veľký horliteľ a mládežnícky pracovník keď mal 24 rokov. Tí čo ho poznali napísali o ňom: „Marcel nemal dve tváre, len jednu tvár, tvár kresťana a tú nosil všade. A tá tvár bola naplnená radosťou k Bohu.

Uvedomujeme si svoje záväzky ku sviatosti krstu? Keď stojíme pred zrkadlom a pozeráme na svoju tvár, nemôžeme vidieť tvár iného človeka keď vedľa nás nestojí. Dnes je správne, že si pri spomienke viac uvedomujeme stav svojej duše, vzťahy k právam a povinnostiam kresťana katolíka. Je potrebné hriechu vyhýbať tak ako to vyjadřila po krste mladá slečna.

Kňaz sa jej pýtal: -„Tak čo ti dal krst? Zmenilo sa niečo v tvojom živote?“ -„Áno, žijem celkom ináč. Som tomu veľmi rada..“ -„A môžeš povedať úprimne, hrešila si pred krstom?“ -„Áno, musím priznať, že hrešila som.“ -„A teraz, keď si pokrstená nehrešíš?“ Slečna sa na chvíľu zamyslela: -„Áno, ajteraz hreším.“ -„Nuž aký je v tom rozdiel? Zmenilo sa teda ničo v tvojom živote?“ -„Áno, pred krstom som za hriechom bežala, teraz po sviatosti krstu pred hriechom utekám.“

Keď si uvedomujeme aj my túto realitu a objavujeme ju či nachádzame, sme na ceste záchrany pre náš život, pretože Boh je naša záchrana. Častá myšlienka na krst sa stáva vzpruhou do boja proti hriechu a motorom pre nadobudnutie nových milosti a k spolupráci s milosťami.

ADE

Sme kresťania a to nielen menom, ale i skutkom, keď žijeme podľa slov sv. Cyrila Jeruzalemského (315-386) ktorý hovorí: „Ježiš je jedná z troch Božských osôb Trojice ktorá je Láska.“ To znamená, že aj každý máme urobiť všetko preto, aby sme plnili svoje poslanie, postavenie, svoje povolanie v láske. Vtedy nie sme kresťania len menom. Amen.

Prvá pôstna nedeľa „A“

Mt 4, 1-11

Nie vždy je v staniole salónka

AI

Predstavte si, drahí bratia a sestry, takúto situáciu. Spokojne sedíte doma pred televíziou a pozeráte zaujímavý film. Ale zrazu v polovičke deja film zastaví a na obrazovke sa vám objaví reklama na isté maslo. Producenti reklamy sa zaujímavým spôsobom sa snažia ohúriť a presvedčiť zákazníka, aby si výrobok kúpil, lebo len toto maslo je to pravé, ktoré nasýti a zaručí človeku šťastie a úspech do ďalších dní. Za

pár sekúnd vám reklama predstaví návod na šťastie a úspech. A my pred televíziou buď začneme frflať, že práve v tom najlepšom dali reklamu, alebo nemo budeme sledovať dej reklamy, aj keď bez záujmu. A ak sledujeme televíziu celý víkend, túto reklamu i mnohé iné môžem vidieť aj 6-krát za deň. Nikdy predtým sme možno neuvažovali o tom, že by sme si práve toto maslo kúpili. V kútiku duše sme však po ňom zatúžili, pôjdeme v pondelok do obchodu a kúpime si ho len preto, aby sme ho ochutnali. Ani sme si nevšimli, že kúpou výrobku sme urobili presne to, čo už od začiatku bolo účelom reklamy. Mimoriadne šikovným pokúšaním nás zlákala, aby sme podľašli a výrobok si kúpili.

KE

Drahí bratia a sestry, všimli ste si, akým mimoriadne dobre vymysleným pokušením pristupuje v dnešnom evanjeliu satan k Ježišovi a ako diabol predkladá Ježišovi svoju reklamu na šťastie, úspech a bohatstvo? A nič iné si diabol nežiada, len aby Ježiš podľašhol jeho reklame.

DI

Ale ako to vlastne bolo? Ježiš po krste v rieke Jordán cíti poslanie, naplnil sa čas, aby išiel hlásať ľuďom radostné posolstvo o Bohu. Ale keďže je to veľmi vážne poslanie, Duch Svätý vedie Ježiša na púšť, aby sa tam duchovne pripravil. Pôst nebol pre Židov nejakou zvláštnosťou, aj im kult nariaďoval pôst. Tento pôst trval od východu slnka až po západ, nejedlo sa ani nepilo. Naopak, v noci sa mohlo jesť a piť. Ježiš sa na púšti postí 40 dní, ale nielen nejedol 40 dní, ale, ako nám evanjelium predkladá, aj 40 nocí, a napokon vyhladol. Všimnime si taktiku diabla. Keď je človek najslabší, vtedy prichádza. Neprichádza na začiatku, necháva si čas, aby obeť pre pokušenie dozrela. A Ježiš, ako sa zdá, pre pokušenie dozrel. Diabol neprichádza zhurta, on prichádza s pokušením, ktoré vôbec nevyzerá ako pokušenie, veď ono vlastne vyzerá ako priateľská rada. Veď čo je na tom zlé: „Ak si Boží Syn, povedz nech sa z týchto kameňov stanú chleby.“ Čo je na tejto vete zlé? Veď diabol sa tu správa ako priateľ. Ale pozor! Všimnime si slová: „Ak si Boží Syn...“. Nevyjadrujú presne to, čo slová pri prvom pokúšaní v raji? Skutočne to Boh povedal? Diabol dáva pochybnosť. Ak si skutočne Boží Syn, nemusíš predsa hladovať. Veď hlad a vyčerpanie hovoria proti Božiemu synovstvu. Uplatni svoje zázračné dary, ktoré sú obsiahnuté v tomto synovstve! A Ježiš skutočne cíti svoju vyčerpanosť a pocit hladu je veľmi silný. Prečo nepoužiť dary, ktoré má, najmä keď je v núdzi? Veď dary sú na to, aby sa používali. A to je zmyslom satanovho pokúšania. Ježiš pochopil diablovu taktiku reklamy, aby ho oklamal a zničil v jednej sekunde všetko, čo úmorne a v pote tváre získal za 40 dní a nocí. Preto Ježišova odpoveď je rázne nie: „Nielen z chleba žije človek...“. Ježiš pochopil, že dary, ktoré sú mu zverené, nemôže využívať ľubovoľne podľa vlastného uváženia, ale na budovanie Božieho kráľovstva. Nemôže ich používať len pre seba, ale musí ich dať do služieb celého sveta, no hlavne do služieb toho, ktorý je darom všetkých darov. Ježiš sa týmto chce ako človek postaviť do radu ľudí. Nechce zaujať prednostné postavenie, lebo pochopil, že využitie Božích darov na osobné oslobodenie od nedostatku a utrpenia nie je božské.

SO

Vidíme, bratia a sestry, ako sa snaží diabol v úlohe priateľa a formou reklamy pokoriť a zničiť Ježiša a s ním aj celý Boží plán, ktorý s ním má?

PAR

Môžeme si povedať, že nás sa to vôbec netýka. No nerobíme chybu už tu? Ved' sme si mohli všimnúť, že diabol sa odvážil pokúšať samotného Božieho Syna. A my si myslíme, že sme voči diablovým pokušeniam imúnni? Čo sme my a čo je Ježiš? Keď si trúfol na Boha, žeby nás obišiel? Snažíme sa vystriechnuť našu slabosť, aby sme ju dobre poznali a aby sme mali pripravenú odpoveďou diablovej: „Odíd' satan, nielen z chleba žije človek.“ Koľkokrát sa snažíme zakrývať naše slabosti, nielen pred druhými, ale aj sami pred sebou. A diabol využíva našu slabosť, on o nej vie a priateľsky mi bude chcieť pomáhať. Viete, prečo je reklama úspešná? Lebo využíva slabosti ľudí. Ona žije a naďalej klame ľudí. Pod zámienkou šťastia, úspechu a bohatstva predáva svoje výrobky. A my ich kupujeme, len škoda, že sa reklama nezhoduje so skutočnou realitou. A ak tvorcovia a producenti reklám poznajú, na čo človek zareaguje, myslíte si, že to diabol nevie prv ako my? Ved' ako dlho nám trvá, aby sme niečo dosiahli? Možno dlhšie ako 40 dní a nocí, no keď si dám ruku na srdce, nezmietne to diabol za pár sekúnd, len aby ma zneistil a zničil otázkou: „A skutočne je zlé to, čo robíš?“ A ako priateľ ma diabol zničí, ako o tom svedčí aj tento príbeh.

MY

Možno ste počuli už o tom, že v bosnianskom Medžugorí, známom pútnickom mieste, je jedna komunita bývalých narkomanov, alkoholikov a ľudí, ktorí jednoducho podľahli pokušeniu a reklame o šťastí, úspechu a bohatstve. Jeden mladý muž z Talianska menom Antonio rozprával tento príbeh: „Rodičia nikdy nemali na mňa čas. Otec pracoval v noci, cez deň spal. Mama pracovala cez deň, prichádzala domov neskoro večer. Mňa vychovávala ulica. V 14-tich rokoch so išiel študovať za kuchára. Keď kamaráti, starší o 2 roky, začali fajčiť, začal som aj ja. Chcel som sa im vyrovnáť, musel som byť ako oni. Doma som bol anjelom. Fajčili sme marihuanu, zvykol som si, aj keď nechtiac. Potom som pracoval v reštaurácii. Z našetrených peňazí som si na narodeniny kúpil auto, ale oco kvôli nemu veľmi vystrájal, a tak som z domu odišiel. Po dvoch týždňoch ma našla mama a vrátil som sa domov. Zvykli si na auto a stále som bol ich dobrý syn. Mal som dobrý zárobok a kamarátov ešte viac ako predtým. Začal som užívať heroín, lajdáčil som v práci, a preto ma vyhodili. Na drogu som minul všetky svoje peniaze. Nakoniec som ukradol peniaze a šperky z rodinného trezoru v stene a utiekol som z domu. Otec ma našiel na ulici po dvoch mesiacoch a dal mi dve možnosti, buď sa pôjdem liečiť, alebo sa domov už nemám vracáť. Dal mi adresu tejto komunity a som tu už druhý rok. Nemodlil som sa, ale v tichu som sa začal. Našiel som tu aj priateľa, ktorý ma viedol ako malé dieťa, no aj ma sledoval ako policajt. Našiel som tu Boha, ktorý ma poháňa, aby som žil a tu som pochopil, aké je pokušenie lákavé, no klamlivé. Boli ma tu pozrieť aj rodičia, ktorí sa správali ku mne chladne. Objal som ich v autobuse a poprosil o prepáčenie, otec plakal. Aj keď som od nich vzdialený, srdcom som sa k nim vrátil.

ADE

Drahí bratia a sestry, diabol prichádza k nám ako priateľ a pokúša nás ako priateľ. Kiež by toto pokušenie bolo iba ako v reklame na maslo. Amen.

Druhá pôstna nedeľa „A“

Mt 17, 1-9

Pri zmene srdca sa mení aj tvár

AI Milí bratia a sestry! Ak ste boli niekedy v kine na dobrom filme a odchádzali ste odtiaľ domov, možno ste vo svojom vnútri cítili naplnenie a obohatenie. A možno ste si ani nevšimli, že ten film vás akoby premenil. Možno ste naň šli unavení, namrzení, možno sa vám ani veľmi nechcelo ísť, ale ten film vás tak naplnil krásnymi myšlienkami, že ste boli šťastní, že ste ten film videli. Možno ste sa snažili aj o tom filme rozprávať, ale vôbec sa vám slovami nepodarilo vystihnúť to, čo ste práve cítili vo svojom vnútri, lebo vaša slovná zásoba na to nestačila.

KE Nielen nám sa to môže stať po prežitom krásnom zážitku, ale stalo sa to aj Petrovi, ktorého Ježiš vzal so sebou spolu s Jakubom a Jánom na vrch, kde sa pred nimi premenil. A Petra po tom všetkom nič lepšie nenapadlo, iba: Pane, dobre je nám tu; ak chceš, urobíme tu tri stánky.

DI Môže nám v tejto chvíli napadnúť, prečo boli apoštoli takí udivení, unesení. Veď chodili s Ježišom už 3 roky a videli mnohé väčšie veci ako toto a nikde sa nepíše o tom, že by ich to až tak vzalo. Čo sa tu vlastne stalo? Keby sme si prečítali 16. kapitolu Matúšovho evanjelia, určite by sme pochopili udalosti, ktoré sa stali v Galilei, presnejšie v Cézarei Filipovej. Ježiš totiž v tejto kapitole pripravuje apoštolov na svoje utrpenie, umučenie a smrť, ktorej sa nemôže vyhnúť. A apoštolov sa po tejto správe zmocňuje hlboká sklúčenosť. Šesť dní, o ktorých sa zmieňuje Matúš, museli apoštoli prežiť v zdesení. Nemožno sa im čudovať. Opustili všetko: svoje polia, domy, rodiny, ženy a deti. Išli za Ježišom, ktorému uverili celým srdcom, a tu zrazu smrť a krach? Práve teraz? Práve v okamihu, keď si už mysleli, že sú v cieľi svojich mesiášskych nádejí, takáto „porážka“? Zachvátil ich pocit trpkého žiaľu. Keď Ježiš videl, čo sa stalo, začal pôsobiť proti týmto duševným mukám svojich učeníkov. Preto sa utieka k modlitbe do samoty na vysoký vrch, no nie iba sám, ale vyberá si tých apoštolov, ktorých duševný stav by mohol mať najväčší vplyv na duševný stav ostatných. Vyberá dvoch Zebedejových synov Jakuba a Jána, ktorých kedysi nazval synmi hromu (Boanerges) a Šimona Petra, ktorého ustanovil za hlavu svojej Cirkvi, práve pre ich výbušnú, no zasa pevnú povahu. Majster vzal teda svojich učeníkov, aby bol s nimi sám a aby sa s nimi modlil, lebo koho Pán povolal a povoláva do svojej služby za svojho nasledovníka, toho sa vždy usiloval a usiluje odviesť z hluku do ticha. Lebo on vie, že na nazbieranie nových síl, na vyriešenie neriešených otázok, na získanie nových perspektív potrebujeme práve ticho. A toto ticho potrebovali aj apoštoli. Práve v tichu sa upokojili, Ježiš sa začal modliť a tu sa

stalo to, čo apoštolom priam vyrazilo dych, ostali ako prikovaní, lebo sa zmenil vzhľad Ježišovej tváre a jeho rúcho bolo žiarivo biele. Ježišovo premenenie však nebolo cieľom jeho výstupu na vrch, on sa tam šiel modliť, ale bolo prostriedkom, ktorý Boh použil, aby vypočul modlitbu, čo mu bola adresovaná. Ježišova modlitba sa odzrkadlila aj na jeho tvári. Vnútorne svetlo preniklo cez dušu, aj telesným obalom a spôsobilo akoby predohru budúceho osláveného tela. Zmenil sa vzhľad jeho tváre a zvnútra vychádzajúci svetelný jas prenikol Ježišovým telom tak, že sa stal viditeľným dokonca i cez jeho šaty. „A jeho odev žiaril belobou a bol taký biely“, hovorí evanjelista, „že by ho nijaký bielič na svete tak nevybielil.“

SO Vidíte, bratia a sestry, milé deti, čo spôsobila modlitba v Ježišovi? Spôsobila premenu jeho tváre i jeho šiat. Ona bola Ježišovým cieľom, prostriedkom k tomu, aby apoštoli videli, že aj keď zomrie, ešte nie je koniec, ale premena k novému začiatku. A toto keď apoštoli videli, ostali akoby nemí a iba Peter možno zahabkal: „Pane, dobre je nám tu...“

PAR My by sme mohli povedať: A čo ja s tým mám? Máš povolanie! Aj tebe Boh povedal, aby si sem prišiel. Si ako tí traja apoštoli, ktorých si vybral na horu, aby sa šli s ním modliť a možno sa im vôbec nechcelo, možno tak ako veľakrát aj nám. Ale šli a aj my sme prišli, aby sme sa dnes pomodlili s Ježišom. Tá hora premenenia nie je len v galilejskej Cézarei Filipovej, ale tá je dnes aj tu, v našom kostole. Aj tu sa každý deň Ježiš premieňa a snaží sa premeniť aj nás. Aj nás si Ježiš povolal, ako tých troch apoštolov. Ved' sa len pozrime, koľkí sme dnes z apoštolov prišli. Iba akoby tí traja. A tí deväti ostali doma vo svojom smútku, v ktorom ich Ježiš zomrie. Viete prečo nás je tu len toľko? Lebo keď si Ježiš povoláva, on povoláva do neistoty: nevidíme cieľ a on nám ho hneď nepovie. A keď sme tu dnes prišli, možno ani nevieme prečo, ani možno nedokážeme povedať prečo, ale za nás to hovorí Peter: „Pane dobre je nám tu.“ Bratia a sestry, Boh, keď volá, dáva len prísľub, že požehná, ale nikdy dopredu nevyjavuje, čo nachystá, to sa dozvieme až potom. Keď Ježiš prechádzal dedinami a mestami, nikdy apoštolom nepovedal, aký zázrak tam urobí. Vždy ich len pozval: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nech ma nasleduje.“ A čím bude kto poverený, to sa dozvie až potom. Ale ten, kto ide s vierou za Kristom, dosiahne aj požehnanie. A Boh nás týždeň čo týždeň pozýva a my sa môžeme znova rozhodnúť, či pôjdeme. Nikdy nevieme dopredu, čo dostaneme, to sa dozvieme až potom, keď odídeme. A koľkokrát aj od našich blízkych môžeme počuť slová: „Prosím ťa, načo tam chodíš? Čo ti to dá, že tam ideš, aj tak ťa to nezmení.“ A nám je niekedy veľmi ťažké odpovedať. Prečo som tu? Prečo tu prichádzam? Môžeme na tieto otázky presvedčivo odpovedať? Pozrime sa na život našich bratov a sestier z prvých kresťanských storočí, ktorí sa schádzali v katakombách, aby po nociach tvorili spoločenstvo s eucharistickým Kristom. Keď sa ich pýtali: „Načo riskuješ, načo tam ideš? Máš rodinu, a ty riskuješ život! No dalo sa na to odpovedať? Keď prichádzam na svätú omšu, viem, prečo som tu. Mám to vo vnútri, ale neviem to vysvetliť, je to ťažké. Svojím životom môžem odpovedať na otázky, prečo som tu, čo mi to dáva, lebo v živote sa prejaví to, čo som tu dostal, ale

slovami sa to vyjadriť nedá. Ten, kto sa modlí s Kristom, premieňa sa jeho tvár, jeho šaty i jeho život a nemusí si byť toho ani vedomý.

MY Počas francúzskej revolúcie bol takmer každý ohrozený na živote, zvlášť veriaci, ktorí sa zúčastňovali na slávení svätej omše. Riešili to tajným spôsobom, aby sa vyhli rizikám, hoci tam vždy nejaké bolo, len aby sa mohli stretnúť s Kristom. V jednom prístavnom meste sa rozhodli sláviť Eucharistiu na mori. Každý večer odchádzalo niekoľko lodičiek, na ktorých boli veriaci ľudia na more, a keď boli dosť vzdialení od brehu, hľadali svetielko, ktoré znamenalo, že tam je kňaz. Keď ho zbadali, priblížili sa k nemu, aby tam spoločne prežili Eucharistiu a nad ráno sa vracali domov. Niektorí by sa mohli opýtať: „Prosím vás, načo to robíte?“ Riskujete svoj život a ja nevidím dôvod, prečo to robiť!“ To vám povie neveriaci človek a niekedy vám to povie aj veriaci alebo slabo veriaci. Keď som s Kristom a prijímam Krista, prijímam dar, ktorý je hlboko vnútorný; iba ak chatrným slovom sa dá priblížiť to úžasné veľké tajomstvo, ktoré sa odohráva vo vnútri človeka. To úžasné tajomstvo, ktoré prežívali apoštoli s Ježišom, tiež nedokázali vyjadriť inak, iba chatrnou vetou apoštola Petra: „Pane, dobre je nám tu, postavme tri stánky.“

ADE

Bratia a sestry! Koľkokrát ideme do tohto kostola a sme namrzení, možno sa nám ani nechcelo, ale prajem nám všetkým, aby ste z tejto hory dnes odchádzali šťastní, podobne ako z kina po dobrom filme, a aby naša tvár žiarila ako svetlo pre apoštolov, ktorí ostali doma. Amen.

Tretia pôstna nedeľa „A“

Jn 4, 5-42

Jediný skutok prevýši tisíc slov

AI

Drahí bratia a sestry! Určite každý z nás ráno po zobudení vstane a umyje, aby osviežil a akoby znovu „oživil“ svoje telo. A musíme sa aj napiť vody, lebo voda dáva nášmu telu život. Avšak len živá, tečúca, pramenistá voda dáva život. Lebo vieme, že voda, ktorá stojí a netečie, je mŕtva. Keby tá mŕtva voda mala prítok, dostala by odtok a už by nebola mŕtva, ale živá.

KE

Všimli ste si, ako Ježiš v dnešnom evanjeliu našiel mŕtvu vodu a ako tú vodu oživil v Samaritánke?

DI

Tá žena bola živá, ale životom už bola tak unavená a od ľudí sa jej dostávalo toľko toho horšieho, že sa úplne uzavrela do seba a chcela mať s každým pokoj, až vnútorne ostala uzatvorená pred ľuďmi ako mŕtva voda. Od nikoho radšej nič nechcela a nikomu ani nič nedala. Šla pre vodu k studni za mestom, ako každý deň. Stretla tam muža a podľa oblečenia videla, že je to Žid. Nepozdravila, lebo sa to

nepatrilo a Žid by jej aj tak neodpovedal, lebo po prvé bola obyčajnou ženou, ktorá nemala v židovskej spoločnosti vážnosť, a po druhé bola Samaritánka a jej národom Židia z hĺbky srdca opovrhovali ako s pohanmi. Ale ona za to nemohla, že bola Samaritánka. Samaritáni boli napoly Židia a napoly Asýrčania. Židia, ktorí sa v r. 722 pred Kr. pomiešali s Asýrčanmi, keď ich mesto Asýrčania dobyli a niektorých odviekli do Babylonu. Keď sa Židia vrátili r. 538 pred Kr. z babylonského zajatia domov, ľudia v meste boli už pomiešaní, a preto ich Židia odmietli a opovrhli nimi. Preto žena pri studni nehovorí nič. To, že ju Ježiš oslovil, bolo niečím, čo Samaritáni nezažili počas piatich storočí. A všimnime si, ako táto žena začína ožívať, vedie dialóg s Ježišom, uteká do mesta a priznáva sa ku všetkému, čo porobila počas svojho života. Ona prijala Ježiša a dokázala o ňom v meste aj svedčiť, a to spôsobilo v nej život. Stala sa živou vodou pre svoj národ, lebo tento národ prostredníctvom nej spoznal Ježiša. Jej národ prostredníctvom nej ožil, stal sa riekou živej vody, lebo prijali prameň živej vody od Ježiša, ktorý bol u nich 2 dni.

SO

Všimli ste si, ako málo stačilo človeku, aby ožil? Stačilo len sa prihovoriť. Stačilo si ho len všimnúť a on ožil.

PAR

Nielen tá Samaritánka ožila, ale ožiť môže aj každý z nás. Navonok určite žiješ, drahá sestra a brat, ale nie si vnútorne mŕtvy? Možno si aj sklamaný životom a uzavrel si sa pred ľuďmi, aby si mal od nich pokoj, ale máš ten pokoj? Prijmi iných a prijímaj aj oni teba. Keď prijímaš iných, prijímaš aj život, život z nich, od nich a vtedy ti to nedá a dokážeš sa dať. Ale keď neprijmeš, nedokážeš sa dať a ľudia ťa neprijmú, lebo im nedávaš sám seba s dobrým aj zlým a ostávaš mŕtvy. Je to úloha ťažká, lebo riskuješ opovrhnutie. Ježiš v dnešnom evanjeliu tiež riskoval opovrhnutie tým, že sa prihovoriť. Ale pamätaj, že ak riskuješ s dobrým srdcom a úmyslom, riskuješ s Kristom. Neboj sa prihovoriť v túto dobu, ktorú voláme pôst; možno mnohí už niekoľko rokov čakajú na tvoje slová, aby mohli ožiť, lebo sú možno mŕtvi.

MY

Známy nemecký básnik Rilke počas svojho pobytu v Paríži každý deň cestou na univerzitu prechádzal spolu so svojou francúzskou priateľkou rušnou ulicou, kde na jednom rohu nehybne sedávala žobráčka. S vystretou rukou a s pohľadom upretým do zeme prosila o almužnu. Rilke jej nikdy nič nedal. Raz sa ho priateľka spýtala: „Prečo tej chudere nikdy nič nedáš?“ „Mali by sme niečo dať jej srdcu, a nie rukám,“ odpovedal básnik. Na druhý deň prišiel s nádhernou ružou a vložil ju žobráčke do ruky. Vtom sa stalo niečo nečakané: žobráčka zdvihla zrak, vstala a pobožkala mu ruku. Pritisla si ružu k hrudi a odišla. Na ulici ju nebolo vidno celý týždeň. Na ôsmy deň opäť sedela na svojom mieste, mlčanlivá a nehybná ako predtým. „Z čoho celý ten čas žila?“, pýtala sa Rilkeho jeho priateľka. „Z ruže,“ odpovedal básnik.

ADE

Keď sa zajtra budete umývať, aby ste „oživili“ svoju tvár a keď sa napijete, aby ste „prebrali“ svoje telo, nezabudnite oživiť aj ducha mŕtvej vody. Možno niekto na to čaká, tak ako Samaritánka. Amen.

Iba Boh nepotrebuje nič, aby urobil zázrak

AI Drahí bratia a sestry! Každý umelec, ktorý chce vytvoriť nejaké umelecké dielo, potrebuje k tomu materiál a nástroje. Pán rezbár Bača, ktorý v kostole v Rajci urobil niektoré drevorezby, potreboval k tomu drevo, dláto, ale aj talent, ktorý dostal. Maliar, ktorý maľoval tento obraz, potreboval na vytvorenie obrazu plátno, farby, štetce a taktiež talent na maľovanie. Keď sa pozrieme na tieto umelecké diela, povieme, že sú krásne a hodnotné, vytvorené umelcom, ktorý dostal dar talentov od Boha.

KE A čo môžeme povedať o Ježišovi, ktorý potrebuje na vytvorenie umeleckého diela slepého človeka a hlinu?

DI Môžeme povedať, že je to umelecké dielo vytvorené umelcom, ktorý má talenty od Boha. Nie je to zázrak samotného Boha? Vytvoriť umelecké dielo vyplýva z daru umelca, ale urobiť zázrak vyplýva zo samotnej podstaty Boha. Tu Ježiš ukázal, že je Božím synom. Čo sa vlastne stalo? Príbeh sa odohráva v Jeruzaleme koncom septembra alebo začiatkom októbra, keď Židia slávia jeden zo svojich najväčších sviatkov – Sviatok stánkov. Aj Ježiš prišiel zo severu Palestíny, z Galiley, aby slávil v hlavnom meste Jeruzalema tento sviatok. Avšak okrem slávnosti začína v chráme a na okolí ohlasovať učenie, ktoré je v rozpore s oficiálnym učením Židov. Začína hovoriť o sebe, že je „prameň živej vody“ a „svetlo sveta“. Učí a vykladá v chráme Mojžišov zákon, ale vysvetľuje ho pre určitých ľudí neprijateľným spôsobom. Robí sa väčším, ako je Mojžiš a Abrahám, ba dokonca sa vyhlasuje za Boha. Ako mohol vyzeráť Ježiš v očiach ľudí na tejto slávnosti? Ako blázon. Neprijali ho, ba ešte viac sa mu smiali. Možno mu už neverili ani učenici, veď hovorí len slová, ktoré sa dobre počúvajú, a dôkaz žiaden. Možno niektorí ostali s ním len zo solidarity, lebo zo skúseností vedia, že keď je človeku ťažko, treba pri ňom ostať. Možno kráčajú ticho po zaprášených uliciach Jeruzalema, alebo rozprávajú od veci, aby nebolo trápne ticho. A zrazu je pred ním materiál na vytvorenie umeleckého diela, ktoré sa bude volať zázrak. Vidí slepého od narodenia. Mohol ho uzdraviť hneď, ale učenici by znova mohli pochybovať, preto potrebuje urobiť niečo, čo by videli. Napľuje do hlíny, urobí blato, nalepí ho chorému na oči a posiela ho umyť sa do rybníka Siloe. Učenici si zaiste mysleli, že čo to zase stvára, zas to bude len na smiech. Ale nebolo. Vytvorila sa z toho taká zápleтка, že spôsobila vylúčenie kedysi chorého zo spoločenstva Židov – pre slovo, ktoré už nemusel hovoriť Ježiš Židom, ale chorý začal hovoriť o Ježišovi: „Je prorok.“ Tak isto umelec o sebe môže hovoriť, že je umelcom, koľko chce, aj tak mu nikto nebude veriť, pokiaľ o tom nesvedčí jeho dielo. Ježiš v tej chvíli mohol byť priam hrdý na to, čo urobil, tak ako umelec, ktorý je hrdý na svoje dielo.

PAR Uvedomujeme si, bratia a sestry, tú skutočnosť, že každý z nás je umelcom? Každý z nás dostal talenty, aby vytvoril umelecké dielo svojho života. Niektorí viac, iní možno menej. O čom hovorí moja životná práca? Kým som? Ježiš potvrdil svoje slová skutkom. Čím potvrdzujem svoje slová ja? Skutkom? Neostávam

len pri slovách? Slova už bolo dosť, nebolo by už načas, aby som začal robiť aj skutky? Ja nie som len umelcom, ktorý vytvára umelecké dielo svojho života, ja som aj materiálom v Božích rukách. Nezabúdam mnohokrát na to, že som síce umelcom, ale zároveň aj materiálom? Možno som chorý, mám problémy v živote, zdá sa mi, že to už nezvládnem, tak ako chorý z dnešného evanjelia, ktorý možno aj nadával a preklínal chvíľu, keď sa narodil. No nezabúdam na to, že som aj umeleckým dielom? Či neprišiel Ježiš už veľakrát aj do môjho života a neurobil zázrak? Stačí si len spomenúť! A ak ešte neprišiel, nie je na ceste?

MY Osobne poznám jedného starého pilota, ktorý zobral rolu umelca svojho života veľmi vážne. A ako dobrý umelec sa snažil vytvoriť pekné umelecké dielo. Za totality kvôli kariére vstúpil do strany a začal prednášať na vysokej škole v Bratislave. Navonok síce nenapádal náboženstvo, ale vo vnútri voči Bohu oslepol. Navonok bol vidiaci, no videl len seba, vo vnútri nevidel nikoho, bol úplne slepý. Chodil v modernom oblečení a mal luxusné auto, ale vo vnútri žobral. Po určitom čase začal dávať vnútornú slepotu navonok tým, že sa začal vysmievať Bohu, začal otvorený boj proti náboženstvu. Keď videl na študentovi nejaký znak viery alebo nábožnosti, dával to patrične aj pocítiť a skúšky u neho študenti robili aj na päťkrát. V tejto slepote nevidel, že Boh sa približoval, aby ho uzdravil. A Boh ho začal uzdravovať ťažkou chorobou. Keď prišiel na lekársku prehliadku, našli mu nádor. Jeho sa vtedy od základu zmenil. Aj keď začiatky šli s preklínaním, Boh nepovolil a materiál rozpracovával. Začal sa modliť. Sľúbil Bohu, že odíde zo strany a každý deň bude chodiť do kostola, že bude pomáhať ako sa len dá. Boh ho uzdravil a nádor sa stratil. Odišiel zo strany a začal praktizovať vieru. Dôsledky nenechali na seba dlho čakať: vyhodili ho z univerzity. Našiel si prácu pri filme. Začal pašovať náboženské filmy a literatúru a brojlil proti filmom s protináboženskou tematikou. Napokon sa dostal do väzenia. Navonok sa dostal na žobrácku palicu, ale vnútorne bol uzdravený.

ADE Aj my môžeme vidieť a obdivovať umelecké diela vyhotovené rukou umelca, ktorý dostal talent od Boha, ale zázraky vo vnútri človeka robí Boh, lebo my sme materiálom v jeho ruke. Amen.

Piata pôstna nedeľa „A“

Jn 11, 1-45

Viera je dar

AI Drahí bratia a sestry! Dnes sme sa tu zišli, aby sme oslávili Kristovo zmŕtvychvstanie ako jedna Cirkev. Je mnoho tých, ktorí *veria v Ježiša*, ale sú mnohí, možno aj medzi nami, ktorí *neveria Ježišovi*. Možno by aj radi, ale akosi sa to nedá. Možno medzi nás zavítali aj takí, ktorí ešte len hľadajú. A možno práve ja, ktorý k vám dnes hovorím, ešte len hľadám Krista. Premieňa sa tu každý deň, je tu, aspoň to hovoríme, ale ako ťažko je tomu niekedy veriť.

KE Nedivme sa! Dnešné evanjelium, ktorý sme si pred chvíľou vypočuli, tiež rozpráva o tom, že po vzkriesení Lazára mnohí uverili Ježišovi, lebo videli.

DI Ale nie všetci. Evanjelista píše: „Mnohí z tých Židov čo prišli k Márii a uvideli, čo urobil, uverili v neho.“ Nehovorí, že všetci uverili, ale mnohí. Teda poniektorí neuverili, aj keď videli.

PAR Netrápme sa preto, že sa možno hanbíme povedať, že sa síce snažíme, ale ešte celkom neveríme. Hľadáme, a to je dôležité. Veď vtedy to mali ľudia ľahšie, keď bol medzi nimi Ježiš, oni ho videli, a aj napriek tomu nie všetci uverili. Lebo viera je dar, a ten dar je od Boha. Boh ho dáva nie vtedy, keď to ja chcem, ale keď on sám uzná, že je už čas naplniť človeka darom viery. Dar je predsa vtedy darom, keď ho dostanem nečakane, keď ma prekvapí. Vtedy ho s radosťou prijmem a začnem používať, teším sa z neho, som šťastný

MY Poznám istú pani vychovávateľku, ktorá bola vychovávaná v kresťanskej rodine. No keďže chcela byť vychovávateľkou za bývalého režimu, nežila vieru tak, ako by mala. Vlastne ju ešte nemala. Bola sobášená na úrade, ani syna nedala pokrstiť. Mala veľmi pekný hlas a aj spievala na úrade pri sobášoch. Lenže po roku 1989 sa už na úrade nesobášilo, alebo len veľmi zriedka. Z jej syna sa stal zrelý muž, ona mala už len prácu v škôlke. Muž jej zomrel, syn sa oženil a ona zrazu ostala úplne sama. Až raz jednému pánovi z tej dediny napadlo, aby založila a viedla chrámový spevokol vo farnosti, keďže dovtedy tam žiaden zbor nebol a ona bola hudobníčka s nádherným hlasom. Zrazu ostala v pomykove: „Ja, ktorá som do kostola nechodila, ani sobášená som v ňom nebola, mám viesť chrámový zbor?“ Ten pán povedal: „Áno, vy. Vy to zvládnete.“ A táto pani s veľkými ťažkosťami začala dávať dokopy chrámový spevokol. A koho prvého mala osloviť, ak nie bývalé kolegyne – učiteľky. Začala najprv žiť s hudbou a neskôr začala žiť s Kristom. A keď to tak krásne šlo a fungovalo, Boh ju navštívil ťažkou chorobou, rakovinou. Zdalo sa, že umrie, ale ona veľmi chcela žiť, žiť pre zbor. A to ju doteraz drží pri živote: spevokol a viera v Ježiša, ktorý sa stal v jej živote Pánom, a ktorý podľa jej slov robí zázraky – veď ešte žije.

ADE Ak sme tu mnohí takí, čo síce veríme v Ježiša ako v historickú osobnosť, ale nevelmi veríme jemu, jeho slovám, a prišli sme sem, aby sme sa mu predsa len poklonili v chlebe a stretli sa s cirkvou, netrápme sa, lebo dnešné evanjelium je práve pre nás, aby sme vytrvali v čakaní na dar viery, ktorý nás bude držať pri živote aj vo chvíľach, kde už pomôže len zázrak. Amen.

Zelený štvrtok Pánovej večere

Jn 13, 1-15

Ježiš nám dal svoje telo a krv ako dar lásky

Pripomeňme si, ako Ježiš nás miluje, že chce byť s nami prítomný do konca čias

AI Vojská jednotka dostala sa pasce. Všetci zahynuli. Jeden z nich skôr ako zomrel na kúsok papiera svojou krvou napísal slová: „Dovidenia, mama!“ Papierik zo

slovami sa dostal do rúk matky, ktorá na tento list a slová na ňom pozerala denne s láskou. Vtedy cítila blízkosť a lásku svojho syna.

Dnes Zelený štvrtok si Cirkev pripomína udalosti, keď nadišla chvíľa odchodu Ježiša z tohoto sveta, aby sa vrátil k Otcovi, rozhodol sa obdarovať ľudí darmi sviatostíami kňazstva a Eucharistie ale i novou nekrvavou obetou svätou omšou. Vieme, prečo toto všetko urobil, aby až do konca čias všetkým pripomínali Jeho lásku a stali sa zdrojom milostí?

KE

Pripomína nám to sv. Ján, ktorý v ten večer bol pri Ježišovi z apoštolov najbližšie, keď píše: „*Pretože miloval svojich, čo boli na svete, miloval ich do krajnosti*“ (Jn 13,1).

DI

Z týchto slov musíme vyjsť, ak chceme správne pochopiť dnešný večer a dary ktoré nám Ježiš v ten večer zanechal, keď sa lúčil s apoštolmi. Nikdy na zemi nebolo takého človeka, ktorý sa lúčil zo svojimi s tak veľkou a čistou láskou, ako Ježiš vo Večeradle. Ježiš dokazuje svoju lásku ľuďom, hoci si to apoštoli vtedy ešte neuvedomovali. Vykúpenie sveta Ježiš robí s lásky vedome a dobrovoľne. On jediný vie, „*že nadišla jeho hodina odísť z tohoto sveta k Otcovi*“ (Jn 13,1). Ježiš je muž činu. Apoštoli sú prekvapení i Judáš, ktorý sa rozhodol, že tejto noci oznámi nepriateľom Ježiša, kde bude Ježiš tejto noci. Ježiš ako sluha, posledný v dome, urobí to, čo robia otroci, zoblieka si odev, berie zásteru, nalieva do umývadla vodu a prechádza od jedného apoštola k druhému, ktorý sú správaním Ježiša rozrušený, prekvapení, pretože im umýva nohy. Jedine Peter namieta. Až keď mu Ježiš vec vysvetlí, „*teraz ešte nechápeš, čo robím, ale neskôr pochopíš*“... „*Ak ťa neumyjem, nebudeš mať podiel so mnou*“ (Jn 13,7.8). Peter dá súhlas. Ježiš pripravuje tých ktorým chce odovzdať moc ktorej sa na svete nič nevyrovná, aby ako kňazi pokračovali v pokore a láske v Ježišovej službe bratom a sestrám. „*Dal som vám príklad, aby ste aj vy robili, ako som ja urobil vám*“ (Jn 13,15).

Takto začínal posledný večer Krista pred jeho smrťou. Bol štrnásty deň mesiaca Nisan, keď sa zhromažďujú Židovské rodiny k stolu, kde sa podľa starého zvyku najmladší obracia na hlavu rodiny, na otca, s otázkou: -Čo je to za zvyk? A dostáva odpoveď, že je to spomienka na udalosti, keď Národ dostal slobodu v Egypte (por. Ex 12,26-27). Je pravdepodobné, že pri večeri túto otázku Ježišovi položil sám Ján. Tu začína nová éra Paschy - prechodu. Každý rok si tí, čo uveria v Ježiša ako Vykupiteľa a Spasiteľa v dnešný deň pripomenú ustanovenie Eucharistie. To čo dnes robíme je anamnéza alebo liturgia histórie. Je to sviatosť, ktorá aktualizuje udalosť. Toto tajomstvo nevymyslel človek, ale ho ustanovil Ježiš slovami: „*Toto robte na moju pamiatku*“ (Jn 11,24). Okolo týchto udalosti ako okolo osy sa otáčajú roky, ale tiež týždne a dni. Ide o memoriál Paschy ktorý smeruje k svojmu realizovaniu v parúzii troch rytmov. V dennom; ako poznamenáva sv. Augustín, je to „každodenná pascha“. Keď Cirkev denne prináša obetu svätej omše. V rytme

týždňovom si Cirkev spomína každú nedeľu smrť a zmŕtvychvstanie Pána Ježiša. A v ročnom rytme, keď každý rok slávime udalosti Veľkej noci.

Príprava na Veľkú noc má svoje časti, kde sa pripomínajú tajomstvá, veci a udalosti. Od najstarších čias Veľká noc sa v Cirkvi slávi ako vrchol duchovného života, kedy končí pôstny čas, ako príprava a keď po Veľkej noci nasleduje zoslanie Ducha Svätého.

Udalosť Zeleného štvrtka zvýrazňuje aj fakt, že ustanovením sviatosti oltárnej, sviatosti kňazstva a slávením svätej omše sa končí Starý zákon, ktorý už nie je potrebný. Ježiš určuje novú obetu, svoje telo a krv pod spôsobmi chleba a vína. Starozákonné obety, žertvy, kadidlové obety, krvavé i nekrvavé ustupujú najväčšej obete, keď Ježiš poveruje apoštolov a skrze nich všetkých kňazov slovami: „*Toto robte na moju pamiatku*“ (Jn 11,24). Nový Boží pokrm premieňa ľudí v samého Krista. Nová obeta nahrádza staré, ktorú prináša nový kňaz. Levíti sa stávajú nepotrební, splnili svoje poslanie, podobne ako ho splnil Melchizedech, ktorý sa stal oznamovateľom novej dokonalej obety. Povstal nový kňaz „obetník“ zjednotenia a obety. Obeta svätej omše nadobúda jasnejšie rysy spojenia s Bohom. Stáva sa obetou večnou, ktorú konajú kňazi vyvolení z ľudu a obdarovaný mocou od Krista, aby premieňaním chleba a vína na Telo a Krv Krista za všetkých ľudí. Obeta svätej omše je obeta Ježiša Krista, kde On sám sa obetuje viditeľným spôsobom skrze kňazov v chlebe a víne. Jedine kňaz môže povedať: „toto je moje telo,“... „toto moja krv“, v zmysle, že s chleba sa stáva Telo a z vína Krv Krista.

PAR

Prežívame práve to, čo sa udialo pri poslednej večeri prvý raz. V duchu viery pri svätej omši slávime smrť Krista tak ako to ustanovil On sám.

Smútok cítime v dnešný večer, že tento dar lásky často mnohí neprijímajú správne. Možno použiť takéto prirovnanie.

Stáli ste už na ulici, keď ste videli prichádzať bezdomovca? Už ste sa chystali niečo mu povedať, keď on prejde okolo vás nevšímavo. Zastaví sa až pri koši na odpadky. Prehŕňa sa v ňom až vytiahne odhodенý kúsok splesneného chleba, ktorý si špinavým papierom utrie a s chuťou začne jesť. Prídete k nemu, chcete mu dať niekoľko korún, aby si kúpil čerstvý ale on len na vás pozerá a peniaze neprijme. Nieкто, kto to s vami sleduje poznamená: „Je to chorý človek.“

Nie je aj naša doba chorá? Trpí na nedostatok lásky a iných prirodzených a nadprirodzených hodnôt. A čo vidíme? Keď jej Cirkev ponúka hodnoty ktoré v tomto Veľkom týždni prežívame, nielenže ich neprijmú, ale cítia sa ešte urazený. A predsa vieme, že Ježiš zomrel za všetkých bez rozdielu. Je to memento, aby si kresťan katolík viac uvedomoval význam a veľkosť darov Zeleného štvrtka, aby im viac rozumel a prijímal ich na svoj úžitok. Tento nepochybne historický večer má ľudom otvoriť oči, aby pochopilo prečo Ježiš ustanovil tieto sviatosti a prikázal sláviť svätú omšu.

MY

Vieme, že Židi nevyslovovali meno svojho Boha. Pohania naopak dáva svojim bohom rôzne špeciálne mená. Náš Boh sa nazval; „*Boh je láska*“ (1Jn 4,8). Správne pretože On to dokázal svojím slovom i skutkom, že je „Láska“ večná, nekonečná, pravá.

K priateľovi ktorý veril prišiel kamarát, ktorý sa nemohol zmieriť s učeník katolíckej Cirkvi o prítomnosti Krista v Eucharistii. Pýtal sa: -„Ako je to možné, aby sa chlieb premenil v Kristovo telo a víno v jeho krv?“ Priateľ mu hovorí: -„Keď tvoje telo dokáže potravu ktorú prijímaš premeniť na svalovinu, tkanivá, krv a iné, prečo by to nemohol dokázať Boh, ktorý stvoril človeka?“ Ale kamarát pokračoval: -„A ako môže v takom malom kúsku chleba byť celý, nekonečný, veľký a večný Boh?“ - „Pozri sa“, pokračoval priateľ vo vysvetľovaní, „okolo teba sú veľké stromy, ba celé pohoria, i hviezdna obloha, na ktorú sa dívaš, sa zobrazia v tvojom oku, na tvojej sietnici, ktorá je v pomere k ním tak malá. Prečo by nemohol Boh Ježiš Kristus prítomný v Eucharistii?“ Priateľ vybral z kabáta zrkadielko a kázal, aby sa kamarát doň pozrel. Potom ho hodil na zem a zrkadielko sa rozbilo na viac častí. Vtedy mu povedal: „Keď sa pozrieš vidíš svoju tvár v každej časti zrkadielok, hoci i v tých najmenších. Nediv sa preto, že je Kristus celý a súčasne prítomný, nech sa kdekoľvek slávi alebo uchováva Eucharistia.“

Pri poslednej večeri sa Ježiš s apoštolmi rozlúčil a pri nanebovstúpením ešte raz, nie preto, že ho už nikdy viac neuvidíme. On zostal medzi nami prítomný v Eucharistii a raz sa s ním uvidíme pri Jeho príchode, keď príde ako náš Sudca. Je na nás, aby sme ho nezhadili, nedali stranou, nevymenili za niečo... On si praje, aby sme ho často prijímali, navštevovali, žili s ním.

ADE

Dovtedy každý človek vykúpený Kristom na kríži má dokázať svoju vernosť Kristovi. Matka si list syna napísaný jeho vlastnou krvou nielen uchováva, ale keď naň pozerá, berie do rúk, cíti jeho prítomnosť. Eucharistický Kristus je živý Boh a preto ho aj dnes prijímame tak ako to sám chce, lebo veríme, že pri Jeho druhom príchode ho budeme vidieť naveky z tváre do tváre. Amen.

Veľký piatok Pánovho umučenia a smrti

Jn 18, 1-19, 42

Ježiš sa nám dáva na kríži ako dar lásky

Kríž znamenie a nádej až do konca čias

AI

Prežívame mimoriadny deň. Dnes v jediný deň v roku neslávime svätú omšu. Svet, aspoň kresťanský sa ponoril do ticha. Umĺkol organ a rovnako zvony. Pred nami dominuje kríž. Stal sa symbolom a znamením. Kristova smrť na kríži otvorila novú éru ľudstva. On, Ježiš nič nenapísal a dnes sú o ňom napísané celé knižnice.

Nenamaloval svoj portrét a jeho podoba je znázorňovaná najväčšími maliarmi sveta. Nebol hudobník, ale jeho osoba inšpirovala najslávnejších hudobníkov sveta. Nezaložil žiaden štát, ale jeho myšlienky mali vplyv na ústavy mnohých štátov. Paradox tohoto muža ide ďalej. Jeho životopis je zhrnutý v tak malej knižočke, až je to podozrivé, ale jeho meno i tak je známe v celom kultúrnom svete. Jeho meno je spojené s naším počítaním rokov a ešte viac s pohľadom na večnosť. Žil a zomrel v malej krajine a dnes je známy na celom svete. Umlčali ho keď zomrel na kríži, ale dnes jeho slová sú živé v ústach a srdciach miliónov. Zomrel a žije.

KE

On jediný, ktorý o sebe vyhlásil; „*Ja som*“ (Jn 18,5,6), a na čo tí čo prišli ho zajať „*cúvli a popadali na zem*“ (Jn 18,6), On jediný vedel prečo prišiel na svet a slobodne, nie porazený mohol povedať ako víťaz „*Je dokonané*“ (Jn 19,30).

DI

Misterium kríža, ktoré rozum človeka nie je schopné v celej hĺbke pochopiť. A predsa pohľad na kríž a myšlienka o kríži stáva sa východiskom znova a znova k už známym a novým pohľadom. V kríži vidieť pravdivosť hriechu, ktorý sa nedá brať len ako nejaká huba na duši. Hriech človeka priviedol Božieho Syna na svet, aby sa stal podobný nám ľuďom vo všetko okrem hriechu. Prišiel zmieriť ľudstvo s Otcom. Rovný Otcovi mohol v ľudskom tele On jediný dať nám ľuďom nádej. Jeho smrť je znamením odpustenia. Ježišova poslušnosť Otcovi nám dáva nádej, že môžeme získať späť to, čo sme si hriechom zatvorili. Poslušnosť Syna k Otcovi je výzvou k plneniu vôle Božej nami. Kristova smrť na kríži prináša na svet novú formu lásky voči hriešnikom.

Pod krížom každý stojí tak ako zástup a jednotlivci v to odopoludnie, keď zomieral nie za seba, ale za celé ľudstvo Ježiš. Zvedený zástup, ktorý sa prizera, v ktorom nekontrolovaný hnev zohral svoje. Zvedavosť ľudu čo urobí ten, čo kriesil mŕtvych, čo druhým vracal slobodu, čo hovoril ako nik pred ním sa stáva mementom, výstrahou až do konca čias vypočítavosti, zbabelosti, naivity či hlúposti človeka, ktorý nezaujíma ten postoj k vlastnému životu, čo od neho žiada jeho Boh. Vojaci ešte majú zábavu pretože kríž je pre nich hlúposť a znamenie nerozumnosti. Predstavitelia Veľrady sa vysmieávajú, kde je ich ľudskosť? Pohoršujú sa. Kríž je pre nich jeden zo škandálov. Nevidia logiku kríža. Neuvedomujú si, že porazený je víťaz a oni ktorí sa považujú za víťazov sú porazení. Zabudli na slová Krista: „*Kto má uši, nech počúva*“ (Mt 11,15), a tiež, že „*kto môže pochopiť nech pochopí*“ (Mt 19,12). A tak sa na nich splňa Izaiášovo proroctvo: „*Budete počúvať; a nepochopíte, budete hľadiť; a neuvidíte*“ (Mt 13,14). Nepochopili kríž Krista, nepochopili, smrť, veľkosť jeho obete, význam tohoto všetkého, potrebu obete. Ich opak správania vidieť na kajúcom lotrovi. Jeho prosba: „*Ježišu, spomeň si na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva*“ (Lk 23,42), sa mu stáva ziskom, čoho sa oni zriekajú.

Boh si posluhuje krížom znamením pohany, na slávu.

PAR

Dnes vieme, že symbol kríža je naša nádej. Kríž sa stáva radostným znamením. Zdobíme sa krížikmi, kríž nachádza čestné miesto v našich domácnostiach, úradoch,

školách, nemocniciach, kríže staviame na križovatky, na miesta kde sa nič mimoriadne odohralo, kríž dvíhame do výšok na kostolné veže, kopce a vrchy, aby sme dali sebe a iným memento, že v tomto znamení sa zrodila naša spása a v kríži máme nádej na večný život. V Cirkvi sa nič nedeje bez kríža. Znameníom kríža prijímame pri krste do spoločenstva bratov a sestier. Znamením kríža pri sviatosti zmierenia je memento, že sa nám dostáva odpustenia. Znamením kríža robí biskup na čele tých, čo prijímajú Ducha Svätého. Obetu svätej omše začíname a končíme krížom. Chorý s pohľadom na kríž nachádzajú posilu. Kňaz žehná prstene novomanželom a rovnako žehná ľuďom, udalostiam, žehná veci ktoré majú pomôcť dušiam. A keď sa skončí naša životná cesta, kríž nad hrobom je znameníom pre živých, že smrťou sa život nekončí.

Kríž je opora. Kto stráca stabilitu, stáva sa, že rozhodí rukami, aby sa ničoho chytil. Človek, ktorý si uvedomuje svoju neistotu, hľadá niečo, o čo by sa mohol chytiť. Archimedes mal kedysi zvolať: „Dajte mi pevný bod vo vesmíre a ja pohnem zemou.“ A my si uvedomujeme, že všetko je v pohybe a neisté. Hľadáme svoj pevný bod, čoho by sme sa chytili. A takým bodom je Kristov kríž. Jeho prejav a dôkaz trvalej lásky. On nás volá: *„Pod'ťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním“* (Mt 11,28).

MY

Naše miesto je pod krížom a na kolenách. Prežiť udalosť z Golgoty znamená pre nás chvíľu byť s trpiacim Kristom. Brat' svoj kríž života. Iba hlupák hľadá to, čo nikdy nemôže nájsť, raj na zemi, život bez ťažkosti, krížov. Kresťan sa s dôverou vinie ku Kristovmu krížu. Keď sa voláme kresťanmi, je správne, že vieme aj kríž a kríže prijímať ako Kristus za nás, tak mi za svoje ale i hriechy iných. Keď trpíme až príliš, Kristus už nie je vedľa nás. Na zemi už nie je štvoro stôp - našich a Jeho. Ale iba dve stopy Krista. On nás nesie. Kristus nie je nikdy tak s nami, ako keď sme na dne priepasti. Je všade, kde ľudí ponížujú, drtia a prehliadajú. Pripomeňme si, nech náš každodenný malý kríž pomáha národom nájsť miesto, kde by zložili hlavu. Prežime, že zradený, predaný, opustený, o všetko pripravený, na kríži pribitý medzi nebom a zemou visí Boží Syn. Práve tam, na kríži, kde vrcholia jeho muky, tam je najväčšia a najmocnejšia jeho láska. Za všetkých sa modlí, za všetkých odporúča život do Otcových rúk. Z výšky kríža vidí svoju životnú cestu. Od betlehemskej maštal'ky, až k tejto Kalvárii. Každý krok je poznačený božsky dokonalou láskou k Otcovi a k ľudstvu. Nastala tma, ale Ježiš je svetlo. Umiera, ale dáva život. A volá víťazne: „Dokonané je!“ My tiež budeme umierať. Z výšky smrteľnej postele budeme vidieť svoj život. Aké svedectvo nám vydajú roky manželstva, rodiny, detstva? Blažený, kto bude môcť zvolať: „Dokonané je, dokonalé to bolo podľa vôle Božej, v zbožnosti, pracovitosti a obetavej láske.“ Pripravujme sa na smrť, aby sme neboli prekvapení. Nenechajme svojich drahých umrieť bez sviatosti nemocných, bez svätého prijímania, Božieho pokrmu na cestu do večnosti. Toto je jedna z hlavných rodinných povinností. Keď sme ju splnili, stali sme sa svojim drahým najväčšími dobrodincami. Od náhlejšej a nepredvídanej smrti, vyslobod' nás Pane.

Chorý muž v najlepších rokoch na nemocničnom lôžku hovorí sestra: - „Prosím, pichnite mi niečo, už nechcem žiť. Už nemôžem, nevládzem.“ Sestra sa o chvíľu vráti a v rukách drží krížik. - „Prosím zoberte si ho do rúk.“ Muž prekvapene pozerá na sestru, na kríž a zatvára oči. Dole tvárou mu stekajú slzy. - „Ďakujem sestrička!“ Berie ho do rúk. Trasú sa mu. Po chvíli sa uspokojí. Bolesť neprestala. Pohľad na kríž mu povedal viac, ako čokoľvek iné.

Koľkým z nás už kríž dal nádej, istotu, silu trpieť, znášať hanbu, nepochopenie, odmietnutie, neúspech, či vlastný pád. Chápeme, že Kristus na kríži sa nám dáva ako dar.

ADE

Pozrime na kríž. Prijmeme ho. Osvojme si čo nám chce. Jeho reči rozumejú aj tí čo nevedia či už nemôžu hovoriť. Pohľad naň upokojí aj tých, ktorí naň boli zabudli. Kríž Kristov je znamením spásy pre všetkých. Amen.

Veľkonočná vigília Pánovho zmŕtvychvstania

Mt 28, 1-10

Ježiš vstal z mŕtvych

Naše svedectvo života má základ na zmŕtvychvstaní Ježiša

AI

Povedal vám niekto, že vás potrebuje? Ako ste reagovali? Iste teraz uvažujete, že to záležalo od toho, kto to povedal a čo potreboval, či ste mali chuť a odvahu, alebo ochotu pomôcť a podobne. A teraz ináč si položíme otázku: Vy ste už niekomu povedali, že ho potrebujete? Tak viete, že reakcie boli rôzne. Buď sklamal alebo potešil, vyhovel alebo nie... Vždy je dôležité rešpektovať slobodu človeka.

Boh už od stvorenia človeka každého z nás potrebuje. Boh nás stvoril bez nás, bez nás aj vykúpil, ale každý sa rozhodujeme slobodne, ako, kedy akým spôsobom dáme odpoveď Bohu. Máme aj skúsenosti, že my sme Boha potrebovali. Zažili sme sklamanie?

Už skoro dvetisíc rokov si Cirkev pripomína najväčšiu udalosť ľudstva, zmŕtvychvstanie Ježiša Krista a aj dnes možno počuť otázky; Prečo dnes väčšina ľudí nevie všetko o Kristovi? Prečo keď Kristus je Boh, je nepomerne viac tých čo ho neprijímajú a neverí v neho?

KE

Ježiš ženám čo prišli k jeho hrobu na úsvite prvého dňa, keď sa pominula sobota povedal: „*Chod'te, oznámte*“ (Mt 28,10).

DI

Nedokončená myšlienka? Nie! Už dve tisíc rokov vieme, čo povedal ženám Márii Magdaléne a inej Márii pri prázdnom hrobe. Vieme aj to čo ženám anjel povedal. Vieme aj o iných udalostiach, veciach, ktoré nielen Ježiš Kristus a po ňom apoštoli a Cirkev ako Učiteľka hovorili. Slová „*chod'te a oznámte*“ (Mt 28,10) nám

chcú pripomenúť ešte niečo viac, ďalej do minulosti. A čo to má byť? A prečo? K tomu nás vedie aj liturgia dnešnej vigílie.

Liturgický rok od prvej adventnej nedele až po nedeľu Krista Kráľa rok čo rok plní slová, ktorými Ježiš oslovil apoštolov: „*Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi. Chod'te teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta*“ (Mt 28,18-20). Dnešný večer zvlášť nám chce pripomenúť lásku Boha. Mimo kostola po západe slnka od ohňa kňaz zapálil sviecu „paškál“ ktorá predstavuje Ježiša Krista. Na nej Je „A“ (alfa) a Ω (omega) a rok, čo nám pripomína, že Kristus je ten istý včera i dnes. On je počiatok a koniec, Pán času i večnosti. Jemu patrí sláva i moc po všetky veky vekov. Ďalej nám pripomína, že Ježiš pre svoje sväté a oslávené rany nás ochraňuje a zachováva vo svojej láske po svojom zmŕtvychvstaní a chce zahnať tmu z našich srdc a myslí. To sa zdôrazňuje sprievodom do tmavého kostola, keď postupne tri razy po sebe kňaz oslovuje veriacich slovami: „Kristus svetlo sveta“, na čo sa odpovedá, „Bohu vďaka“ a vždy viac a viac je v kostole svetla od zažatých sviec ktoré symbolizujú naše vedomie zodpovednosti plniť to, čo od nás žiada Ježiš. Veľkonočným chválospevom pri veľkonočnej svieci uprostred presbytéria kňaz pripomína radosť anjelov a oslávených v nebi ako plesajú nad víťazstvom Krista. Zem a Cirkev na nej má znova byť prežiarená ako chrám svetlom, keď sa rozsvietil po tme. Prečo sa radovať? Dnes si pripomínáme, že Ježiš ako druhý Adam svojou krvou zrušil výrok odsúdenia za prvý hriech. Chválospev obsahuje slová, ktoré si v ďalšej časti pripomínáme čítaním z textov Písma. Sedem čítaní zo Starého a dve z Nového zákona nám postupne pripomínajú ako sa Boh staral a ochraňoval ľudí a ako napokon poslal svojho Syna ako Vykupiteľa, čo uskutočnil Kristus svojou smrťou a zmŕtvychvstaním.

Boh neznásilňuje, ale pozýva a oslovuje, aby sme nielen prijali, ale si aj oslovili Jeho slová lásky voči nám ľuďom, keď pripomína, že On stvoril svet, On viedol svoj ľud prorokmi, vodcami a kráľmi, ako boli Abrahám, Izák, Jakub a Mojžiš. On vyviedol svoj národ z Egypta a previedol ho cez more, ktoré pohltilo tých, ktorí ich prenasledovali a tak dokázal svoju lásku a moc národu. Stará sa o svoj ľud, keď na púšti zosiela mannu a dáva vode vytrysknúť zo skaly. Je pri svojom ľude keď ho prosí, i vtedy keď musí trestať hadmi na púšti. Boh dáva národu mnohé príkazy najmä Desatoro z hory Sínaj. Pripravil národu zem do ktorej voviedol národ.

Liturgia vigílie veľkej noci po čítaniach zo Starého zákona dostáva ešte radostnejší ráz. Pri speve „Sláva Bohu na výsostiach“ sa nielen rozozvučí organ, zaznejú zvony, ale i zažnú sviece na oltári. Čítanie z listu sv. Pavla Rimanom je akoby vstup do nových čias čo sa prehlbuje následným aleluja, ktoré v pôstnej dobe sa zámerne vynecháva, aby sme práve dnes toto aleluja viac prežili, uvedomili si jeho význam a potrebu v spojení zo zmŕtvychvstaním Pána Ježiša.

Liturgia krstu nám pripomína náš krst. Litánie ku všetkým svätým kde si spomínáme na bratov a sestry, ktorý dokázali svojím životom krst žiť a preto Cirkev ich pre ich verný život k Bohu odmenila tým, že sú nám vzormi na ceste k Bohu. Svätenie

krstnej vody a obnova krstných sľubov sú nám mementom, výzvou a oslovením „*Chod'te, oznámte*“ (Mt 28,10), všetkým ako veľmi nás Boh miluje.

Dnešná svätá omša slávená po Veľkom piatku rovnako je výzvou a oslovením, že účasť na svätej omši v nedeľu a v prikázaný sviatok je cirkevný príkaz, ktorú dáva Boh, aby sme mali možnosť väčšieho kontaktu s Bohom až do konca čias. Je správne, že záver pôstnej doby veriaci využívajú na vykonanie svätej spovede, aby pri veľkonočnej slávnosti mali účasť aj na Eucharistii, že ju prijímajú s úžitkom.

PAR

Videli ste už Čínsku ružu? Hovorí sa, že kvitne len jeden deň. Možno sa pýtať prečo tak krátko? Ktosi poznamenal, že najkrajší kvet najkratšie kvitne. Čo je to osemdesiat či sto rokov života? Nie je to kvet, ktorý sa nedá ničím a nikým nahradiť. Má však splniť svoju úlohu, poslanie tak, aby splnil vôľu Božiu. Žijeme len raz. Žime však tak, aby sme životom dokázali, že sme si vedomý svojej zodpovednosti za každú myšlienku, slovo, skutok ale i za všetkých ktorých nám do cesty posielia Pán.

Dieťa sa pýta mamy: -„Prečo na veľkú noc nedostávame darčeky ako na Vianoce?“ Veriaca mama nezaváhala a dala svojej dcérke takúto odpoveď. „Na Vianoce dostávame darček, pretože prichádza na svet Dieťa Ježiš. Na Veľkú noc Dieťa Ježiš už je muž, Boží Syn a právo čaká od nás darček. A krásne je, keď pri speve „aleluja“ cítime túžbu vo svojom srdci dať sa Bohu Otcovi ako brat či sestra Ježiša Krista spolu s Ním.“

Ježiš zomrel za nás len raz. To stačilo, pretože Jeho láske sa nevyrovná ani to, keby sme to prirovnali váham, keď na druhú miskú by sme položili lásku všetkých ľudí, všetkých čias. To preto, lebo Ježiš je pravý Boh. To nás zaväzuje, aby sme čím viac naplnili svoje srdcia vďakou a láskou za jeho lásku ktorú dokázal svojou smrťou a zmŕtvychvstaním. Jeho zmŕtvychvstanie sa tak stáva zárukou, že keď s Ním budeme žiť i zomierať, že s Ním budeme aj vzkriesení k novému životu.

MY

V jednej ľudovej slovenskej piesni sa spieva: „kdeže sa podeli, moje mladé časy“. Roky letia. Aj Veľká noc strieda Veľkú noc. Každá je darom od Boha. Je správne, keď raz prídeme pred Boha Sudcu a nebudeme počuť, že sme nevyužili tohoročnú možnosť splniť čo od nás žiada Boh.

Rozchádzali sa po Veľkonočnej vigílii. V susednej dedine už v tú noc bola zábava, hoci až zajtra je deň nedeľa zmŕtvychvstania Pána. Volala ju kamarátka sprevádzaná ďalšími mladými: -„Pod', už nie je pôst.“ Nešla. Keď sa pýtala mamy popoludní či môže po obradoch vigílie ísť na zábavu, dostala odpoveď. -„Nemaj strach, nič ti neujde. Príď domov a najväčší cirkevný sviatok preži duchovne. Vyspi sa a na zábavu budeš môcť ísť o týždeň.“ Aj keď sa trochu rozrušila, vedela, že kamarátka pôjde, poslúcha matku. Ráno na ceste do kostola sa dozvedela, že kamarátka je v nemocnici. Vracali sa nad ráno a niekto autom do nich narazil a ušiel.

ADE

Cirkev nikomu dnes nebráni zábavu. Prežime však veľkonočnú nedeľu viac duchovne. Nech veľkonočné "aleluja" celé doznie v duchu Ježišovho pokoja v našich srdciach. Boh nám pripravil mnohé dary, potrebuje nás, aby sme si ich viac užili a aj iným vedeli nadeľiť. Nesklame zmŕtvychvstalého Krista. Naopak. Amen.

Veľkonočná nedeľa „A“ – na omšu vo dne

Jn 20, 1-9

Zmyslom môjho života je večnosť

AI

Určite každý z nás, bratia a sestry, sa už niekedy zamýšľal nad zmyslom svojho života. Možno sme už v škole začali uvažovať nad tým, čo je zmyslom môjho života. Rodina, práca, záľuby, šport...? Napadlo nám niekedy, že zmyslom nášho života je smrť? Ako dobre, že to nie je pravda, lebo keby bola smrť naším zmyslom života, tak by som tu nebol ja a určite ani vy. To, že sme sa tu dnes zišli, je dôkazom toho, že v každom z nás niečo je. A tým niečím alebo niekým je svetlo, ktoré v nás svieti, viac alebo menej, ale svieti. Možno iba tlie, ale svieti.

KE

A tým svetlom je prvotná radosť zo života, ktorú ženy spoznali v Ježišovi v dnešnom evanjeliu.

DI

Je to radosť z toho, že smrťou sa ešte nič nekončí, ale sa len začína. Ježišova smrť bola len „paschou“ (prechodom) do života. Uskutočnením predobrazu tej paschy, keď Mojžiš vyvádzal Izraelitov z Egypta. Prechod do zaslúbenej zeme trval 40 rokov, ale ako z Písma vieme, tieto roky boli zväčša len trápením a trýznou. Neustále sa tu striedal hlad, smäd, nevera a násilie páchané na človeku i Bohu.

PAR

Túto paschu násilia, nevery a zloby páchanej na človeku zmietol Ježiš na dreve kríža. Ale v kríži nie je zmysel života. Kríž je len paschou, prechodom. Zmyslom života nie je kríž, aj keď k životu patrí. Zmyslom života je svetlo. To svetlo, ktoré horelo v prvotnej cirkvi a horí aj medzi nami a v nás. Horelo aj v ženách, ktoré zvestovali, ktorú sa dozvedeli pri prázdnom Ježišovom hrobe, určite urobili rozruch v Jeruzaleme a ktoré neburcovali len apoštolov, ale aj celé svoje okolie. Zapáľovali oheň nádeje, ktorý sa vojaci snažili uhasiť hneď v začiatkoch korbáčom a vodou.

Ak svetlo iba tlie, nezhasínajme ho. Pokiaľ ho nechceme rozduchať, nezhasínajme ho. Dajme si ruku na srdce a odpovedzme si úprimne na otázku: Keby predsa nijaká iskrička svetla vo mne netlela, bol by som tu? Aj keď si možno myslím, že vo mne nie je? Ale ona je. Ona vo mne horí, len ju možno nevidím. Vo mne ten oheň niekto už zapálil a ja z neho čerpám, či si to už uvedomujem alebo nie. Možno nie som nejako extra zapálený pre vieru a evanjelium, ale aj v malom môžem

zapaľovať iných pre hodnoty života, ľudskosti, dôstojnosti, dobra a krásy. Nemusím byť hneď sviecou, ale môžem byť zápalkou ako v tomto príbehu.

MY

Jedného dňa povedala zápalka sviečke: „Dostala som úlohu, aby som ťa rozsvietila.“ „Ó, nie,“ zľakla sa sviečka, „len to nie! Keď začnem horieť, potom sú moje dni zrátané. Už nikto nebude obdivovať moju krásu.“ Zápalka sa však spýtala: „To chceš po celý život zostať studená a bez života?“ „Ale keď horím, bolí to a stravuje to moje sily,“ zašepkala sviečka. „To je pravda,“ hovorí zápalka, „ale to je predsa tajomstvo povolania. Ty i ja sme povolané, aby sme boli svetlom. To, čo môžem robiť ja ako zápalka, je málo. Ale keď ťa nezapálím, zabudnem na zmysel svojho života. Som tu preto, aby som roznetila oheň. Ty si sviečka a si tu, aby si svietila, aby si darovala teplo. Všetko, čo dávaš – bolesť, silu, utrpenie – sa premieňa na svetlo. Ty nehynieš, keď sa stravuješ. Druhí podajú tvoje svetlo ďalej. Zomrieš však, keď nebudeš tým, čím máš byť.“ Tu sviečka narovnala svoj knôt a povedala plná očakávania: „Prosím ťa, zapáľ ma!“

ADE

Nechajme sa zapáliť Kristom. Nikdy nestrácajme nádej v živote, veď nemusíme byť hneď sviečkou, ale zápalkou či iskrou, lebo zmyslom nášho života nie je tma, ale svetlo. Nie kríž a smrť, ale život, a to život s Kristom. Každý z nás je sviecou alebo zápalkou a tie dávajú zmysel len vtedy, keď svietia, keď sa spaľujú. Prežívame najväčšie kresťanské sviatky. Sú tajomstvom Božej lásky. Kristus sa obetoval za nás všetkých na dreve kríža, spálil sa celý, no to svetlo jeho smrťou nezhaslo. Vstal, aby „rozsvietil“ aj nás. Amen.

Veľkonočný pondelok

Mt 28, 8-15

Začnime aj hovoriť o duchovných veciach

Naša doba je poznačená mnohovravnosťou, ale nie v duchovných veciach. Tam mlčíme, ale by sme nemali

AI

O dnešnom človeku je známe, že rád rozpráva. Niektoré výskumy hovoria, že množstvo slov, ktoré človek bežne za deň vypovie, by sa vošli asi na 15 až 20 strán bežného knižného formátu. Za týždeň je to okolo 150 strán. Za rok aj 8 000 strán a za života viac ako pol milióna strán. Keď by kniha mala 200 strán, za života človeka by sa slova dostali do 2 600 kníh a to je už solídna knižnica.

Prečo takto na úvod Veľkonočného pondelka? Nie iba preto, že dnes sa viacerým rozviažu jazyky, ale čo všetko sa povie, čo nepatrí, čo by sa nemalo, čo pohorší, za čo sa potom hanbí, čo narúša lásku a pokoj nielen medzi ľuďmi, ale aj medzi nami a Bohom.

Na druhej strane, je pravdou, že sme aj k tohtoročným sviatkom si našli čas a napísali pozdrav alebo si osobne povedali slovo, vetu blahopriania k najväčšiemu sviatku zmŕtvychvstania Pána Ježiša.

Do tretice si môžeme pripomenúť, že o svojej viere, pravdách viery, o tom čo hovorí kresťanská morálka, veľmi málo hovoríme, a ešte menej z pozitívnej stránky.

KE

A predsa udalosti okolo zmŕtvychvstania Pána Ježiša nám dávajú viac možnosti, aby sme sa aj nad svojou mnohovoranosťou a nehovorením zamysleli. Ježiš ženám keď sa im zjavuje pri hrobe hovorí: „*Nebojte sa! Chodte, oznámte mojim bratom, aby šli do Galiley; tam ma uvidia*“ (Mt 28,10). A na druhej strane veľkňaz a starší radia vojakom klamať: „*Tak vravte: „V noci prišli jeho učeníci a kým sme my spali, oni ho ukradli.“ A keby sa to doložilo vladár, my ho uchlácholíme a postaráme sa, aby sa vám nič nestalo*“ (Mt 28, 13-14).

DI

Prázdny hrob rozdelil ľudí. Jedni uverili, druhý nie. Jedni i druhí rozprávali o zmŕtvychvstaní Krista, ale s akým obsahom, zápalom a s úspechom. Ženy a najmä Mária Magdaléna nemlčia o prázdnom hrobe, čo vyvolá u nepriateľov Krista odpor až nenávisť. Apoštoli najprv mlčia. Peter a Ján nehovoria medzi sebou pri oznámení, že hrob Majstra je prázdny. Neskôr Peter vystúpi a s Jedenástimi zvýšeným hlasom hovorí k Židom a všetkým v Jeruzaleme o Ježišovi. Už nemlčí a dokonca sa nebojí hovoriť i keď mu zakazujú. Pred staršími a veľradou „*Peter a apoštoli odpovedali: "Boha treba viac poslúchať ako ľudí. Boh našich otcov vzkriesil Ježiša, ktorého ste vy zavesili na drevo a zavraždili. Jeho Boh svojou pravcou povýšil za Vládcu a Spasiteľa, aby daroval Izraelu pokánie a odpustenie hriechov. A my sme toho svedkami aj Duch Svätý, ktorého Boh dal tým, čo ho poslúchajú."* Keď to počuli, pukali od zlosti a chceli ich zabiť“ (Sk 5,29-33). Jedni si uvedomujú, že nesmú mlčať a druhý majú strach mlčať a preto násilne, nespravodlivo hovoria, aby nevyšlo najavo, že klamú.

Iný prípad vidíme na správaní apoštola Tomáša. Veľa hovorí, keď hovorí „Ak neuvidím na jeho rukách stopy po klincoch a nevložím svoj prst do rán po klincoch a nevložím svoju ruku do jeho boku, neuverím“ (Jn 20,25). Keď dôjde k ďalšiemu stretnutiu Ježiša s apoštolmi a Ježiš „*povedal Tomášovi: „Vlož sem prst a pozri moje ruky! Vystri ruku a vlož ju do môjho boku! A nebuď neveriaci ale veriaci!*“ 28 Tomáš mu odpovedal: „*Pán môj a Boh môj!*“ 29 Ježiš mu povedal: „*Uveril si, pretože si ma videl. Blahoslavení tí, čo nevideli, a uverili*“ (Jn 20,27-29), je výzvou, aby sme aj my keď veríme v Kristovo zmŕtvychvstanie sme prestali mlčať a hovorili pravdu. Tak ako to správne pochopil, prijal za svoje a uskutočňoval najväčší apoštol, apoštol národov, sv. Pavol. Pri bráne Damašku sa najprv pýta: „*Kto si, Pane?*“ A ten: „*Ja som Ježiš, ktorého ty prenasleduješ. Ale vstaň, chod' do mesta a povedia ti, čo máš robiť*“ (Sk 9,5-6). Pavol verne splnil vôľu Krista. Už neprenasledoval, ale pracoval pre evanjeliu Ježiša Krista a dokonca nielen znáša utrpenie, ale aj vlastný život položí za Krista.

Iné a ďalšie príklady môžeme nájsť v Písme, Tradícii i životopisoch svätých, ktoré hovoria, že o Kristovom zmŕtvychvstaní nesmieme mlčať a sme povinný hovoriť pravdu, nič len pravdu.

PAR

Aj dnes keď hovoríme pravdu mnohým sa to nepáči. Pravda bolí. A práve sviatok zmŕtvychvstania Pána je oslovením až výzvou ku nám, hovoriť pravdu o Bohu, učiť, veriť a zachovávať čo káže Cirkev. Je to smutné, ale vo svete je veľa nevery, ľahostajnosti vo viere a mravov len preto, že svet je nevzdelaný. Mnohí sa uspokojia s detskými vedomosťami z náboženstva, ale ich reči hovoria nepravdu. Prekrúcajú fakty, hovoria ako im to vyhovuje, páči sa, ako sa im dostalo falošného, nepresného či neúplného vzdelania vo viere a mravoch. Sú aj takí, a nie je ich málo, ktorí vedome a dobrovoľne sejú kúkoľ, nevery, ľahostajnosti voči Bohu. Aj dnes chcú umlčať Cirkev. Aj dnes im je najväčším nepriateľom ich vlastné svedomie. Preto si vyberajú a volia takých priateľov, čo majú rovnaké problémy, zmýšľanie. Nechcú prijať pravdu. Vieme, že pravda musí zvíťaziť. Škoda, že bude pre nich neskoro. Zmŕtvychvstalý Kristus nám pripomína: „*Nebojte sa! Chod'te, oznámte mojim bratom, aby šli do Galiley; tam ma uvidia*“ (Mt 28,10). Naša Galilea kde uvidíme Krista je všade tam, kde nás posielal Pán na našich životných cestách.

Aspoň na jednej veci si to môžeme uvedomiť. Koľko vtipov, žartov, anekdot, príhod odzníe v našom okolí ale i z našich úst. Áno, úsmev je korením života. Je potrebné sa radowať, tešiť, zabávať, ale nie páchať hriech. Sú ľudia, ktorí nedokážu povedať jeden slušný vtip. Iní nevedia skoro povedať vetu bez toho, aby nepoužili hlúpe, neslušné, triviálne slovo. Koľkým ľuďom sa slušný človek radšej vyhne, len aby nemusel počúvať jeho slová.

Platí jedná zásada, naučiť sa rozprávať vtip, žart, veselé veci najprv Bohu. Keď vtedy nám naše svedomie nič nevyčíta, pravda ak už nie sme tak drzí voči Bohu, že sme otvorene útočne zameraný na Boha, ak nám svedomie nič nevyčíta, že je to zlé, hriešne, vtedy to povedzme. Ak nám vyčíta, zadržme slová, ovládajme sa, majme na pamäti, že šťastný je človek, ktorý je pánom svojich úst. Preto dnes aj sú aktuálne slová: „*teraz odložte aj vy všetko: hnev, rozhorčenie, zlobu, rúhanie i mrzké reči zo svojich úst*“ (Kol 3,8).

PAR

Ovládať svoje ústa, byť pánom svojich úst prirovnávajú niektorí otcovia duchovného života k skroteniu divého zvieraťa.

Pri slávnostnej prehliadke Napoleon nedal si pozor a neudržal svojho koňa. Naplašil sa a v jeden chvíli mu hrozilo, že padne s koňa, keď z rady vyskočil jednoduchý vojak a chytil koňa za uzdu a podal opraty cisárovi. „Ďakujem vám kapitán,“ povedal Napoleon. Jednoduchý vojak okamžite uveril svojmu veliteľovi a povedal: - „Ktorého pluku veličenstvo?“ Napoleon bol potešený nielen vojakovou pohotovosťou, ale i dôverou v jeho slová a povedal: „Kapitán mojej osobnej gardy.“ A pokračoval v jazde. Vojak odložil pušku a nastúpil do radu dôstojníkov. Tí hnevliivo šomrali: - „Čo ten chlap tu chce.“ - „Vy ste sa zbláznili človeče,“ zakričal na

neho najvyšší dôstojník. - „Nezbláznil,“ odpovedal kludne. Zabladel sa na Napoleona a s istotou povedal: „On to povedal.“

Tohoročná veľká noc sa môže premeniť na náš úspech, keď dokážeme zvíťaziť nad sebou a prestaneme niečím, napríklad v zbytočnom rozprávaní a naopak, začneme viac hovoriť to a o tom čo sme doteraz zanedbali. „Za peniaze sa nedá všetko kúpiť,“ hovorí príslovie. Kristovo zmŕtvychvstanie nás však vykúpilo spod jarma hriechu. Je tu okamih nového života. Svedkovia Ježišovho zmŕtvychvstania boli ľudia činu. Emauzky učeníci, keď spoznali Ježiša pri lámaní chleba, vrátili sa späť do Jeruzalema a vydajú svedectvo slovom i životom. My chceme patriť medzi tých, ktorý sviatok zmŕtvychvstania Pána využívame na vzrast svojej lásky k Bohu i kvalitatívne, že sa stávame svedkami Krista slovom i skutkom.

ADE

O smrti sa hovorí, že vtedy sa otvorí kniha nášho života. Dnes ju každý píšeme. Kiež by to bola knižnica zo slov, za ktoré sa nemusíme hanbiť, za ktoré sa nemusíme strachovať, ale naopak, že budú to slová ktoré na našu adresu stiahnu slová samého Krista: „*Správne, dobrý a verný sluha; bol si verný nad malom, ustanovím ťa nad mnohým: vojdí do radosti svojho pána*“ (Mt 25,21). Amen.

Druhá veľkonočná nedeľa „A“

Jn 20, 19-31

Strach je účinnou zbraňou diabla na umlčanie kresťanov

AI

Drahí bratia a sestry! Vy starší, ktorí ste žili ešte v totalite a mali ste nejaké významnejšie postavenie, ste možno niekedy mali strach povedať niečo, čo by mohlo narušiť váš pokoj. Vtedy ste mali strach z ideológie, ale všimli ste si, že dnes prežívame strach z ľudí? Bojíme sa niečo povedať, bojíme sa ľudí okolo seba. Tešili sme sa na slobodu, a utiahli sme sa do strachu. So slobodou „ducha, kultúry, umenia, slova a vierovyznania“ prišla medzi nás aj sloboda diabla! Všimnite si, ako nás obral o pokoj. Až tak, že si veľakrát povieme: „Chcem mať s každým radšej svätý pokoj.“

KE

Neuvedomujeme si, že sme ako učeníci z dnešného evanjelia, schovaní zo strachu za zatvorenými dverami.

DI

A čo vlastne robili apoštoli za zatvorenými dverami v Jeruzaleme? Prečo sa schovávali, keď po ukrižovaní Ježiša mohli ísť domov! Ale báli sa vojakov a rozbúreného davu Židov, ktorí ich prenasledovali, aby ich mohli obžalovať a ukrižovať ako Ježiša. A potom, Ježišovo telo zmizlo z hrobu: báli sa trestu, lebo vojaci po meste rozprávali, že ho ukradli jeho učeníci. A tak čakali v strachu pred Židmi za zatvorenými dverami, kým sa situácia v meste neupokojí. Všimli ste si, ako

ich diabol uzemnil strachom a nepokojom? Ako umlčal aj najväčších hrdinov, ako Petra, ktorý chcel za Ježiša položiť aj život? Najprv uzemnil všetkých pospolu, aby ich potom postupne mohol vnútorne ako spoločenstvo rozbiť a takto by zanikla čo i len myšlienka na Ježiša pre budúce generácie.

PAR

Vďaka Ježišovmu zmŕtvychvstaniu sme tu dnes aj my. Lebo Ježiš prišiel po smrti medzi učeníkov živý, keď to najviac potrebovali, a nielenže povedal: „Pokoj vám“, ale ich aj pokojom naplnil. Nepokoj, v ktorom žili, bol rozptýlený Ježišovým pokojom. Ale aby bol neustále medzi nimi aj dar pre nepokojnú dobu, aby neustále mali vnútorný pokoj, dáva im Ducha Svätého ako silu pokoja. Neostáva však iba pri tom, že ich naplní pokojom a dá im aj silu pokoja, ale ich aj vyzýva, aby sami pokoj vytvárali. Sami pre seba, lebo každý si je tvorcom pokoja. A Ježiš ich vyzýva, aby šli a odpúšťali hriechy, alebo ich aj zadržali. Lebo ak chcem byť tvorcom pokoja, dávať ho aj navonok, a nielen nariekať nad zlobou sveta, najprv si musím vytvoriť pokoj v sebe tak, že sa postavím s pravdou o sebe pred Boha, ktorý je večná pravda. Tým sa pokorím a môžem byť naplnený Božím pokojom.

SO

Čím som v tejto chvíli naplnený ja?

MY

Keď som bol ešte bohoslovcom, šiel som jedným zo svojich spolužiakov na návštevu k istému pánovi. Keď v rámci rozhovoru prišla reč na kňazov, tento pán začal nadávať na toho svojho. A keď si ponadával, hovorí: „Preto ani nejdem do kostola, nechcem mať s ním nič spoločné.“ Po polhodine nadávok sa ho kamarát pýta: „Pomodlili ste sa zaňho niekedy?“ On sa zháčil a kamarát pokračoval: „Veď vy nemáte vnútorný pokoj.“ Ten pán sa rozplakal a viac už nehovoril nič.

ADE

So slobodou slova po roku 1989 prišla aj sloboda diabla. Nezabúdajme, že nás kresťanov najlepšie umlčí vtedy, keď nás naplní strachom a nepokojom. Amen.

Tretia veľkonočná nedeľa „A“

Lk 24, 13-35

Dialóg je nástrojom pokoja

AI

Drahí bratia a sestry! Určite sa nenájde medzi nami nikto, kto by schvaľoval vojny a nepokoje, ktoré vyčíňajú v rôznych častiach sveta, a kto by sa radoval nad tým, že sa zabíja, vraždí a znásilňuje. Často uvažujeme a rozprávame o tom, aký je svet plný násilia a nesvornosti, ale zamysleli sme sa niekedy nad tým, čo je príčinou tohto zla vo svete?

KE

Jedna z možných odpovedí je ukrytá aj v dnešnom evanjeliu. Človek nedokáže viesť dialóg s Bohom, a preto ani s človekom. Dnes nám Ježiš prostredníctvom Lukáša ukazuje, ako sa aj v dnešnej dobe má viesť dialóg pokoja.

DI

Pozrime sa bližšie na dnešný evanjeliový príbeh. Dvaja učeníci sú tak naľakaní a zároveň smutní z toho, čo sa stalo, že namiesto ôsmich dní, ktoré mali stráviť v Jeruzaleme – ako Židia zvyknú, keď slávia Veľkú noc – ostávajú v Jeruzaleme len jeden deň, v sobotu. V nedeľu ráno hneď priam utekajú domov, lebo sa boja prázdneho hrobu a viac-menej aj cisárovho nariadenia, že hroby majú zostať bez zmeny na večné časy a ktokoľvek by na ne siahol alebo vykopal telo či ho preniesol na iné miesto, prípadne by odniesol nápisy, má byť súdený. „Nie je nikomu dovolené mŕtvoly prenášať; inak je mojou vôľou, aby prepadol hrdlu, kto znesvätí hrob.“ Toto nariadil cisár. Preto právom sa boja cisárovho súdu a radšej utekajú. Ich oči sú zaslepené strachom, sklamaním a možno aj hnevom proti Ježišovi, ktorý ich dostal do peknej kaše. Zaujatí sami sebou, vôbec si nevšímajú ľudí okolo seba.

A my, všimneme si niekoho? Koľkokrát sa stretávame na ulici, v meste a vôbec sa pod ťarchou problémov ani len nepozdravíme. Ani učeníci nezaregistrovali Ježiša. Všimneme si však jednu zvláštnosť: Ježiš sa prihovára prvý. „A o čom sa cestou zhovárate?“, pýta sa ich. Viete prečo? Lebo Boh je ten, ktorý sa prihovára prvý. A my si myslíme, že ja sa prihováram prvý, ale pravý opak je pravdou. Boh sa prihovára prvý, lebo on chce viesť s nami dialóg prvý. Učeníci idú spolu s Ježišom ďalej, pričom vedú neustály dialóg, ktorý ich tak obohacuje, že ho pozývajú domov, lebo osoba, ktorá im je neznáma, ich naplňa pokojom. Mohli ho poslať ďalej, aby už išiel preč, ale neurobili to. Je to zvláštne a hodné povšimnutia. Ježiš sa najprv prihovára človeku, ale záleží od človeka, či ho k sebe prijme. Ježiš chce ísť ďalej a ako ho učeníci pozvali domov, tak ho musí pozvať aj každý z nás, aby sme ho mohli spoznať. Takisto my, čo sme sa tu dnes zišli, sa chceme stretnúť s Ježišom. Mnohí sa s ním aj zhovárame, ale koľkí ho chceme pozvať aj domov? Učeníci ho spoznali pri lámaní chleba, ale len čo ho spoznali, že on je učiteľ, zmizol im, stratil sa. A dobre, že to urobil, lebo keby tam bol ostal, ostali by aj oni sami doma. Ale oni, plní radosti, utekajú späť do Jeruzalema, aby to oznámili apoštolom. A len čo tam prídu a chcú vyrozprávať, čo sa stalo, oni za nich dosvedčujú, že Pán vstal a zjavil sa aj Šimonovi Petrovi aj Márii Magdaléne.

PAR

Nie nadarmo Ježiš hovoril: „Udriem pastiera a stádo sa rozprácha“ On, pastier, ktorého udreli, však dáva svoje stádo dohromady. Nie oni sami, ale sám Ježiš ich spája. Nie ten, ktorý zomrel, ale ten, ktorý vstal, chce viesť dialóg s ľuďmi; s tými, ktorí žijú, s tými, ktorí tu dnes sú. Boh ako človek sa potrebuje rozprávať. Človek sa potrebuje rozprávať. Potrebujeme viesť medzi sebou dialóg. A keď nenájdeme pre dialóg človeka, nenájdeme ani Boha; nájdeme si stroj vo forme televízora, počítača, mobilu, automatu, ktorý si ma všimne. Ak si však navyknem rozprávať sa so strojom, dokážem sa ešte porozprávať s človekom? Dokážem si vôbec človeka všimnúť?

MY

Do nitrianskeho seminára chodia počas letných prázdnin bohoslovci i mladí ľudia na brigády. V roku 1996 som bol na brigáde aj ja. V jeden letný deň počas obeda som ostal sedieť v jedálni sám, pretože som jedol pomalšie ako ostatní. Oproti mne si za stôl sadla asi 17-ročná dievčina, ktorú som nikdy predtým nevidel. Ani sa nepredstavila, len mi z ničoho nič povedala: „Vieš čo, ja drogujem.“ Vyvalil som na ňu oči. Hovorím jej: „To myslíš vážne, alebo si robíš srandu?“ Ona vyhrnula rukávy a hovorí: „Pozri na moje ruky.“ Zbadal som ruky dopichané od injekčných striekačiek, boli až modrasto-fialové. „Prosím ťa, a to si rodičia na tebe nevšimli?“, spýtal som sa jej. „Nie, naši majú veľa roboty; okrem toho, idú sa rozvádzať.“ „A to si mama vôbec na tebe nevšimla žiadnu zmenu? Ved’ ťa musí poznať, musí si všimnúť, že nie si celkom v poriadku“, hovorím jej. Ona na to: „Ja väčšinou cez deň spím. Môj život začína večer, domov prídem až po polnoci. Niekedy idem ráno aj do školy, poobede spím a v noci žijem.“ „Prosím ťa,“ pýtam sa ďalej, „a odkiaľ na to berieš peniaze, ved’ je to drahé.“ „Predávam svoje veci.“ „A to si nikto u vás doma nevšimol, že ti miznú veci?“ „Väčšinou nie, mňa si takmer vôbec nevšímajú. A potom, ved’ je to jednoduché: kúpia mi napríklad značkové rifle, ja ich hneď predám, a potom si v sekáči kúpim za babku iné – a koruny mám v kapse.“ Ja sa jej ďalej pýtam: „A prečo mi to všetko vlastne hovoríš? Ved’ sa vidíme po prvýkrát.“ „Lebo to potrebujem niekomu povedať. Keby som teraz išla do mesta, o 10 minút sa vrátim s novou dávkou.“ „A kde ju zoženieš?“, pýtam sa jej. „My narkomani veľmi dobre vieme, kde a za kým máme ísť.“

ADE

Vieme už, prečo sú nepokoje a vojny na zemi? Lebo vedíme radšej dialóg so strojmi a častokrát si viac rozumieme s nimi ako s ľuďmi. Amen.

Štvrtá veľkonočná nedeľa „A“

Jn 10, 1-10

Jednoduchí ľudia hýbu svetom

AI

Drahí bratia a sestry! Málokde sa dnes stretnete s ľuďmi, ktorí sa s úctou pozerajú na kňaza. Skôr môžete byť svedkami toho, že sa vždy nájde dôvod, pre ktorý je ho možné obviňovať, pre ktorý možno nadávať na všetkých farárov, rehoľníkov i biskupov a pre ktorý je možné obviňovať aj celú Cirkev. Určite ste sa stretli a možno každý deň sa stretávate s takýmito alebo podobnými názormi.

KE

A Ježiš ako keby vedel, čo bude čakať tých, ktorých si povolá a ktorí ho budú nasledovať, nepripodobnil sa ku kráľovi, na čo by mal v dôsledku svojej božskej podstaty plné právo, ale pripodobnil sa k pastierovi, ktorým opovrhovala veľká časť národa.

DI

Aby sme lepšie porozumeli tomuto podobenstvu, musíme vidieť, pri akej príležitosti ho Ježiš vyriekol. V pôste sme čítali evanjelium o tom, ako Ježiš uzdravil slepého od narodenia pri rybníku Siloe a potom sa ho opýtal: „Veríš v Syna človeka?“ A uzdravený slepec padol pred ním na kolena a zvolal: „Verím, Pane!“ Táto udalosť vyvolala rozhorčenie u farizejov, pretože uzdravenie vykonané v sobotu pokladali za znesvätenie soboty a z tohto dôvodu vylúčili uzdraveného človeka zo synagógy. Ježiš tohto uzdraveného človeka prijal a povedal farizejom podobenstvo o dobrom pastierovi. Farizeji akosi pozabudli, že národ mal aj kráľa, ktorý bol predtým pastierom, kráľa Dávida. Oni ostali iba kráľmi, zabudli byť pastiermi, preto nimi iba opovrhovali. Lebo pastieri žili s ovcami na poli, starali sa o ne a keďže tam nebol dostatok vody, neumývali sa často, a preto páchli, čím sa prehrešovali proti kultovej čistote predpísanej Mojžišovým zákonom. Žili s ovcami a páchli láskou k nim. Spávali s nimi pod holým nebom, chránili ich pred vlkami a inou divou zverou. V tých časoch pastieri na noc voviedli ovce do spoločného ovčince a jeden z nich vždy mal v noci stráž pri ovciach, ostatní šli spať. Ráno si každý zavolať na svoje ovce a ovce poznali hlas svojho pastiera, šli za ním a pastier ich viedol na dobré pastviny tak, aby sa vyhli nástrahám a nebezpečenstvám. A keď niektorá zablúdila, hľadal ju a nájdenú si privinul k srdcu. A Ježiš prirovnal vieru k vzájomnému vzťahu oviec a dobrého pastiera. Všimnime si, bratia a sestry, že Ježiš sa nepripodobnil k pastierovi kráv, ale k pastierovi oviec. A viete prečo? Lebo ovca má dobre vyvinutý sluch, ale nemá dobre vyvinutý zrak. Pastierovi oviec stačí ísť popredu pred ovcami, volá na ne a ovce idú za ním, lebo oni ten hlas dobre poznajú. Oni vedia, že je to ich pastier a cítia sa pri ňom v bezpečí. Oni vedia, že je to pastier, ktorý ich chráni a keď sa porania, aj ich ošetrí. Aj keď rana bolí a ovca bľáčí, dobrý pastier má tu ovcu tak rád, že jej ranu aj napriek bolesti vyčistí, poleje ju a vydezinfikuje vínom. Naleje na ranu aj olej, aby sa do nej nedostala špina. Dobrý pastier nepotrebuje bič, on potrebuje len hlas, trocha lásky a trpezlivosti. Ježiš je pastierom oviec, nie kráv. Lebo pastier kráv potrebuje bič, on kravy nevolá a ony za ním veľmi nejdú, lebo dobre vidia. Pastier musí ísť za kravami a musí ich zaháňať bičom.

PAR

Bratia a sestry, údelom pastiera, dobrého pastiera, je milovať ovce a byť opovrhovaný spoločnosťou. Ježiš mohol povedať: Ja som dobrý kráľ, ale kráľ sa nedokáže znížiť, aby ošetril, on iba rozkazuje. Židia nemohli nadávať na kráľa, aby neboli ukameňovaní, aj keď ich kráľ vykorisťoval. Museli byť ticho. Ale zato si mohli ponádať na pastierov, ktorých mnohokrát súdili a kameňovali, no napriek tomu ich potrebovali. Na kožušiny, vlnu, mlieko, na obetovanie baránkov v chráme. Na jednej strane ich potrebovali a na druhej strane na nich vedeli nahádzať všetko zlé. To by sme si ku kráľovi nedovolili, lebo kráľ by šiel na nás s bičom. Ale dobrý pastier vždy pôjde len so svojím slovom, láskou a trpezlivosťou.

MY

Istý pán rozprával, že keď raz cestoval vo vlaku, jeho spolucestujúci si na jednej stanici všimol, že na nástupišti stojí kňaz. Ako ho zbadal, hovorí: „Načo sú tu títo? Sú to darmožráči, nepotrebujeme ich!“ Podobne sa vyjadroval aj o rehoľníkoch a spolucestujúci cítil, že nevie, čo má povedať. Bol ticho. Cesta plynula ďalej a ten, ktorý takto nadával na kňazov, rehoľníkov a na Cirkev, zaspal. Keď sa prebudil, bolo vidieť, že niečo hľadá okolo seba. Naliehavo hľadal svoju tašku. Keď ju našiel, vydýchol si: „Chvála Bohu, že mi ju nikto nezobral.“ A ten spolucestujúci mu hovorí: „Pokiaľ ste spali, už som vám ju dávno mohol vziať. Ale to, že vám ju nemám vziať, ma naučili kňazi.“ Tým mu dal vlastne odpoveď, ktorú mu predtým nevedel dať.

ADE

Dnešné evanjelium nie je len o kňazoch, rehoľníkoch a o Cirkvi. Je predovšetkým o ľuďoch, teda aj o nás. Všetci sme pastiermi a zároveň aj ovcami, lebo všetci sa navzájom pasieme i navzájom na seba nadávame. Len nezabúdajme na to, že dobrý pastier používa slovo, trocha lásky a trpezlivosti, a nie bič, aby šľahal. Amen.

Šiesta veľkonočná nedeľa „A“

Jn 14, 15-21

Byť sám znamená neprijať Ducha pravdy

AI

Je ťažké žiť medzi ľuďmi a s ľuďmi! Pravda, milí bratia a sestry? Viete prečo? Lebo každý z nás žije v pravde, ale v iluzórnej pravde, v mojej pravde. Vytvorili sme si obraz o živote, o hodnotách, ale o svojich hodnotách. Každý máme pravdu, ale na základe tejto pravdy sme sa rozbili. Žijeme svoj svet, iluzórny svet pravdy, z ktorého vyhadzujeme každého, kto do nášho sveta pravdy nepasuje. A nakoniec ostávame sami, nešťastní a častokrát v depresii, sami vo svojej pravde.

KE

Všimli ste si, ako nás učí žiť pravdu Ježiš? Posiela nám Ducha pravdy ako zjednocujúci prvok.

DI

Ale nemôže ho mať každý, iba ten, kto miluje Krista. Nie milovať jeho ako osobu, ale jeho učenie, jeho myslenie, jeho skutky. Prijatť túto pravdu znamená úplne sa jej podrobiť celou osobou. Alebo učiť sa podrobiť sa jej tak, ako sa Ježiš podroboval Božej pravde. Nehľásal Ježiš svoju pravdu, ale pravdu o svojom Otcovi, pravdu Božiu. Preto Ježiš neostal sám. Aj keď na Golgote zomieral na prvý pohľad sám, zomieral v pravde Božej. Zomieral spolu s Bohom, nie so svojou pravdou, ale s Božou. Ježiš nám dáva Ducha pravdy, a to len preto, aby sme nežili vo svojej

iluzórnej pravde za každú cenu, lebo koncom našej pravdy je smútok, depresia a samota.

PAR

V akej pravde žijem v tejto chvíli ja? Vo svojej, alebo v Božej? Ježiš nás pripravuje tak, že keď prijmem Ducha pravdy, prijímam aj ľudí okolo seba, nie som sám a ani po smrti nebudem sám, lebo som stvorený nie pre samotu, ale pre spoločenstvo v Božom kráľovstve. Ak pociťujem samotu tu na zemi, žijem v pravde Božej, alebo vo svojej? Možno vo svojej iluzórnej, z ktorej som vyhodil všetkých a všetko to, čo do sa do mojej pravdy nehodí. Vyhod' svoju tvrdohlavú pravdu a obzri sa okolo seba: sú tu ľudia, ktorí chcú žiť večne, ale budeš musieť žiť s nimi. Ak nechceš žiť s nimi, si sám a budeš sám.

MY Poznal som jedného pána, ktorého som chodieval spovedať a ktorý žil v skutočnej samote. Veľakrát sa mi sťažoval, že je sám, chorý a starý, a nikto ho nenavštívi, nenakúpi mu, neuprace, atď. Ja som ho aj chcel pochopiť, prípadne utešiť, ale ako som mohol, keď som vedel, že to bol najväčší udavač v dedine? Keď bol pri sile a mladší, ubližoval susedom, udával ich a vypisoval na nich myslieť si, že hádam bude mladý stále. Ale ako som mu to mal povedať? Dedko, a nemôžete si za to sám? Žil, chudák, v pravde, ale vo svojej, iluzórnej, v peknom dome s veľkou záhradou, s hromadou peňazí, ale sám. Pomáhal finančne Cirkvi, myslieť si, že vyplatí všetky krivdy mladosti. Ale keby sa to dalo! Chudák – obklopený susedmi, a predsa sám. Čo mal zo života? V mladosti súdy a konflikty, a na starobu už len samota, krutá samota.

ADE

Je ťažké žiť medzi ľuďmi a s ľuďmi, pravda? Ale ešte ťažšie je žiť sám. Amen.

Siedma veľkonočná nedeľa „A“

Jn 17, 1-11a

Múdry nahráva, hlupák hrá sám

AI

Drahí bratia a sestry! Určite mi dáte za pravdu predovšetkým vy, drahí bratia, že veľká väčšina Slovákov fandí ľadovému hokeju a našim hokejistom. A nájde sa málokto, kto by nevedel, že hokejisti ako Pálffy, Šatan, Gáborík nie sú nijakí amatéri, ale robia nám dobré meno i v tvrdej konkurencii v zahraničí. Dokonca aj mnohé spomedzi vás, milé sestry a dievčatá, vie naše národné mužstvo najmä počas majstrovstiev sveta doslova priklincovať k televízoru a spôsobiť náramnú radosť pri každom góle, najmä však pri výhre nad súperom. Keby sme si teraz zavolali niektorého z hokejistov a opýtali sa ho, čo je najdôležitejšie, aby mužstvo zdolalo protivníka, istotne by povedal, že každé víťazstvo je ovocím predovšetkým tímovej spolupráce. Teda nestačí hviezdne obsadenie, vynikajúci brankár. Najdôležitejšia je

zohratosť mužstva. Tu nehrá každý sám pre seba, ale hrajú spoločne, jeden za všetkých a všetci za jedného. A góly môžu padat' jedine po dobrých prihrávkach.

KE

A takúto rozhodujúcu prihrávku pre celé ľudstvo urobil už veľmi dávno aj Ježiš. Hoci sa uskutočnila pred dvadsiatimi storočiami, vôbec nestratila na význame, ba naopak.

DI

Túto prihrávku ľudstvu urobil Ježiš tesne pred svojím umučením. Lebo Ježiš nehrá svoj život len sám za seba, ale myslí aj na nás. A toto je pekné na Ježišovi, že prihráva v hre života človeku, aj keď vie, že ho ten, ktorému prihrá, zradí. Lebo Ježiš je kolegiálny a charakterný hráč, ktorý keď prihrá, čaká, že prihráš aj ty ďalšiemu, aby hra bola úspešná. Veď Ježiš má pred očami svoje umučenie, ťažobu, v ktorej by mohol myslieť iba sám na seba. Mohol by sa modliť iba sám za seba, aby mal silu, ale pozrite na jeho charakter férového hráča, ktorý v ťažkej životnej chvíli hovorí: „Za nich prosím..., za tých, ktorých si mi dal, lebo sú tvoji.“ Prosí za svoje oslávenie, ale aj za oslávenie tých, ktorých mu dal Otec. A to sme my všetci, čo patríme Ježišovi. Budme naňho hrdí, tak ako sme právom hrdí aj na našich hokejistov, lebo Ježiš je hráč, ktorý nám svojou férovou a zodpovednou hrou, zakončenou rozhodujúcim kalvársnym „gólom“, vyhral zápas o večný život s tým najťažším súperom – diablom.

PAR

Ježiš nás dnes učí hre, aby sme spoločne ako jeden tím dosiahli víťazstvo, víťazstvo večného života. Naši hokejisti nám dávajú príklad tímovej hry, do ktorej sa zapájajú všetci s vedomím, že jednotliviec, čo akých kvalít, sám veľa nezmôže. A sú nám aj príkladom, ako možno dosiahnuť úspech nielen na ľade. Lebo ak budeme hrať len sami za seba, veľmi sa narobíme a úspech nepríde.

MY

Čítal som jednu starú ruskú legendu o bohatom lakomcovi, ktorý za celý život nikomu nepomohol. Jediné, čo robil, bolo, že zháňal kopejky do pokladnice. Aby ušetril, tak sa ani neoženil. Keď umieral na smrteľnej posteli, kázal slúžke, aby mu nezapadla do truhly pod vankúš dať tú malú truhličku. Boháč zomrel a slúžka urobila tak, ako je boháč kázal. Keď prišiel na druhý svet, bol tam veľký trh, kde si ľudia mohli nakúpiť všakovakých dobrôt. Prišiel k pultu, kde grilovali kurence, a pýta sa, koľko stoja. „Jednu kopejku,“ zaznela odpoveď. „A peceň chleba?“ „Jednu kopejku.“ „A syr?“ „Tiež jednu kopejku.“ A boháč sa v duchu zaradoval. „Ako dobre, že som si našetril, teraz si môžem dovoliť toľko dobrôt!“ Nakúpil si teda do zásoby potravín za jednu kopejku, ale keď chcel platiť, bol veľmi prekvapený, keď počul reakciu na svoje peniaze: „U nás sa kupuje za kopejky, ktoré ste za života dali.“ A keďže po celý život nikomu nič nedal, ani si nič nemohol kúpiť. Preto bol odsúdený večný život v hlade.

ADE

Pomáhajme si a prihrávajme ako kresťania, za ktorých sa Ježiš modlí, aby sme všetci spolu, slabší aj silnejší, ako Kristovo mužstvo zvíťazili na ľade pozemského života v zápase o život večný. Amen.

Nedeľa Zoslania Ducha Svätého „A“

Jn 20, 19-23

Pokoj je ovocím výmeny nadávok za modlitbu

AI

Drahí bratia a sestry! Prečo ta často nadávame? Keď sa stretnem so žiakom, nadáva na učiteľov. Keď sa stretnem s učiteľom, ten zas nadáva na žiakov. Keď sa stretnem s robotníkom, nadáva na vedúceho; keď sa stretnem s vedúcim, on zas na robotníkov. A tak sme si zvykli nadávať jeden na druhého. Frflame a nadávame, stále sa nám čosi nepáči a vždy hľadáme chybu v niekom inom. Veľakrát si ani neuvedomujeme, že takéto ufrflané reči nás oberajú o pokoj.

KE

Azda sme neboli na birmovke? Alebo k nám Svätý Duch ešte neprišiel? Ved' ovocím Svätého Ducha je pokoj!

DI

Pred chvíľou sme počuli, ako učeníci po Ježišovom zmŕtvychvstaní sedeli v strachu za zatvorenými dverami. Báli sa vojakov a ľudí, ktorí ich hľadali myslieť si, že ukradli z hrobu Ježišovo telo. Nad čím všetkým asi rozmýšľali títo učeníci? Iste si museli aj poprflať na Ježiša, čo im to urobil. A ako asi vyzerala situácia medzi nimi, keď Ježiš, ten, ktorého mŕtve telo dávali do hrobu, teraz žije, stojí pred nimi a hovorí: „Pokoj vám.“ Aký musel byť medzi nimi nepokoj a strach, keď prepukli v takú veľkú radosť po tom, čo videli Ježiša živého! Radosť, ktorá bola taká veľká, že ich nepokoj sa pominul. A Ježiš znova opakuje: „Pokoj vám.“ Dýchne na nich. Dáva im Ducha Svätého a posielá ich, aby šli a tú radosť a pokoj, ktorý práve pocítili, rozdávali okolo seba.

PAR

Všimli ste si tú zmenu v správaní apoštolov, bratia a sestry? Ako sa na začiatku triasli v strachu za zatvorenými dverami, a keď dostali Ducha Svätého, aký dostali pokoj a radosť? Obrat o 360 stupňov. Aj apoštol Peter, ako sa triasol a bál sa priznať pred jednou slúžkou a pred pár vojakmi, že je Ježišovým učeníkom. V strachu dokonca Ježiša zaprel: „Nepoznám tohto človeka.“ Tak sa bál. Ale keď prijal Ducha Svätého, otvoril dvere na balkóne Markovho domu a bez strachu, nebojácne prehovoril k zástupu ľudí. Po tejto reči, hodnej prvého pápeža, sa dalo pokrstiť, ako o tom hovoria Skutky apoštolov, až 5000 mužov. Stalo sa to, lebo Peter bol obdarený pokojom Ducha Svätého. Aj my hľadáme pokoj. Hľadáme chvíľu mať pokoj a byť naplnený pokojom. Ale bojíme sa pokoj prijať, lebo ho môžeme dostať len v modlitbe. A len v modlitbe môžeme dostať vnuknutie Ducha Svätého. Určite sa už

každému z nás stalo, že v nejakej vážnej situácii sme dostali výborný nápad. Nevedeli sme kam z konopí, a zrazu nás napadla výborná myšlienka, ktorá nás hnala vykonať niečo dobré. A potom nás naplnil pokoj. Čo to bolo? Nebolo to vnuknutie Ducha Svätého, ktorého sme kedysi dávno dostali, ale na birmovanie sme už aj zabudli? Ale Boh nezabúda.

MY

Jedna pani mi rozprávala, že raz cestovala diaľkovým autobusom z Nitry na východ Slovenska. Na nástupišti bolo veľa ľudí, ktorí sa tlačili do autobusu. Dvaja mladíci využili situáciu a v tej tlačnici vzali jednej panej peniaze z kabelky. Potom utiekli preč. Keď šla platiť, zistila, že nemá peniaze. Hneď sa to roznieslo po autobuse. Všetci obviňovali tých dvoch mladíkov. Zmizlo jej 1000,- Sk a bolo vidieť, že jej je to ľúto. Vodič ju zo súcitu vzal aj bez lístka, že to revízií vysvetlí. A ľudia nadávali na dobu, na mládež a na celý svet. A tá pani hovorí, že z autobusu sa stala masa ufrflaných a nadávajúcich ľudí. Ona sa začala v duchu modliť, ako bola zvyknutá pri cestovaní. Vtom jej napadla myšlienka poskladať sa na lístok. Dala 20,- Sk do igelitovej tašky a celý autobus sa poskladal, aj keď nie potrebnou čiastkou, ale akoby do tej igelitky ľudia s peniazmi dávali aj svoje frflanie. Zrazu sa ufrflaná masa premenila na zástup pokoja. Poškodená pani bola rada, že sa našli ešte ľudia, ktorí jej niečo dali a tí zas, že dostali pokoj. Cesta sa stala veľmi príjemnou.

ADE

Viete, prečo na seba nadávame? Lebo nám chýba pokoj. A viete, prečo nám chýba? Lebo aj keď mnohí z nás prijali Ducha Svätého pri birmovaní, neprijali ho v modlitbe. Amen.

Nedeľa Najsvätejšej Trojice „A“

Jn 3, 16-18

Nekonečný Boh s ľudskou tvárou

AI

Veľakrát vo svojom živote robíme rozdiel medzi Bohom a sebou samým. Lebo v podvedomí neustále máme predstavu, že Boh je ten, ktorý je dobrý, svätý, a ja ako hriešny človek sa v kostole alebo pri modlitbe veľmi zle a nepríjemne cítim pred tvárou Božou. Preto možno niekedy ani do kostola nejdem a prestávam sa aj modliť, lebo čože ja, hriešny, vymodlím. To je moja predstava. Predstava Boha, pred ktorým sa musím neustále klaňať, ktorý ma ponízuje, ktorý stále niečo odo mňa chce. Ja som predsa moderný človek. To je moja predstava, predstava Boha ako despotického vládcu a otrokára. A to je nemoderné, dokonca odsúdeniahodné. Takúto predstavu Boha môžem mať len vtedy, ak Boha nepoznám. Vtedy je taký Boh pre mňa neprijateľný.

KE

Ak sme dnes dobre počúvali evanjelium, svätý Ján nám opisuje Boha úplne inak. On nám opisuje Boha na takej istej úrovni, ako sme my.

DI

Predstavuje Boha s ľudskou tvárou. Lebo: „Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život.“ Všímli ste si tú ľudskosť, tú dobrotu, ktorou Boh oplýva? On robí to isté, čo my – miluje.

PAR

Miluje svet a miluje človeka. Ved' stvoril svet ako dobrý a svätý. Aj my sme svätí, bratia a sestry, lebo nám dal život Boh, ktorý je svätý. Aj keď sa nám to nezdá, my sme svätí vo svojej podstate, ale naše skutky nemusia byť sväté. Nie my, ale naše skutky sú mnohokrát v rozpore so svätým Bohom. Boh miluje svet a miluje človeka, Boh miluje mňa. Miluje moju svätosť, do ktorej ma povolal. Mohli by sme si povedať: Aký ten Boh je, keď vedel, do akého sveta pošle svojho Syna? Ale on ho posielal z lásky, lebo miluje. Vy rodičia, ktorí ste tu, tiež ste splodili svoje deti, dali im život a priviedli ste ich na túto zem. Môže byť na tom niečo zlé? Dali ste im síce život v dobe, ktorá je veľmi ťažká, ale dali ste im život z lásky, takisto ako Boh z lásky poslal do spoločnosti ľudí svojho Syna. Aj v druhom čítaní svätý Pavol píše Korinťanom o Bohu, ktorý je ako rodina, ktorý milosťou spája ľudí a dáva im seba v láske, aby tvorili spoločenstvo. Ale aby to spoločenstvo bolo sväté, dáva nám vlastného Syna, aby sme s ním žili večne. Lebo Boh miluje to, čo stvoril. Lebo to, čo stvoril je sväté a dobré, len moje skutky nemusia byť dobré.

MY

Cez rieku bol veľký otočný most. V noci po rieke plávali lode a cez deň bolo treba most natočiť na koľaje tak, aby tadiaľ mohli chodiť vlaky. Bolo to úlohou dispečera, ktorý riadil most zo sklenenej boudy. Keď išiel ráno pretáčať most, zistil poruchu, ale rýchlik bol na ceste, a tak vyšiel zo sklenenej boudy na druhú stranu mosta, aby ho otočil ručne. Nezbadal, že jeho štvorročný syn utekal za ním po koľajach a rýchlik sa veľmi približoval. Zistil to neskoro. Kričal naňho, aby sa uhol, ale keby bol odišiel a nedržal by poistku, rýchlik by sa vykoľajil rovno do rieky. Musel sa rozhodnúť. Rýchlik plný ľudí prefrčal a nik z ľudí si nevšimol, že kusy ľudského mäsa padali z mosta do rieky. A nik si nevšimol ani slzami zaliatu tvár človeka, ktorý držal poistku a rozmýšľal o tom, ako povie svojej žene, že obetoval syna, aby ľudia v rýchliku žili.

ADE

Veľakrát robíme rozdiel medzi Bohom a ľuďmi, no len preto, že sme ešte neobjavili v Bohu ľudskú tvár. Keď ju objavíme vo svojej rodine, budeme si Boha nadovšetko vážiť, ako si budeme vážiť aj svoje deti. Lebo som ich priviedli na tento svet z lásky, ale ešte netušíme, že sme ich pre svet obetovali. Amen.

Najsvätejšieho Kristovho tela a krvi „A“

Jn 6, 51-58

Slávnosť Božieho tela je deň verejnej úcty*Každý máme svoje nezastupiteľné miesto v dnešnom sprievode***AI**

Dedinou kráčal sprievod v ktorom mali svoje miesto jednotlivé stavy a v strede ktorého kňaz kráčal s monštranciou v rukách. Osobné auto v ktorom sedeli dvaja päťdesiatnici zastalo. Nič a nikto im neprekážal pokračovať v ceste. Vodič si na to spomína: - „Sprievod bol usporiadaný. Z každého človeka bolo cítiť radosť a zároveň veľkú bázeň. Väčšina v sprievode spievala a dokonca aj deti. Spomenul som si iné sprievody pred rokmi. Už prvý pohľad na tento, dotkol sa mi srdca. Vychovali ma ako neveriaceho. Vtedy som prvý raz pocítil túžbu veriť ako títo ľudia. Obrátil som sa k priateľovi, ktorý mal privreté oči z ktorých mu vychádzali slzy. Z mojich úst som prvýkrát v živote povedal; - „Chcem aj ja veriť ako títo ľudia.“

Dnes na sviatok Božieho Tela a Krvi Pána Ježiša si pripomínáme, že Eucharistia je zhrnutím a súhrnom našej viery. Sv. Irenej napísal: (Adversus haereses 4,16,5; SC 100,610) Naše presvedčenie viery je v súlade s Eucharistiou a Eucharistia zasa potvrdzuje naše presvedčenie“ (KKC 1327).

KE

Dnešný úryvok z evanjelia začína Ježiš slovami: „*Ja som živý chlieb, ktorý zostúpil z neba*“ (Jn 6,51) a úryvok končí slovami Ježiša: „*Kto je tento chlieb, bude žiť naveky*“ (Jn 6,58).

DI

V cirkevnom liturgickom kalendári slávime dva významné štvrtky. Vo Veľkom týždni slávime Zelený štvrtok a dnešný Slávnosť Božieho Tela. V jednom i druhom dni spomínáme na Eucharistiu. V prvom dni večer si spomínáme na ustanovenie Eucharistie. Bolo to na konci verejného života Pána Ježiša keď sa chystal uskutočniť svoje poslanie na zemi, aby zomrel za nás. V dnešný deň, to je v týždni po skončení veľkonočného obdobia, uvažujeme o tajomstve lásky Pána Ježiša, ktorý ustanovil Eucharistiu. Ježiš pretože nás veľmi miloval, rozhodol sa zostať s nami až do konca čias pod spôsobmi chleba a vína, ktoré po slovách premenenia ktoré vyslovuje kňaz, sa stávajú pravým a skutočným a podstatným Telom a Krvou Krista. Opravdivo: Sám Ježiš hovorí: „*Moje telo je prvý pokrm a moja krv je pravý nápoj*“ (Jn 6,55).

Skutočne: To, že je prítomný pod spôsobmi chleba a vína nezáleží od našej viery. Naša viera ani Ho neprivádza a ani Ho neodvoláva. Sv. Ján Zlatoústý vyhlasuje: „To, že sa predložené dary stávajú Kristovým telom a jeho krvou, nespôsobuje človek, ale sám Kristus, ktorý bol za nás ukrižovaný“ (*De proditiōe Iudae homilia, 1,6: KKC 1375*).

Podstatne: Je pod spôsobmi chleba a vína na spôsob podstaty chleba a vína. Ak je v iných sviatostiach prítomný cez moc, milosti, tak v Eucharistii zvlášť, v Svojej podstate, do takej miery, že bolo by bludom povedať o podstate chleba: tu je Telo Krista namiesto: to je Telo Krista.

Stálu prítomnosť Ježiša v Eucharistii privádza neobyčajná premena celej podstaty chleba a vína v podstatu Tela a Krvi mocou konsekračných slov kňaza. Na tom jednako vznešenosť tejto sviatosti sa nekončí. Spôsob Kristovej prítomnosti pod eucharistickými spôsobmi je jedinečný svojho druhu. Kristus sa v tejto sviatosti stáva prítomným premenením chleba a vína na Kristovo telo a jeho krv. „Kristova eucharistická prítomnosť sa začína vo chvíli konsekrácie a trvá, kým jestvujú eucharistické spôsoby. Kristus je prítomný celý a úplný pod jedným i druhým spôsobom a celý a úplný v každej ich časti, takže lámanie chleba Krista nedelí“ (KKC 1377).

PAR

Sviatok Božieho Tela a vyviera zo stredovekej zbožnosti. Na Eucharistickú slávnosť sa nepozeralo len ako na eucharistickú večeru, ale aj ako na názorné sprítomnenie Kristovho utrpenia. Vývoj viedol k stále väčšej úcte, ktorú ľudia preukazovali Eucharistii, zvlášť eucharistickému chlebu. Nezávisle na sv. omši vznikali rozličné pobožnosti k úcte Najsvätejšej sviatosti. Dôsledkom toho bol aj vznik samostatného sviatku k úcte Božskej prítomnosti v Eucharistii. Podnetom k tomu bolo videnie, ktoré mala Juliana z Liege roku 1209. Vo videní videla mesiac v splne ako symbol Cirkvi. Avšak jedná čierna škvrna na ňom poukazovala na to, že v cirkevnom roku chýba sviatok k úcte Eucharistie. Roku 1246 zaviedol biskup z Liege taký sviatok, ktorý sa rýchlo rozšíril a roku 1264 sa stal záväzným pre celú cirkev. Súvis tohoto sviatku so Zeleným štvrtkom sa prejavil v tom, že sa slávi vo štvrtok. Roku 1277 po prvýkrát pridali k tomuto sviatku aj procesiu v Kolíne nad Rýnom. Odvtedy sa procesia stala samozrejmovou súčasťou sviatku Božieho Tela až dodnes. Nie je to výmysel proti bludárom neskorších storočí.

Uvedomujeme si aj skutočnosť, že táto slávnosť má inú pečať ako slávnosť Zeleného štvrtka. Na zelený štvrtok sa spomienka zameriava na Ježišovo odsúdenie a ukrižovanie a na sviatok Najsvätejšieho Kristovho tela a krvi si nepripomíname Ježišovo utrpenie, ale prežívame radosť z jeho prítomnosti v Eucharistii medzi nami. Ježiš nám daruje seba samého, ako „živý Chlieb, ktorý zostúpil z neba“ (Jn 6,51), aby bol stále prítomný medzi nami. S dnešným sviatkom sa spájajú aj iné stretnutia, voláme ich Eucharistickými kongresmi, ktorých história siaha do Francúzska. Prvý Eucharistický kongres sa konal v roku 1881 v Lille a na medzinárodnej úrovni sa konajú každé dva roky.

MY

Kto sa raz zúčastnil s vierou hoci len veľkou ako horčičné zrnko na eucharistickom kongrese, alebo na sprievode na sviatok Božieho tela, či na dlhšej adorácii a vložil do úcty Eucharistického Krista svoje srdce, má zážitok, má poznanie o veľkosti Božej lásky. Pravda nejde len o vonkajší rámec sviatku.

Kňaz pokojne sa chystal na odpočinok, keď niekto zazvonil. Pri dverách stal muž, ktorého kňaz poznal, bol iného vierovyznania. V ten večer povedal tento muž okrem iného: „Ďakujem vám za veľký zážitok viery. Dnešný váš sprievod aj mne bol povzbudením vo viere. Nebol som vychovaný k úcte Ježiša Krista ako vy učíte. Iste

príde chvíľa, že aj iné náboženstva pochopia veľkosť, význam a potrebu Boha medzi nami, tak ako učí vaše náboženstvo.

ADE

Je správne, že z našej strany robíme všetko preto, aby sme sebe, ale aj iným od Eucharistického Krista vyprosili vzrast milostí, lásky k Bohu a patrične vzdali vďaku Ježišovi Kristovi za dar Eucharistie, že zostal medzi nami až do skončenia sveta pod spôsobmi chleba a vína. Amen.

Druhá cezročná nedeľa „A“

Jn 1, 29-34

Vianoce sú Božím dielom

AI

Milí veriaci! Keď si dnes večer zapnete televíziu, aby ste si vypočuli správy a keď ich po polhodine zhodnotíte, možno mi dáte za pravdu, že sa nesú viac v negatívnom duchu ako v pozitívnom. Nedávno sme prežívali vianočný čas; vtedy sa správy niesli viac v pozitívnom duchu. Dokonca môžem povedať, že nielen správy, ale aj náš život, ba akoby celý svet bol vtedy voľajaký lepší. Či už doma, v práci, na ulici, kde sa všetci usmievali, vinšovali si, aj v kostole. Všetci sme boli nejakí lepší, pokojnejší. Teraz, po Vianociach, môžeme tiež sledovať zmenu, či už doma, v práci alebo na ulici. A môžeme sa pýtať: „Prečo bol ten svet lepší?“ Pre voňavý medovník alebo pre kapra? Možno!

KE

Teda prečo sme boli počas vianočných sviatkov akísi iní, lepší? Preto, lebo sme prijali do svojho srdca „Božieho Baránka“, o ktorom hovorí Ján v dnešnom evanjeliu. Vzal na seba naše hriechy, no nielen naše, ale aj hriechy celého sveta. Či si to uvedomujeme, alebo nie. Naše dni urobil radostnými nie voňavý medovník, ani pečený kapor, ale „Baránok“, ktorého sme vo veľkom množstve prijímali. A preto sme boli lepšími, lebo nás „Boží Baránok“ posilňoval.

DI

Kto je to vlastne ten „Boží Baránok“? Nám tento pojem, ktorý použil Ján, nič nehovorí, ale Židia Jánovi Krstiteľovi rozumeli lepšie. Oni vedeli, čo znamená Baránok pre ich život a pre národ. Keď nazrieme do starozákonnej Knihy Exodus, nájdeme tam, že keď Boh chcel vyslobodiť Židov z egyptského otroctva prostredníctvom Mojžiša, rozkázal Židom, aby štrnásteho dňa v prvom mesiaci večer v každej rodine zabili baránka a aby zachytili jeho krv a aby ňou natreli zvonka zárubne svojich dverí. Lebo Boh pošle svojho posla, záhubcu (anjela smrti), ktorý bude zabíjať všetko prvorodené v domoch Egyptanov, aby ich donútil prepustiť Židov z otroctva. Keď však príde anjel smrti k takému domu, ktorý bude mať dvere poznačené krvou baránka, tam anjel nikoho nezahubí, tam všetci zostanú nažive. Krv baránka na dverách zachráni Židov pred záhubou. A tak sa aj stalo. Všimli ste si, čo

znamenal v tejto udalosti krv Baránka? Ale poďme ďalej. Židia si každý rok pripomínali tú veľkú noc, keď krvou baránka boli zachránení pred záhubou a keď egyptský faraón pokrstil Židov z otroctva. Bola to pre nich naozaj veľká noc, preto každoročne slávili pamiatku tejto noci tak, že slávnostne obetovali Bohu veľkonočného baránka. V chráme ho poviažali, položili na oltár, potom pristúpil k nemu kňaz, položil naň ruky a týmto gestom naň vložil hriechy národa. Potom kňaz baránka zabil a krvou, čo z neho vytiekla, všetkých pokropil. Každý, koho pokropila kvapka krvi z baránka, vedel, že baránok bol potrestaný a zabitý namiesto neho. To bol predobraz Mesiáša, ktorý mal prísť v plnosti časov a každý Žid vedel, čo o tomto Božom Baránkovi hovorili proroci. Prorok Izaiáš predpovedal, že Mesiáš bude vedený na zabitie ako baránok, neotvorí svoje ústa a bude prebodnutý pre naše hriechy a strýznený pre naše nepravosti. A jeho rany nás zachránia. Toto všetko Židia vedeli. A keď Ján Krstiteľ nazval Ježiša Božím Baránkom, pochopili, že on je ten, ktorého predpovedali všetci proroci, on vezme na seba ako starozákonný obetný baránok hriechy ľudí a dá sa potrestať a zabiť za všetkých. Židia porozumeli, opustili Jána, ku ktorému chodievali na Božie slovo a krst pokánia, a išli za Ježišom. Ján nežiarlil, pretože pochopil, že jeho úlohou ako posledného z prorokov bolo zhromaždiť ľudí a pripraviť ich na Ježišov príchod.

PAR

Zamyslime sa, drahí bratia a sestry, v tejto chvíli nad tým, ako nás Baránok po tieto vianočné dni viedol. Možno si myslíme, že Vianoce sme si urobili sami, a máme pravdu. My ľudia si naozaj vieme prichystať Vianoce, dokonca sa dokážeme aj obdarovať. Lenže kým sa my obdarúvame, Boh nám dáva. Novonarodený Boží Baránok nám počas sviatočných dní doprial pokoj, ktorý nám počas ostatných dní roka tak veľmi chýba. Len preto, lebo s výnimkou Vianoc ho akosi neradi prijímame do svojho vnútra, do svojho života. Ak sa odhodláme prijímať Baránka do svojho vnútra počas celého roka, budeme po celý rok naplnení aj pokojom, ktorý vychádza z neho. A potom sa stane skutočnosťou to, čo je toľkokrát vyslovovaným želaním mnohých z nás, aby Vianoce boli počas celého roka. Počas vianočných sviatkov prijíma Baránka pokoja viac ľudí ako inokedy. Aj preto sú tieto sviatky také „iné“. Ako zvykneme skonštatovať – lepšie. Lebo ako v Starom zákone krv baránka zmyla hriechy ľudí a pokropenie touto krvou znamenalo pre Židov záväzok zmeniť svoj život k lepšiemu, podobne i Baránok v eucharistickej krvi a chlebe prináša vianočný pokoj, ktorý spôsobuje v nás zmenu, zmenu k lepšiemu.

MY

Jedna rodina, u ktorej som raz bol na návšteve, chovala angorskú mačku. Bola skutočne nádherná. V miestnosti, kde sme sedeli, mala svoje miesto pri radiátore. Ona však prišla k fotelke, kde sedela domáca pani, tá vstala a mačka sa ihneď uvelebila vo fotelke. „Prečo ste jej uvoľnili tú fotelku?“ pýtam sa domácej panej. „No, lebo tam sa jej najviac páči,“ odpovedá pani. „Okrem toho, každé dve hodiny ju musíme pustiť na chvíľu von. Je to miláčik rodiny.“ Bolo mi vtedy trochu smutno, pretože som si spomenul na mnohých ľudí v mnohých rodinách, čo by dali za to, keby mohli aspoň na chvíľu byť miláčikom niekoho. V mnohých domácnostiach sa

mačke, psovi, škrečkovi či kanárikovi dostáva viac pozornosti ako niektorým členom rodiny. Znie to neuveriteľne, ale je to tak.

ADE

Naozaj málo stačí, aby sme Vianoce mohli prežívať každý deň: prijať Ježiša ako Božieho Baránka, ktorý svojím pokojom bude deň čo deň uskutočňovať Vianoce v našom srdci. A nielen v našom, ale cez nás aj v srdci iného človeka, ktorý to možno veľmi potrebuje. Veď Vianoce sú oslavou Božích narodenín, a na narodeniny sa predsa nepatrí, aby niekto ostal sám. Amen.

Tretia cezročná nedeľa „A“

Mt 4, 12-23

Nemusíš žiarit', stačí, ak iba zasvietiš

AI

Drahí bratia a sestry! Predstavte si takúto situáciu. Sedíte večer doma v kresle, je šesť hodín. Vy čítate knihu, vaša manželka pripravuje večeru a deti sa hrajú na zemi. Zrazu sa vypálila žiarovka. Miestnosť sa automaticky ponorí do tmy. Vy nemôžete dočítať myšlienku, lebo je tma, manželka nemôže dovariť večeru, lebo nevidí do hrnca a deti začnú plakať alebo volať na vás, že sa nesvieti. Automaticky a bez rozmýšľania nájdete baterku alebo sviečku a sami si namontujete novú žiarovku, pričom vôbec nemusíte byť vyučený elektrikár. Znova sa začne svietiť a vy si môžete sadnúť do fotelky, aby ste dočítali myšlienku, manželka dovarí večeru a deti sa dohrajú pexeso. A zas je všetko v poriadku.

KE

Takýmito nevyučenými elektrikármi, ktorí rozdávali a rozdávali svetlo do našich dní, sú Šimon Peter, jeho brat Ondrej, Jakub a jeho brat Ján, ktorí, aj keď nevyštudovaní rybári, sa zrazu stali učeníkmi Ježiša, ktorý je svetlom. A učeníci svetlo roznášali a aj dnešní učeníci Svetla, aj keď nie odborníci, sa snažia roznášať Kristovo svetlo medzi ľuďmi.

DI

Ako je ale možné, že keď ich Ježiš povolal, hneď šli za ním? Poznali títo učeníci vlastne Ježiša? A odkiaľ? A ešte veľká zaujímavosť. Ako je možné, že Ježiš ako cudzinec, ktorý prišiel do Galiley, si tak rýchlo získal ľudí? Veď keď k nám príde niekto cudzí a začne rozprávať, tak si ho ani nevšimneme. Ako je možné, že si všimli práve Ježiša? Aby sme to pochopili, musíme si to aj dobre vysvetliť. Matúš toto evanjeliové rozprávanie o povolaní Šimona Petra, Ondreja, Jakuba a Jána kladie veľmi stručne na začiatok Ježišovej činnosti v Galilei, hneď po správe o uväznení Jána Krstiteľa. Títo učeníci boli učeníkmi Jána Krstiteľa a boli svedkami udalosti, keď Ján Krstiteľ ukázal na Ježiša a povedal: „Hľa, Boží Baránok, ktorý sníma hriechy sveta.“ Po tejto udalosti, ktorá sa stala na juhu pri rieke Jordán, učeníci spoznali

Ježiša. Ale nespoznali ho len oni, ale spoznali ho aj pútnici, ktorí prišli z Galiley, aby počuli hlas Jána Krstiteľa a dali sa pokrstiť. Najprv za Ježišom nešli, po niekoľkých dňoch sa vrátili domov, ale to, čo spoznali, si nenechali pre seba. To, čo videli a počuli, čoho boli svedkami, o tom doma rozprávali. Preto Ježišovo meno už nebolo také neznáme v Galilei ani v oblasti Genezaretského jazera, kde sa nachádza aj Kafarnaum. Ježiš tu už nejaký čas pôsobil, preto sa okolo neho zišiel veľký zástup v túžbe, aby ho videli a počuli. Ježiš pri voľbe učeníkov jedná postupne. Najprv prijal štyroch, ktorí k nemu v Judei prešli z vlastného popudu od Jána Krstiteľa a aj keď boli prijatí, neostali uňho natrvalo, ani s ním nechodili po všetkých cestách po Galilei, lebo ich konal väčšinou sám. Až neskôr, keď sa dostatočne zoznámili so spôsobom života, aký od nich žiadal Ježiš a keď vyjadrili ochotu prijať ho, pripútal ich navždy k sebe zvláštnym vyvolením. Stalo sa tak jedného rána, keď Ježiš stál na západnom brehu Tiberiadskeho jazera, obklopený veľkým zástupom, ktorý ho túžil počuť. Keďže bol zástup veľmi veľký, bol nútený siahnuť k vhodnému prostriedku, aby udržal pozornosť ľudí a aby mu bolo rozumieť. Keď je jazeró pokojné, hladina je nehybná a tichá, vtedy je dobre počuť, ak sa hovorí hlasnejšie. Neďaleko boli dve loďky, ktorých majitelia vystúpili na breh a opravovali si siete. Jedným z nich bol aj Šimon Peter, pochádzal z Kafarnauma. Ježiš ho prosí, aby spustil siete. On vyhovel len z úcty k nemu, lebo keď bol v noci nezdar, cez deň bude ešte väčší. Šimon pustil siete a ulovil veľké množstvo rýb, až sa oká na sieti párali. Poprosili iné lode, ktoré nečinne stáli, aby im išli pomôcť. Konečne boli obe loďky plné rýb, až sa potápali.

PAR

Genezaretské jazeró (Tiberiadske jazeró, Galilejské more) bolo za starých čias a je ešte aj dnes veľmi bohaté na ryby. Spomína to aj staroveký historik Jozef Flavius (v židovskej vojne). Z rybolovu žila veľká časť obyvateľstva západného pobrežia. Severne od Tiberiady bolo mestečko Magdala (v preklade veža), ktorú rabíni nazývali „Veža rýb“ (Migdal Nunaja). Ale aj tiberiadski rybári mávali zlé dni alebo noci, akoby všetky ryby zmizli z jazera. Preto sa tu naskytá otázka: Bol Šimonov úspešný rybolov obyčajnou náhodou? Šimon, ktorý tomu rozumel, očakával úplne iný záver a nebol sám, lebo aj rybári z druhej loďky, Jakub a Ján, užasli nad takýmto výsledkom. Cez deň toľko rýb! Preto ohnivý a prudký Šimon padol Ježišovi k nohám a volal: „Odíď odo mňa, lebo som človek hriešny!“ Ježiš však odpovedal: „Neboj sa! Odteraz budeš loviť ľudí.“ Keď vystúpili na breh, Ježiš podobne vyzval aj Jakuba a Jána, ktorí s otcom Zebedejom, Šimonom a Ondrejom boli rybármi-spoločníkmi. Obe dvojice bratov opustili loďky a šli navždy za Majstrom, od ktorého načerpali svetlo, ktoré neustále svieti aj do našich dní.

MY

Čítal som jeden príbeh o dažďovom mraku a piesočnej dune. Jeden veľmi mladý mrak sa vydal na svoju prvú životnú cestu po oblohe v sprievode mnohých iných mrakov rôznych tvarov. Keď míňali veľkú saharskú púšť, tie skúsenejšie mraky ho povzbudzovali: „Pridaj! Ak sa zastavíš, je s tebou koniec.“ Mrak bol však zvedavý, ako mnohí mladí, a pomaly klesal dole, preč od ostatných mrakov. „Čo to robíš? Pohni sa!“, kričali za ním. Ale mrak videl duny zlatého piesku, a to bol

ohromný pohľad. Duny mu pripadali ako zlato, s ktorým sa pohrával vietor. Vôbec si nevšimol, že sa zmenšuje. Jedna z dún sa naňho usmiala. „Ahoj,“ povedala. Bola to veľmi pôvabná duna, práve vytvorená vetrom. „Ahoj, volám sa Oldo,“ predstavil sa mrak. „Ja som Týna,“ odpovedala duna. „Ako sa máš tu dole?“ „No... slnko a vietor, ale dá sa to vydržať. A čo ty?“ „Tiež slnko a vietor... a veľké cesty po oblohe,“ odpovedá mrak. „Môj život je tak krátky,“ povzdychla si duna. „Ak sa vráti veľký vietor, určite zmiznem.“ „Mrzí ťa to?“, pýta sa mrak. „Trochu. Zdá sa mi, že som k ničomu.“ „Ja sa tiež rýchlo zmením na dážď a padnem,“ konštatuje dážď. „Tak to musí byť.“ Duna chvíľu váhala a potom vravela: „Vieš o tom, že my dážď nazývame rajom?“ „Nevedel som, že som tak dôležitý,“ usmial sa mrak. „Počula som to od starých dún, aký je dážď krásny. My sa po ňom prikrývame podivuhodnými vecami, ktoré sa nazývajú tráva a kvetiny.“ „To je pravda. To som videl.“ „Ja ich pravdepodobne nikdy neuvidím,“ postťažovala sa duna a skončila rozhovor. Mrak chvíľu premýšľal a potom riekol: „Mohol by som na teba napršať aj ja...“ „Ale zomrieš...“ „Zato ty rozkvitneš,“ povedal mrak. Začal padať a pritom sa menil v dúhovo sfarbený dážď. Na ďalší deň sa duna nádherne zazelenela.

ADE

Možno sa ti zdá, že nie si na nič súci. Ale prečo chceš žiarieť? Nestačí niekedy iba zasvietiť? Stačilo trochu vody, aby sa duna rozzelenala. Na mrak si už nikto nespomenie, ale tú krásu si všimne každý. Amen.

Štvrtá cezročná nedeľa „A“

Mt 5, 1-12a

Viera sa cení pred ľuďmi, úprimnosť pred Bohom

AI

Veríte tomu, bratia a sestry?

KE

Veríte dnešnému evanjeliu, „že máte hojnú odmenu v nebi“?

DI

Ak úprimne áno, Pán Boh zaplatí. A ak nie, netrápte sa nad tým, veď sami apoštoli, ktorí sú dnes svätí, tomu zo začiatku veľmi neverili. Ako sa to spoliehali na Božie milosrdenstvo, do akej miery to boli pred Bohom malí a chudobní v duchu, keď sa neskôr predbiehali, kto bude prvý v nebeskom kráľovstve? Ako to bolo s ich „chudobou v duchu“ pred Bohom, ako to verili Ježišovým slovám, keď sa neskôr schovali a zatvorili, ustrašení pred davom ľudí v Jeruzaleme, keď Ježiš visí a trpí na kríži? Nepočuli o vzkriesení? Ale kde bola ich viera? Kde bola Petrova viera, keď trikrát zaprel Ježiša? Ale apoštoli ešte vtedy neboli blahoslavení ani svätí, ako ich poznáme dnes. Oni sa museli k svätosti dopracovať.

PAR

A viete, ako sa stali svätými? Nie iba modlitbou, ale zmenou charakteru. Na základe úprimnosti. Ved' či nie je celý Nový zákon postavený na úprimnosti apoštolov? Nie je to pre nás povzbudzujúce, že evanjelisti dokážu písať úprimne o svojich slabostiach? A to len preto, aby sme my, čo sme ako oni Kristovými učeníkmi, videli aj slabosti, ktoré mali a ktoré máme aj my, ale aby sme napriek tomu v úprimnosti budovali svätosť. Pozrite, na jednej strane Peter Krista zapiera, ale keď dozrel v úprimnosti pred Bohom, keď sa stal úplne pred Bohom chudobným, dostal silu pre Ježiša zomrieť a už nikdy ho nezaprieť. Keď apoštoli dozreli v úprimnosti sami pred sebou a potom pred Bohom, stali sa blahoslavenými a svätými, lebo dokázali pochopiť, že Božie kráľovstvo je určené pre všetkých rovnako, nielen pre jednotlivcov. Matúš dokáže písať sám o sebe, ako sedel na mýtnici a nespravodlivo vyberal väčšie mýto, ako mal. A na základe tejto úprimnosti sa stal svätým pred Bohom, ale aj pred nami.

MY

Pamätám si na jedného človeka z Bánoviec nad Bebravou. Volal sa Anton. V rodine nepoznal nič iné, iba alkohol. Už na základnej škole začal fajčiť marihuanu. S biedou sa vyučil za kuchára, no len vďaka úplatkom, ktoré dala rodina, lebo okrem čaju nevedel uvariť nič. Keď na strednej škole začal drogovať, na učenie času nebolo. Po dlhom trápení seba, rodiny a svojho okolia zrazu zistil, čo vlastne s ním je. Chcel prestať, ale nevedel ako. Uvažoval, že si vezme život zvýšenou dávkou heroínu, takzvanou zlatou dávkou, ktorá zabíja. Ale ani to nedokázal. Navštívil na fare kaplána, ktorý poznal komunitu Cenacolo (*čítaj Čenákolo*) so sídlom v Ríme. Táto komunita existuje aj v Medžugorí v terajšej Bosne a Hercegovine. Voči kaplánovi bol úprimný. Ten ho poslal s jedným zájazdcom do Medžugoria, aby nadviazal kontakt s komunitou. Anton sa vybral na púť do Medžugoria so svojím švagrom a s pútnikmi, ktorí nevedeli, kto je. Ľudia boli miestom nadšení. V programe púte bola aj návšteva komunity narkomanov – Cenacolo. Táto komunita žije z milodarov ľudí a pútnikov, ktorí im môžu nechať prebytočné potraviny. Poniektorí ľudia po odchode z Cenacola začali na narkomanov nadávať: „Ja im nič nedám! Ved' si môžu za to sami!“ Pridala sa aj prísediaca: „Ja nezarábam preto, aby som takých podporovala, ved' každý sa musí sám predierať životom.“ Jede starší pán prisvedčil: „Kto má, nech dá, ja nemám.“ „Ja som tiež narkoman,“ ozval sa Anton z Bánoviec nad Bebravou. To vyvolalo údiv v autobuse a všetci hneď stíchli. Vyrozoval im svoj životný príbeh. Potom povedal: „Prišiel som sem nie pre vieru, ale prišiel som sa tu liečiť. Chcem skončiť, no neviem ako.“ V komunite sa dohodol, že ho prijmu, ale až po desiatich dňoch. On tam bol s pútnikmi, ktorí na druhý deň cestovali domov. Musel navštevovať komunitu počas 10 dní, aby ho prijali, to bola podmienka. Len kde sa podieť na 10 dní a nocí? Keď ľudia v autobuse videli jeho úprimnosť, pozbierali sa a zaplatili mu 10 dní v hoteli, aby mohol vstúpiť do komunity narkomanov. Možno celý život mu zachránila jeho úprimnosť.

ADE

Veríte dnešnému evanjeliu, bratia a sestry? Verte, oplatí sa to. Ak budete úprimní pred Bohom a ľuďmi, vtedy budete možno chudobní na zemi, ale budete mať prichystanú bohatú odmenu v nebi. Amen.

Piata cezročná nedeľa „A“

Mt 5, 13-16

Každý z nás je chuťou zeme

AI

Drahí bratia a sestry! Určite každý z vás videl starú českú filmovú rozprávku *Byl jednou jeden král*, alebo slovenskú filmovú rozprávku *Sol' nad zlato*. Veru, nejeden z nás ich už videl mnohokrát. V týchto rozprávkach sa kráľ pýta svojich dcér, ktorá ho má najradšej. Najstaršia má svojho otca kráľa rada ako zlato, prostredná ako spev a najmladšia Maruška hovorí: „Ja ťa, ocko, ľúbim ako sol'.“ „Ako lacnú sol', ktorej je všade dosť a ktorú každý medzi prstami rozsýpa?!“, soptí nazlostený kráľ. A vynesie nad Maruškou ortieľ: „Von z môjho kráľovstva! Keď bude sol' cennejšia ako zlato, vtedy sa môžeš vrátiť!“ Nestačilo však len vyhnať Marušku. Dal zozbierať po kráľovstve všetku sol' s vysypať ju do rieky, aby ukázal všetkým, že bez soli sa dá žiť, že je zbytočná.

KE

A v dnešnom evanjeliu nám Ježiš hovorí toto: „Vy ste sol' zeme.“

DI

Mohli by sme sa spýtať: „Aký súvis má dnešné evanjelium s rozprávkou *Byl jednou jeden král*?“ Neverili by ste, ale má! Že aký? Ten kráľ síce vyhodil zo svojho kráľovstva všetku sol', ale neuvedomil si, že so sol'ou si vyhodil aj všetok ľud, ktorý nedokázal žiť bez soli. A kráľ ostal sám, aj keď obklopený bohatstvom a zlatom, no predsa sám. Aj my sami zo skúseností vieme, že sol' patrí medzi základné potreby ľudského života, pretože sol' ochucuje jedlo. Bez soli by bolo jedlo fádne, chýbalo by mu čosi, čo potrebuje náš organizmus. Sol' chráni pokrmu pred skazou. Už v Starom zákone solili ryby, olivy, zeleninu a dokonca aj nemluvňatá kúpali v slanej vode, ako o tom hovorí prorok Ezechiel, aby ich telo nepodľahlo nákaze. Sol' využíva aj lekárstvo v infúziách po operáciách. Sol' má očisťujúcu silu. V Starom zákone ľudia nezdravé vody očíšťovali sol'ou, ako o tom píše Druhá kniha Kráľov, a preto sa pri posviacke vody sype sol' do vody. Pri krste dávali krstencovi na jazyk sol', aby pokrstený používal jazyk iba na čistú reč. Na východe bola rozšírená aj myšlienka, že sol', ktorú ľudia spolu ochutnajú, udržuje medzi nimi pevný a trvalý vzťah. Kráľovskí úradníci museli preto spolu s kráľom ochutnať trocha soli, aby boli kráľovi verní. Vzácnemu hosťovi sa aj dnes predloží sol' a chlieb, aby sa naznačilo, že tu má ísť o pevné a trvalé vzťahy. Preto nikdy nemohla chýbať sol' ani pri nijakej starozákonnej obete, aby sa znázornilo, že tu ide o nadviazanie vrúcneho vzťahu s Bohom.

PAR

Môžeme vidieť, že soľ mala a má v živote človeka naozaj veľký význam. Preto ju ľudia aj vysoko hodnotili. Keby si tieto účinky uvedomil kráľ z rozprávky, nikdy by nevyhnal Marušku a nikdy by nedopustil, aby bola soľ v jeho kráľovstve zničená. Napadlo nám niekedy, že tá soľ je ako človek? Že tá soľ som ja, to si ty? Veď každý z nás ochucuje jedlo života niekomu druhému. Či si to uvedomujeme, alebo nie. Koľkí sa hráme na samozvaných kráľov, ktorí mrviť soľ ľudských životov vo svojich prstoch! Je nás veľa ako tej soli, a preto si môžeme robiť s ňou, čo chceme. Môžem vyhodiť ľudí z práce, kedy chcem a koľko chcem. Však nezamestnaných je dosť, či nie? A koľkokrát na základe týchto argumentov šliapem po ľudskej dôstojnosti a cti človeka ako po obyčajnej kuchynskej soli, vysypanej v zime na chodníku. Veď si môžem s ňou robiť čo chcem, nie? Môžem s ňou pohadzovať ako chcem!

MY

Jedna pani rozprávala: „Bolo to po novembrovej revolúcii, keď prezident Havel udelil amnestiu. Z leopoldovskej väznice po sedemnástich rokoch väzenia z pôvodných 22 vyšiel Mikuláš, odsúdený za vraždu manželky. Dýchla naňho sloboda. Chcel byť nezávislý. Preto sa nehlásil ani kurátorovi. Chcel začať úplne nový život. Vrátil sa k svojej 70-ročnej matke. Prižívoval sa na jej penzii a hľadal si prácu. Nikde ho však ako bývalého väzňa nechceli zamestnať. Keď matka ochorela a zobrali ju do nemocnice, minuli sa zásoby v chladničke aj v špajzi. Nezostávalo mu iné, len sa prihlásiť na úrade so žiadosťou o sociálnu pomoc. Vtedy sa s už spomenutou paňou zoznámil. Pri otázkach bol nevrlý a popudlivý, len pri odpovediach týkajúcich sa matky mu v hlase zaznieval teplejší tón. Uvedomila si, že tu je záchytný bod. Matka bola jediný človek, ku ktorému mal vrúcnejší vzťah. V ten deň dostala od kolegu orazený lístok na obed, aby ho niekomu dala. Pozvala teda Mikuláša na obed. V jedálni ho usadila, obslúžila. Jeho i svoj zákusok zabalila pre matku do nemocnice. Určite sa poteší, keď ju navštívi. Prišlo jej ho ľúto. Odporúčala mu prechádzku v blízkom lese. Nech sa započúva do šumu vetra, vníma spev vtákov, pocíti, čo 17 rokov nevidel, nepočul. Pri rozlúčke sľuboval, že len čo dostane zamestnanie, príde s kyticou. Povedala, že odmenou bude, ak sa bude odmieňať dobrom za dobro všetkým ľuďom, ktorých stretne. Nech im toto tajomstvo lásky odovzdáva a poprosí ich, nech ho nesú ďalej. Zadíval sa na ňu a spýtal sa, či je kresťanka. Vraj je druhým takým človekom v jeho živote. Prvým bola strážkyňa vo väzení, pri ktorej sa aj on cítil byť človekom. Neponižovaným, neodsudzovaným. Proste človekom. Na druhý deň žiaril od radosti. Po odchode z nemocnice sa zastavil v pekárni, či nemajú pre neho prácu a zobrali ho za závozníka.

ADE

Čím si osolíme svoj život? Zlatom? Nie. Soľou, ktorá jedlu dáva chuť. A viete, prečo sa na dobré rozprávky nepozeráme len raz? Lebo v nich vždy dobro zvíťazí nad zlom. Aj v živote sa vždy zlo vypomstí na tom, kto zlo pácha. A viete, ako rozprávky končia? A zazvonil zvonec a rozprávke je koniec. A viete, ako skončí rozprávka života každého z nás? A zazvonil zvonec a tvojmu životu je koniec. Amen.

Šiesta cezročná nedeľa „A“

Mt 5, 17-37

*Najkrajšie veci***AI**

Drahí bratia a sestry! Keď prídete do obchodu a pýtate si nejaký tovar, dajú vám ho, ak majú. Predavačka vás potom požiada o zaplatenie požadovanej sumy zaň. A vašou povinnosťou je tento tovar zaplatiť.

KE

Ale pozor! V dnešnom evanjeliu Ježiš hovorí toto: „Ak vaša spravodlivosť nebude väčšia ako spravodlivosť zákonníkov a farizejov, nevojdete do nebeského kráľovstva.“

DI

Položme si teda otázku: „Čo tým Ježiš myslel?“ Aká je tá Ježišova „väčšia“ spravodlivosť, alebo v inom preklade „znamenitejšia“ spravodlivosť? Aby sme mohli odpovedať na túto otázku, pozrime sa trochu na to, ako spravodlivosť chápali farizeji. Oni si mysleli, že vonkajším splnením všetkých prikázaní a predpisov obstoja pred Bohom, teda že budú spravodliví na základe splnenej povinnosti. Preto farizejov nazývali „ospravedlnenými“. Podľa židovskej dogmatiky totiž medzi Bohom a človekom existovala určitá dohoda. Podľa nej Boh ako obchodník mal sústavne zapisovať u každého človeka, čo dostal a čo má dať. Boh a človek stoja vedľa seba ako rovnocenní obchodní partneri. A preto všetky dobré skutky, ktoré človek vykoná, zapíše si Boh „na základe kúpno-právneho vzťahu medzi sebou a človekom ako pohľadávku človeka“. Ako ty mne, tak ja tebe. Ak ty, človeče, vykonáš dobré skutky, dostaneš plus, budeš zdravý, nadobudneš peniaze a budeš požehnaný! Ak neurobíš nič dobré, dostaneš mínus, ochorieš, stihne ťa nešťastie, schudobnieš, nedostane sa ti požehnanie! Taká bola mienka synagógy. Urobili si z Boha obchodníka, obchodného partnera. Spravodlivosť postavená na „rúhaní sa Bohu“. Aké strašné bolo toto náboženstvo! Takúto spravodlivosť sa Ježiš snaží odvrhnúť a vytrhnúť zo srdca človeka ako jedovaný koreň. Preto hovorí učeníkom, že ak ich spravodlivosť nebude celkom inou, oveľa väčšou ako spravodlivosť farizejov, nevojdu do nebeského kráľovstva. Tieto Ježišove slová boli pravdivé, ale aj strašné pre farizejov a iných poslucháčov, lebo všetko zmenili. A v záverečných slovách reči na vrchu sa hovorí toto: „Keď Ježiš skončil tieto reči, zástupy žasli nad jeho učením.“ Boli hlboko otrasení tým, že Ježiš úplne odhalil farizejov, na ktorých všetci hľadeli ako na spravodlivých, a že im celkom odoprel nebeské kráľovstvo.

PAR

Nie je, drahí bratia a sestry, Ježiš trochu nespravodlivý voči týmto farizejom? Ved' neurobili nič zlé, snažili sa len do bodky dodržať Zákon. Ale Zákon nie je Boh. A ani Boh nie je Zákon. Zákon je len studený paragraf. A Ježiš neprišiel na svet ako studený paragraf, ale ako človek, ktorý má srdce. Ježiš dodržiaval Zákon a nebol ani zákonník, ani farizej. Viete prečo? Lebo on Zákon žil. On ho žil a tým ho naplnil. Naplnil ho sebou samým, lebo sa za nás obetoval. A keďže Boh je láska a obetoval sa

za nás, môžeme povedať, že Ježiš je obetavou láskou. Obetavou láskou naplnil zákon a tým sa zákon stal väčšou spravodlivosťou.

PAR

Žijeme Boží zákon, milí bratia a sestry, alebo ho len dodržiavame? Ak ho len dodržiavame, nie sme ako farizeji, ktorí dodržiavajú zákon, aby boli spravodliví, ale nenapĺňajú ho obetavou láskou ako Ježiš? Povedzte, keby sme dokázali zákon žiť, nebolo by krajšie na zemi? U Boha si nemožno kúpiť radosť a šťastie ako cukríky v obchode. Viete, prečo sa bojíme žiť zákon, prečo ho len dodržiavame? Lebo žiť zákon je veľmi ťažké. Žiť zákon vyžaduje väčšiu spravodlivosť a, ak treba, aj obeť.

MY

Podobne ako v tejto filozofickej rozprávke od anglického spisovateľa Oscara Wilda, v ktorej píše: V meste stála socha zlatého princa. K nohám sochy si sadla lastovička, unavená dlhým letom do teplých krajín, a zaspala. Zrazu ju zobudila kvapka vody. Prebrala sa. Ved' neprší, čo to je? Pozrela hore a videla, že zlatý princ plače. „Prečo plačeš?“, pýtala sa. „Lastovička, plačem preto, lebo nemôžem ľuďom poskytnúť pomoc, ktorú potrebujú. Ale vieš čo, niečo predsa len urobím.“ A tak krajčírke, ktorá nemala čím zakúriť, daroval rubín zo svojho prsteňa. Chudobnému skladateľovi, ktorý nemal čo jesť, daroval zlaté oko. Malému dievčatku, čo predávalo zápalky a vysypali sa jej do kaluže, daroval druhé zlaté oko. „A teraz už leť, lastovička, lebo príde zima a ty zamrzneš,“ hovorí zlatý princ. „Neodletím, lebo sa mi zapáčilo ľuďom pomáhať. Odtrhnem zlaté lupienky a budem ich odnášať ľuďom.“ Richtárovi sa socha znevidela, dal ju vyhodiť. Ostalo z nej len srdce a na smetisko so sochou vyhodili aj mŕtve telo lastovičky, ktorá pri nohách zlatého princa zamrzla. Tu Boh povedal anjelom: „Prineste mi zo zeme dve najkrajšie veci.“ A oni priniesli srdce zlatého princa a mŕtve telo lastovičky.

ADE

V obchode si môžeme kúpiť hocičo, keď zaplatíme za tovar. Zadosťučiníme tým spravodlivosti. Ale nikdy takáto spravodlivosť nie je dostačujúca, lebo v obchode sa nedá kúpiť srdce človeka naplnené láskou. Lebo láska sa nedá kúpiť, ona v človeku rastie. Amen.

Deviata cezročná nedeľa „A“

Mt 7, 21-27

Hlas Stvoriteľa

AI

Bratia a sestry! Tieto krásne slnečné dni určite väčšina z nás využíva okrem iného aj na prechádzky na čerstvom vzduchu. A pri týchto prechádzkach, alebo aj pri práci v záhrade, ste si mohli všimnúť krásu rôznych kvetov a rastlín. A viete, že tieto kvety a rastliny, ako aj celá príroda, ktorá nemyslí a nemá rozum, naplňa v plnej miere Ježišove slová z dnešného evanjelia?

KE

Príroda okolo nás neustále počúva hlas svojho Stvoriteľa a plní jeho vôľu.

DI

Príroda nemá rozum, nemyslí a nečaká žiadnu odmenu. Napriek tomu dokáže dávať nielen krásu, ktorú obdivujeme, nielen výživy, ktoré konzumujeme, ale rastlina tie výživy dokáže pre nás vytiahnuť zo zeme. Len preto, lebo plní svoje poslanie, na ktoré bola stvorená, už veľmi veľa rokov, aj keď v menších obmenách. Príroda nepozná Ježiša, nepozná Boha, lebo nemyslí, no napriek tomu plní Božiu vôľu a tým vytvára raj pre človeka, keď ju navštíví. Všimnite si, bratia a sestry, že tá nerozumná príroda žije harmóniu spoločenstva na zemi. A skutočne, keď sa ňou kocháme, môžeme vidieť a zažiť nepatrnú časť Božieho kráľovstva. V harmónii žijeme už tu na zemi, aj keď nie trvalej, veď jedna katastrofa alebo vážny zásah človeka v prírode razom všetko zmení. Po smrti by sme mali žiť večnú harmóniu Ježišovho prisľúbeného raja, čoho predobrazom je práve nedotknutá panenská príroda. Boh nám dal prírodu, aby sme mali pred očami raj, ktorý prisľúbil a na kríži nám odovzdal. Veď keď si všimneme Nový zákon, Ježiš prv ako mal urobiť veľké dielo, ide cez obilné pole na Olivovú horu, do samoty Getsemanskej záhrady, do prírody, kde vedie aj svojich učeníkov a apoštolov, aby pri modlitbe videli, zažili a ochutnali kúsok raja a s ním prisľúbené kráľovstvo. Nie každý z nás je schopný vojsť do raja Ježišovho kráľovstva; iba ten, čo plní vôľu Stvoriteľa – Boha.

PAR

Poznám veľa ľudí, ktorí tu medzi nami nie sú a možno ani nebudú. Povedali mi: My nechodíme do kostola, my ideme radšej na túru, do hory, my si pri obdive tej krásy a harmónie oddýchneme, lebo v kostole nás to ubíja. A majú pravdu. Oni, neuvedomujúc si to, hľadajú Božie kráľovstvo v prírode, lebo ich to tam ťahá. Ťahá ich tam Boh Stvoriteľ, aby nedeľu oslávili aspoň v prírode, ktorá je predobrazom harmónie raja. Ale my by sme takýto predobraz raja mali vytvoriť aj tu v kostole. Mala by tu byť pohoda veriacich ľudí, ktorí plnia svojím životom Stvoriteľovu vôľu. Čoho predobraz tu vytvárame, bratia a sestry? Pozrime sa do svojho vnútra, nie na iného. Nebolo by nám možno lepšie v tej prírode, ako tu? Plníme na tomto mieste Božiu vôľu, pre ktorú nás Boh stvoril a povolal do života? Vytvárame harmóniu nebeského spoločenstva?

MY

Nebeské kráľovstvo a harmóniu, ktorú Boh zjavil, nádherne opisuje slávny ruský spisovateľ, filozof a teológ Vladimír Solovjev: V nebi jedného dňa povedal svätý Mikuláš svätému Kasiánovi: „Podme dolu trocha sa prejsť.“ Zostúpili z neba na zem a zastavili sa v roľníckom kraji. Keď kráčali po ceste medzi poľami, videli voz hlboko zapadnutý do blata. Chudé voly boli doň zapriahnuté a ešte chudší roľník ich poháňal, povzbudzoval a šľahal, ale márne. Kolesá boli ako priklincované a vôbec sa nepohli. Tu povedal svätý Mikuláš: „Podme a pomôžme mu.“ Svätý Kasián hovorí: „Ale ako to urobíme? Máme čisté biele nebeské rúcho! Keď budeme tlačiť ten voz, celí sa umažeme od blata.“ Svätý Mikuláš teda šiel sám. Vyhrnul si rukávy a spolu s mužom začal tlačiť voz. Dlhو sa namáhali, až sa im podarilo voz z blata

vytlačiť na cestu. Obaja svätí sa potom vrátili do neba. Svätý Peter sa ich pýta: „Kde ste boli?“ Vrávia: „Dole na zemi.“ A Peter pokračuje: „A ty svätý Mikuláš, čo si taký umazaný od blata?“ „Pomáhal som jednému roľníkovi tlačiť voz z blata. Odpusť mi, idem sa hneď očistiť.“ „V poriadku,“ vraví svätý Peter, „veď si urobil dobrý skutok. Nebol s tebou aj svätý Kasián?“ „Bol,“ hovorí svätý Mikuláš, „len si nechcel umazať šaty.“ „Ach tak, dobre,“ hovorí svätý Peter, „odteraz bude mať svätý Mikuláš v Rusku dva sviatky v roku. Zaslúži si to. Ale svätý Kasián bude mať len jeden sviatok v roku, a to 29. februára, aby sa slávil iba raz za 4 roky.“

ADE

Vytvárajme v cirkevnom spoločenstve harmóniu raja pomoci, ľudskosti, dobroty a krásy, ku ktorej nás Boh povolal, aby sme boli oázou pokoja pre hľadajúcich ľudí, podobne ako príroda na zemi. Amen.

Desiata cezročná nedeľa „A“

Mt 9, 9-13

Odpustenie mení srdcia

AI

Drahí bratia a sestry! Pocítili ste niekedy vo svojom živote odpustenie, po ktorom ste túžili? Také, o ktorom dokážete rozprávať, a človeka, ktorý vám odpustil, si dokážete vážiť a stal sa vám vzorom?

KE

Lebo dnešné evanjelium, ktoré sme práve počuli, nám napísal Matúš, ktorý vo svojom živote pocítil také silné odpustenie, že to zmenilo celý jeho život.

DI

Ktovie, prečo sa Matúš, ktorý pochádzal zo židovskej rodiny, chcel stať mýtnikom. Pravdepodobne nie pre postavenie ani prestíž, ale pre dobrý zárobok, ktorý ponúkal rímsky cisár za služby v štátnej správe. Matúš si veľmi dobre uvedomoval, že ak prijme túto úlohu, síce zarobí, ale odsúdi ho celá spoločnosť. Viete prečo? Lebo ako Žid nemohol pomáhať Rimanom, ktorý obsadili Palestínu. Tým sa Matúš stal nepriateľom vlasti a národa. Istotne vedel, že ním opovrhnu všetci poriadni ľudia. Taký človek podľa židovského názoru musí očakávať večný pekelný trest s úžerníkmi, zbojníkmi, vrahmi, drancovateľmi, zlodejmi na cestách a pobežníkmi. A tak Matúš ostal síce bohatý, ale prekliaty svojou rodinou a svojím národom. Určite veľaokrát zatúžil vrátiť sa späť, ale už sa nedalo. Kde by šiel? K rodine, k národu? Nikto by ho neprijal. A tak Matúš nechtiac ostal tam, kde bol, odsúdený na život v mýtnici. Zrazu prichádza človek, ktorý má meno, pekné postavenie a kariéru v národe, medzi Židmi. Veď za to, že kriesil mŕtvych, uzdravoval chorých, sýtil hladných, národ chcel tohto človeka zvoliť za kráľa. A tento populárny človek Matúšovi, národom zavrhnutému človeku, hovorí: „Pod’ za mnou.“ Matúš už prestal dúfať, že sa stane taký zázrak, že ho osloví taký veľký muž

národa. Zároveň to bolo aj gesto odpustenia. Hneď sa zdvihol a usporiadal na Ježišovu počesť veľkú hostinu. Ale koho mohol pozvať? Rodinu, známych Židov? Ved' ním opovrhli a s mýtom stratil aj rodinu a známych. Matúš pozval mýtnikov a hriešnikov, lebo tí mu už boli rodinou aj národom. Ale všimnite si ďalšie gesto Ježišovho odpustenia, keď frflajúcim farizejom hovorí: „Milosrdenstvo chcem, a nie obeť.“

PAR

Postrehli ste, drahí bratia a sestry, u Matúša to gesto odpustenia, ktorý sa chce s radosťou Ježišovho milosrdenstva s nami podeliť? Ved' stačilo len jedno kratučké pozvanie: „Pod' za mnou“, a zmenilo to celý jeho život. Zanecháva mýto aj majetok a verne kráča za Ježišom. Nehanbí sa o tom rozprávať iným, aj nám, lebo zažil a zacítil odpustenie, ktoré ho oslobodilo od mýta. Možno aj ja túžim zhodiť zo seba ťarchu, možno sa tiež cítim tak sám. Možno medzi ľuďmi vážený, ale sám. Ak sme si vedomí, že niekto čaká na naše odpustenie, dnešný deň je nám výzvou i prosbou, aby tak urobili. Niekedy je to veľmi ťažké, skoro nemožné, ale urobme to a dajme sebe tomu druhému pocítiť ľahkosť odpustenia. Ak čakáme na odpustenie ako Matúš, ktorý nám o sebe dokázal napísať, modlime sa a dúfajme, že nám bude odpustené, aby sme sa zbavili ťarchy svojho mýta.

MY

Pozrite na milosrdenstvo a odpustenie v príbehu jednej ženy. K jednému kaplánovi raz večer prišla žena s prosbou: „Prosím vás, choďte za mojím mužom do nemocnice.“ Ten muž potreboval veľkú vzpruhu. Ležal na psychiatrii, lebo sa chcel otráviť. V práci sa totiž zaplietol so svojou kolegyňou a tá otehotnela. Manželka o tom vedela, ale tak ho milovala, že mu dokázala odpustiť. On videl len veľké previnenie, ktoré jej spôsobil a hanbil sa jej pozrieť do očí. Tvrdil, že ju už nemiluje, pobalil si veci a odišiel za „láskou“, ktorú v kancelárii pristihol s iným kolegom. S taškami v aute, mysliac si, že ide za „láskou“ a milujúcou osobou, zrazu zistil, že tá kolegyňa si chcela len zaflirtovať a že nebol jediný. Nasypal si do kávy nejaké lieky a chcel sa otráviť. Jeho „láska“ zavolala s kolegami sanitku, odviezli ho na psychiatriu a vypumpovali mu žalúdok. Viac tú „lásku“ z kancelárie nevidel, nemala oňho záujem. Ale jeho žena, tá, čo ho skutočne milovala, napriek tomu, že ťahala domácnosť s dvoma deťmi a pracovala, bola pri ňom každý deň. Lebo ho milovala a predovšetkým – odpustila mu. Ten pán, čo rozprával tento príbeh o sebe a o svojej milujúcej žene, ktorá mu odpustila, plakal celé 3 hodiny. Bol rozčítaný? Nie. Plakal, lebo možno prvýkrát v živote zakúsil balzam odpustenia.

ADE

Už ste niekedy niečo podobné zažili? Ak áno, ďakujte za to Bohu. Ak nie a túžite po tom, možno dnes je práve ten deň, na ktorý čakáte. A vy, ktorí v sebe máte zmiešané pocity, skúste odpustiť. Amen.

Jedenásta cezročná nedeľa „A“

Mt 9, 36–10, 8

*Sľúbili sme si lásku***AI**

„Sľúbili sme si lásku. Sľúbili vravieť pravdu len. Sľúbili sme si vydržať. Sľúbili sme si nový deň!“ Pamätáte si, bratia a sestry, na túto pieseň z roku 1989, keď sme ju tak nadšene s kľúčmi v rukách spievali? Veríme ešte tomu? Máme nádej na ten nový deň? Alebo sme sa stali zbitými ľuďmi, zbitým národom, bez útechy, dôvery, bez viery, bez sľubovanej lásky a nádeje?

KE

Nie sme dorobení z práce a z celého života, podobne ako tie ovce z dnešného evanjelia, nad ktorými sa Ježiš zľutoval?

DI

Ježiš pred sebou videl ľud, ktorý mal choré vnútro. Ľud, ktorý pred ním stál, mal chorú, zranenú dušu. Ľud, ktorý bol pred ním, už nikomu neveril. Ľud, ktorý Ježiš pred sebou videl, mal choroby a utrpenia každého druhu. Ľud zbadačený a pod cudzou nadvládou. Ľud, ktorý stratil dôveru, vieru, lásku a nádej na lepšiu budúcnosť. Ľud, čo nemal podporu ani u svojich, o ktorých si myslel, že ho podržia a podporia, ba práve naopak. Farizeji vždy hovorievali: „Tento ľud, čo nepozná Zákon, je prekliaty.“ Tento ľud nevedel čítať a nepoznal Zákon ako vzdelaní farizeji. Rímsky básnik Horácius sa o ňom vyjadril: „Nenávidím obyčajný ľud a držím sa ďaleko od neho.“

PAR

Nečudujme sa, bratia a sestry, že Ježiš tento ľud sprevádzal a ten obyčajný, nevzdelaný ľud ho nasledoval. Lebo Ježiš týmto ľuďom, hoci mal určité postavenie aj medzi farizejmi a zákonníkmi, nepohrdal. Nečudujme sa, že týchto ľudí prišlo Ježišovi ľúto, lebo stáli pred ním ako „stádo bez pastiera“. „Prenasledované divou zverou, uštvané a na zemi ležiace“, takto sa ľud javil pred Ježišom, ako to zachytávajú aj knihy prorokov Ezechiela a Zachariáša. Keby sa teraz Ježiš postavil pred nás, nebolo by mu ľúto toho, čo by videl? Koľkokrát zbitých, zničených a zodratých ľudí! Prečo? Kto nás zbil, kto nás zodal a kto nám vzal nádej na ten sľúbený nový deň? Veď nikto nás neokupuje, sme sami v našej krajine. Prečo máme slabú ekonomiku a národné hospodárstvo a nízke platy? Kvôli Čechom alebo Maďarom? Kvôli Amerike? Nie sme si náhodou sami na príčine? Boli sme zvyknutí nadávať na Západ, že všetko zlé ide k nám zo Západu. Nejde náhodou to zlé od nás a z nás? Tu sa obohatím, ošklbem dôverčivých ľudí, a tam nájdem útočisko! Veľmi bolí rana, ale najviac bolí rana od človeka, ktorý je náš. Ak si budeme sami ubližovať, kto z cudzích bude mať s nami strpenie?

MY

Jedna starká, ktorá sa dožila 102 rokov, takto rozprávala o svojom živote: „Ako 21-ročná som sa vydala za svojho muža Františka. Mali sme jedného syna Janka. Žili sme ako jedna normálna, ničím výnimočná rodina. Keď mal môj manžel 71 rokov, zomrel. Zostala som sama so synom a jeho rodinou. Na staré kolená som sa ako 65-

ročná zamilovala do jedného vdovca z dediny. Vzali sme sa a ja hlúpa som naňho prepísala celý dom aj so záhradou, aj keď ma od toho syn odhováral. Môj syn potom odišiel do Prahy, kde mal prácu a dostal tam aj byt. Manžel, ktorého som mala rada, sa so mnou rozviedol a vyhodil ma z môjho domu. Nevedela, kam mám ísť, a tak som sa túlala po známych. Syn ma v Prahe nechcel a ostatnej rodine som nemohla byť dlhšie na ťarchu, a tak som odišla do mesta, kde som žila na lavičkách v parku. Keď som dostala dôchodok, šla a ubytovala som sa v hoteli, kde som sa mohla osprchovať. Keď sa dôchodok minul, znova som bola na lavičke. Cez leto bolo dobre, ale keď prišla zima a začali mrazy, prišla som sem, do domova dôchodcov. Som tu len vďaka vedúcej, ktorá sa nado mnou zľutovala a všetko vybavila. Skoro každý deň rozmýšľam nad tým, ako môže byť človek taký zlý. Nechcem počuť ani o láske, ani o nádeji, ja som prišla o všetko. O syna, o rodinu, o dom. Už som unavená zo života a z ľudí.

ADE

Pamätáte si, bratia a sestry, na tú pieseň z roku 1989? „Sľúbili sme si lásku. Sľúbili vravieť pravdu len. Sľúbili sme si vydržať. Sľúbili sme si nový deň!“ Máme ešte šancu ako národ splniť sľuby, o ktorých sme vtedy spievali? Amen.

Dvanásta cezročná nedeľa „A“

Mt 10, 26-33

Nebojte sa!

AI

Drahí bratia a sestry! Spomínate si na 11. september 2001, keď teroristi zničili budovy Svetového obchodného centra v New Yorku? Pamätáte si na tú napätú situáciu v celom svete i u nás, keď sme prežívali strach z budúcnosti? Tie dva mrakodrapy, ako viete, svojím pádom zničili aj množstvo budov v okolí. No počuli ste aj o tom, že medzi tými ruinami budov ostal stáť takmer neporušený jeden kostol, v ktorom sa potom zriadila nemocnica pre ranených ľudí? Celý svet pozeral na ten kostol medzi troskami a pýtal sa, ako je možné, že stojí.

KE

Nezdá sa vám, že dnešné evanjelium je pre nás priam Božím výkrikom: „Nebojte sa!“?

DI

Slová povzbudenía z dnešného evanjelia adresuje Ježiš dvanástim apoštolom, ktorých si vyvolil. Posiela ich, aby šli hlásať ľuďom radostnú zvesť o Božom kráľovstve. Upozorňuje ich aj na prenasledovanie, ktoré ich čaká, no dáva im aj záruku, že bude s nimi až do skončenia sveta. Apoštoli mali strach – poznali ľudí. Mali prirodzený strach z nového učenia. Ale Ježiš im dáva silu. Hovorí: Nebojte sa ľudí, lebo to, čo vám teraz rozprávam potichu, vy budete z nadšenia a bez strachu rozhlasovať zo striech. Ohlasovanie z rovnej orientálnej strechy bolo pre Židov

bežnou vecou. Z najvyššej strechy v meste sluha synagógy trojitým zatrúbením na pauze (trúba) ohlasoval ľuďom začiatok soboty, aby sa vrátili z polí domov a pripravili sobotu. Ježiš hovorí apoštolom, aby sa nebáli, lebo každé slovo, ktoré budú hlásať v jeho mene, bude on sám potvrdzovať skutkom a zázrakom. Utvrďuje ich: Nie vy budete robiť, ale ja vo vás, len sa nebojte. Nebojte sa ani tých, čo zabíjajú telo, lebo to, čo je vo vás, zabiť nemôžu, lebo to odovzdáte iným. Nebojte sa ani toho, že ste obyčajní ľudia, rybári a mýtnici, že nemáte vzdelanie, lebo ste veľkými pred Bohom. Lebo aj ten najobyčajnejší vrabec je v Božom pláne a nepadne bez Božieho vedomia. A vy ste cennejší ako mnoho vrabcov. A Ježiš svoje slová aj potvrdil. Keď ho ľudia ukrižovali, umučení a potupou zničili Ježišovo telo, Ježišov Duch pôsobil v apoštoloch.

PAR

Ježišovi apoštoli skutočne ohlasovali z orientálnych rovných striech. Ohlasovali, že Ježiš vstal z mŕtvych a nebáli sa to povedať do očí aj tým, ktorí Ježiša dostali pred súd a dosiahli jeho popravu. Veď apoštol Jakub mladší bol za ohlasovanie zhodený zo strechy jeruzalemského chrámu. Nebáli sa pre Ježiša položiť aj vlastný život, lebo vedeli, že to, čo majú vo vnútri, sa zničiť nedá. Boli hrdí, že sú Ježišovými učeníkmi, lebo vedeli, že Boh na nich nezabúda. Žili pre Ježiša a pre neho dokázali aj zomrieť. Boli svedkami zázrakov, ktoré Ježiš robil prostredníctvom nich. Videli ich na vlastné oči. Pamätáte si na apoštolu Petra a na zázrak, ktorý v Ježišovom mene urobil Peter pri Zlatej bráne jeruzalemského chrámu, keď uzdravil ochrnutého žobráka slovami: „Striebro a zlato nemám, ale čo mám, to ti dám V mene Ježiša Krista nazaretského vstaň a chod’!“ Žobrák vstal a skákal od radosti. A ľudia, čo to videli, sa pýtali, čo je to za učenie. Čo je to za učenie, ktorému sme uverili? Nie je to zázrak, že sme sa tu dnes zišli? Veď medzi nami sú tu aj chorí, nielen zdraví. Nie je zázrak, že tu som? A nie je zázrak, že vôbec som?

MY

V r. 2000 sa v Ríme konalo svätorečenie známeho talianskeho stigmatizovaného kapucína, pátra Pia z Pietrelciny. Raz v Nitre som sa rozprával s jednou pani učiteľkou, ktorá tvrdila, že bola uzdravená na príhovor tohto svätca. Rozprávala, že jej pred piatimi rokmi jej našli lekári rakovinový nádor na maternici. Vyoperovali ho, ale musela chodiť na chemoterapiu. Pri jednej kontrole jej znova v tých istých miestach našli veľký nádor. Nasadili jej hormonálnu liečbu, aby ho mohli vyoperovať. Nádor sa o čosi zmenšil, ale bola nutná operácia. Jej spovedník, u ktorého pred operáciou prijala aj sviatosť pomazania chorých, jej poradil, aby sa modlila modlitbu k pátrovi Piovi. Pred Veľkou nocou prišla do nemocnice, kde primár, ktorý jej operoval aj prvý nádor, skonštatoval, že je nutná operácia. Nechcel jej kaziť sviatky, a tak dohodli na termíne po Veľkej noci. Doma si všetko zabezpečila pre prípad, že sa už nevráti. Popísala závet, rozlúčila sa aj v škole. Po sviatkoch ju hospitalizovali v jednej z bratislavských nemocníc. Lekárka mala na základe nálezov urobiť predoperačné vyšetrenie, lenže nenašla vôbec nič, len nádor vo veľkosti hrášku. Zavolala druhú lekárku, aby sa pozrela aj ona. Tá skonštatovala to isté: „Čo ten primár videl, veď tu skoro nič nie je.“ Zavolali dotyčného primára.

Ten jej povedal: „Môžete ísť domov, operovať vás nebudeme.“ Rozprávala, že sa pred ním na chodbe rozplakala, prečo ju nechce operovať. A on na to, že nemá čo! A dodal: „Pite tie čaje, čo pijete, a ak sa modlíte, tak sa modlite ďalej, o mesiac sa stretneme.“ O mesiac už v mieste nálezu nebolo vôbec nič. Tá pani chodí na pravidelné kontroly a je zdravá. Hovorí, že sa uzdravila len na príhovor pátra Pia. Keď bola naposledy na vyšetrení, opýtala sa primára, či si na ňu ešte pamätá. On jej povedal, že takýto prípad si lekár zapamätá do smrti. A pri rozhovore dodala: „Zázraky sa dejú neustále, len ich musíme vnímať.“

ADE

Preto sa nebojme, lebo Ježiš robí zázraky aj dnes prostredníctvom tých, ktorí ho milujú. Nedopustí, aby sme sa zahanbili, tak ako nedopustil, aby sa ten kostol v New Yorku zrútil spolu s inými budovami. Lebo ten kostol je symbolom Ježišovho výkriku z dnešného evanjelia: „Nebojte sa!“ Amen.

Trinásta cezročná nedeľa „A“

Mt 10, 37-42

Paradox lásky

Učenie Krista neprekáža prvej lásky, naopak

AI

Koľko vás je, to vie len Pán Boh, čo nielen pri dnešnej svätej omši, ale často sa v modlitbách obraciate k Bohu za svojich najdrahších. Vašu lásku k nim často najdrahší pochopia až nad vašim hrobom. Čo všetko znášate z lásky k Bohu pre svojich najbližších.

Priateľka hovorí priateľke: -Rozved' sa! Pije, bije ťa, hanbu ti robí, aj deti budú súhlasiť. A ona zo slzami v očiach poznamená: -Sľúbila som, že v žiadnom protivenstve ho neopustím.

Iný príklad: Obaja študenti. Ona keď mu oznámi, že čaká dieťa hneď dodá, že si dieťa nenechá. On prekvapený po nadýchnutí sa povie: -Nie! Spravili sme hlúposť a ešte väčšiu by sme mali urobiť? Nie! Naše dieťa musí žiť!

Iný príklad: Navštívila brata aby ho odhovorila od známosti.

Ďalšie príklady: Jeden sa venuje sa priateľovi, ktorý sa dostal do moci automatov. Druhý veľa času venuje priateľovi, ktorý sa dostal do pochybnej spoločnosti jednej sekty. Tretia i napriek tomu, že má veľa povinností vo svojej rodine, nezabúda denne pomôcť chorej susedke.

Prečo toto robia? Čo ich k tomu vedie? Nepoznajú príslovie: Čo ťa nepáli nehas?

KE

Majú jedno spoločné. Pochopili a v praxi realizujú Ježišove slová: „A kto by dal piť jednému z týchto maličkých čo len pohár studenej vody ako učeníkovi, veru, hovorím vám: Nepríde o svojo odmenu“ (Mt 10,42).

DI

Veriaci kresťan si uvedomuje, že keby od neho Boh žiadal veľkú vec, že by ju Bohu neodmietol. Čím viac pozná kresťan Ježišove učenie, tým viac spoznáva aj veľkosť Božej lásky vo svojom živote. Pravá láska sa stáva hybnou silou čím dôslednejšie realizovať v živote spoločenstvo s Bohom. V duchu viery si kresťan uvedomuje, že každý človek má právo na jeho lásku k Bohu a to v konkrétnom živote.

Slová Pána Ježiša sú často ťažké a náročné k ich realizovaniu. A Boh sa nezjednáva s človekom. Boh v prospech človeka hovorí: „*Kto neberie svoj kríž a nenasleduje ma, nie je ma hoden*“ (Mt 10,38). Ježiš nás vykúpil bez nás, ale bez nás nás nespasí. Na ceste našej spásy nie sme sami. Život v spoločenstve si vyžaduje starosť o bratov a sestry. Pravá láska k Bohu nás učí milovať Boha. Boha máme milovať nadovšetko. Láske k Bohu nesmie prekážať láska k blížnemu a tiež k sebe samým. Preto Ježiš hovorí: „*Kto miluje otca alebo matku viac ako mňa, nie je ma hoden. A kto miluje syna alebo dcéru viac ako mňa, nie je ma hoden*“ (Mt 10,37). Keď to hovorí Ježiš, nemôžeme nad tým mávnuť rukou, ale sme povinný sa k Jeho slovám postaviť celým srdcom, hoci by sme mali stratiť všetko iné. Boh nemôže hovoriť iné a chcieť iné, to by bol sám proti sebe. Nedivme sa, že nás Ježiš stavia v živote pred ťažké a nevyhnuté rozhodnutia. Nedivme sa, že stavia pred nás tieto veľké požiadavky. Nik z ľudí nemôže v našom srdci zaujať miesto ktoré patrí Bohu. A to nestačí dať prvé a čestné miesto Bohu len v teoretickej oblasti, ale v každodennom živote. Len On môže byť naša pravá a večná láska. V živote zjednotenom s Kristom a v láske k nemu sa nevyhneme skúsenostiam poznačeným krížom a inými obeťami. Je skutočne ťažké milovať Krista ako svojich najbližších, ktorý sa Ho zriekli. Ako často kresťania opúšťajú Boha z lásky k ľuďom. Tým dávajú najavo, že Boha menej milujú ako svojich blížnych. Každý hriech ktorý páchame hovorí o väčšej láske k blížnemu alebo sebe samým ako k Bohu. Pri hriechu zabúdame, že kto sa zrieka Jeho lásky, nič nezíska viac, lepšie, kvalitnejšie či krajšie, práve naopak, stráca oveľa viac. Treba si zapamätať, že kresťanstvo sa nedá oddeliť od kríža. Od chvíle, keď sa Ježiš vydal na krížovú cestu, kríž sa stal súčasťou i nášho kresťanského života. Každý máme svoj vlastný kríž. Prirodzenosť sa krížu bráni. Chce sa krížu vyhnúť. Nechce ísť jeho cestou. Kresťan nemôže stáť na opačnej strane línie.

PAR

Kristus však nikomu nebráni svojím učením, aby kráčal cestou radosti. Ide mu o to, aby sme prijali nadprirodzenú cestu lásky. Ľudská láska, ak sa neopiera o Božiu, neprinesie pravú radosť a opravdivé šťastie človeku. Môže dokonca pripraviť o večnú radosť. Keď si mnohí neuvedomujú, že kráčajú vo svojom živote po nesprávnej ceste, je povinnosť každého kresťana, aby brata, sestru upozornil na jeho zlý, nesprávny a neúplný pohľad na životnú cestu.

Láska sa môže stať slepou, falošnou, pred ktorou Ježiš vystríha: „*Kto miluje otca alebo matku viac ako mňa, nie je ma hoden. A kto miluje syna alebo dcéru viac ako mňa, nie je ma hoden*“ (Mt 10,37). Koľko rodičov nesprávne miluje svoje deti, keď milujú viac ich telesné a prirodzené dobré ako ich duše. Nechcú a nedokážu deťom veci odoprieť, zakázať, nevedú ich k odriekaniu, sebazáporu, askéze, práci, k pravým

hodnotám života. Povrchný život viery a nedostatočný prístup k duchovným povinnostiam u rodičov je škola nevery pre deti. Ak žiadajú od deti len aby sa niečo naučili pred prijímaním či birmovkou, niekoľko definícií, stáva sa, že pre deti je Boh neživá abstrakcia. Viera si vyžaduje realizovať Kristove slová: „*Vaša reč nech je „áno-áno“, „nie-nie“ (Mt 5,37)*. Nezdravý, tak kresťanský ale aj spoločenský prístup rodičov k výchove detí sa rýchlo prejavuje v tom, že nároky rastú, ale povinností ubúda. A stáva sa to, čo rodičia od deti neočakávajú, že deti páchajú násilie na rodičoch, dokonca až trestnú činnosť.

Podobné situácie môžeme sledovať u samotných manželov. Láskou nemožno nazvať, že si môžeme všetko dovoliť. Manželia nesmú zabudnúť, že ich sľub zaväzuje aj navzájom medzi sebou. A všetko čo sa nezhoduje s učením Boha, je proti ich láske. Odsunúť Boha na druhé miesto, prináša skôr neskôr rozklad lásky a sklamanie. Pravá láska je liekom proti egoizmu, sebecktu, nevere, pokrytectvu i rozchodu. Ak má mať prirodzená láska pravú hodnotu, je potrebné, aby sa opierala o nadprirodzené hodnoty. Prirodzená telesná i duchovná láska potrebujú lásku k Bohu. Keď je Boh rešpektovaný na prvom mieste, vtedy bude vzrastať i prirodzená láska.

Pravá láska sa nezaobíde bez pohľadu na starobu. Tak tí čo prežívajú vyššie roky života nemajú zabúdať na svoj cieľ života a rovnako majú byť vzorom pre svojich nástupcov. Mladí si majú ctíť roky, šediny a život starých a v konkrétnych prejavoch voči starším oslavujú Boha a získavajú si požehnanie pre svoj život.

Každý náš skutok vykonaný z pravej lásky voči blíznym v duchu učenia Krista, je možné prirovnať k poháru studenej vody, za ktorý je sľúbená odmena od Boha. Nejde len o skutky telesné, ale aj duchovné.

MY

Je vhodné, že sme sa naučili sa vidieť, počuť, ale i vhodne a rýchlo reagovať na veci, udalosti v živote oko nás. Sú mnohí ktorí sa hanbia vyjsť na povrch zo svojimi nedostatkami tela i duše. Kresťan katolík nemôže byť spokojný len zo spásou svojej duše.

Je správne, že my veriaci vieme pri rôznych príležitostiach navodiť reč aj na veci duše. Je krásne počuť, že sa navzájom za seba modlíme, ba čo viac, že naše skutky hovoria, že si vážime dušu jeden druhého.

Je chválou otca, keď mu dospelý syn povie: -Otec, nikdy som ťa nepočul vysloviť nielen Božie meno nadarmo, ale ani neslušné slová. Je chválou matky, ktorej dcéra povie: -Mama, vďaka ti za vzor kresťanskej ženy. Vedela si správne udržiavať pohodu, pokoj, lásku v rodine. Je chválou pre susedov o ktorých sa dá povedať, že dokážu žiť v porozumení, vzájomnej úcte, rešpektovaní sa a láske. Je chválou, že súrodencov ani dedičstvo nedokáže rozdeliť, rozhádať, zničiť lásku medzi nimi. Je chválou aj iné

Prečo je chválou? Preto, že na prvé miesto kladú Boha. A ich život sa stáva realitou slov Pána Ježiša: „*Nepríde o svoju odmenu*“ (Mt 10,42).

ADE

Už dnes, teraz sa modlime, aby sme vytrvali v pravej láske. Už dnes, teraz nech je Boh na prvom a najčestnejšom mieste v našom živote, v našich vzťahoch. Už dnes,

teraz sa modlíme a prosíme nielen za najdrahších, ale aj za vzdialených príbuzných, spolupracovníkov o pravú lásku kresťanov katolíkov. Čo na tom, že snád' až nad naším hrobom, alebo až vo večnosti poznajú, že sme ich milovali viac ako si mysleli. Amen.

Štrnásť cezročná nedeľa „A“

Mt 11, 25-30

Tichý a pokorný srdcom nájdú odpočinok pre svoju dušu

Boh tichým a pokorným sa dáva nielen spoznať, ale sa stáva i večnou odmenou

AI

V spore na Balkáne mnohí zabudli, že sú si navzájom bratmi a sestrami. Jedna i druhá strana mala svoju pravdu. Filozofovali. Každý videl len seba. A predsa celkom tak nebolo. Svet obletela fotografia asi dvanásťročného dievčatka ako na úteku z Kosova nesie na chrbte asi štvorročného bratčeka. A pod fotografiou bol text. Novinár sa pýta: -„Nie je ti ťažký?“ A dievča s úsmevom odpovedá: -„Je to môj brat!“

Sú mnohí aj medzi nami čo nezabudli, že ľudia v ich okolí nie sú len cudzí ľudia, do ktorých ich nič. Nemlčia keď sa iným robí krivda, nepravosť, keď iní trpia. Prečo títo ľudia zabúdajú na seba, nepodliehajú pohodliu, a často riskujú svoje zdravie i život? Nerobia to pre slávu, popularitu, odmenu, ale keď sú oslovení, aby sa vyjadrili, môže počuť odpovede, ktoré majú spoločný obsah v slovách: -„veď sme predsa ľudia“ a veriaci povie, -„sme si bratia“. Patria medzi nich záchranári, zdravotníci, rôznych uniformovaných i neuniformovaných bratia a sestry.

KE

Ježiš v dnešnom evanjeliu v slovách: „*Zvelebujem ťa, Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým*“ (Mt 11,25), prosí za nás, aby sme sa naučili v živote jeho slovám: „*Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom; a nájdete odpočinok pre svoju dušu*“ (Mt 11,29).

DI

V dnešnom evanjeliu Ježiš nám pripomína posolstvo ktoré priniesol na svet, ktoré si máme osvojiť a ním sa riadiť vo svojom kresťanskom živote. Tých, ktorí si ho osvoja nazýva maličkými. Ježiš nie je proti múdrosti a rozumu, ale je proti pýche a namyslenému mudrovaniu, ktoré je najčastejšie obyčajnou hlúposťou. Ježiš sa viackrát stretol s takýmto správaním ľudí, ktorí svojou ľahostajnosťou, zatvrdilosťou a nevšímavosťou, ranili nielen Jeho srdce, ale zviadli a pohoršili iných vo svojom okolí. Boli to tí, čo videli a spravovali národ. Nevytýkal im ich vedu, učenosť, ale pýchu, ktorá im prekážala prijať pravdu. Je to memento, že nie hlava, ale srdce je pravým domovom evanjelia. Pascal píše: „Srdce má dôvody, ktoré rozum nepozná“. Ježiš nepohŕda odvahou, učenosťou, múdrosťou, usilovnosťou, ale tým, čo je spojené s pýchou, ako sú nadutosť, vyvyšovanie sa, podceňovanie iných,

zaznávanie. Pýcha zatvára človeku cestu k pravde. Človek môže byť múdry ako Šalamún, ak však nemá jednoduchosť a nevinnosť detského srdca, zatvára sa pred pravdou a nakoniec môže byť na dom horšie ako jednoduchý človek bez vzdelania, ktorý je však úprimný, ponížený a otvorený pravde. Ježiš o sebe vyhlásil, že je pravda (por. Jn 14,6). Netreba veľa a rozumieme slovám „*učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom*“ (Mt 11,29), lebo sú označením Boha. Ako Ježiš vidí Otca, tak my keď vidíme konať Ježiša, máme sa učiť konať podľa neho, to znamená, že keď sa namáhame a sme preťažení a konáme v jeho duchu, ticho a pokorne, že jarmo sa nám stane príjemným a bremeno ľahkým, pretože On bude s nami. Naša pozemské i večné šťastie je viazané na to, či Ježiša nasledujeme v jeho príklade. Preto nám adresuje slová: „*Učte sa odo mňa*“ (Mt 11,29). Srdce Ježiša, tiché a pokorné, i nám ukazuje vzor, akého srdca máme byť, aké zmýšľanie si máme osvojiť, akú filozofiu života máme realizovať.

PAR

Je to pranie Ježiša, že pokora a tichosť srdca sa majú stať aj našimi čnosťami. Sv. Bernard vidí v pokore základ každej kresťanskej čnosti. Hovorí: „Bez pokory v duchovnom živote niet inej čnosti.“ Nestačí nám poznať teóriu, ale slová Ježiša o pokore a tichosti realizovať v praxi. Slovo pokora mnohým prekáža, robia sa hluchí, slepí, akoby pre nich nejestvovala. Už Zachariáš v Starom zákone (v prvom čítaní) hovorí proroctvo o pokore Krista: „*Dcéra jeruzalemská. Hľa, tvoj kráľ prichádza k tebe; ... a sedí na oslovi, na osliatku, mláďati oslice*“ (Zach 9,9). V Písme kone sú symbolom vojenskej sily. Mesiáš prináša pokoj. Mesiáš Ježiš triumfuje vo svojej slabosti. Ježiš Kráľ, pokorný vchádza na osliadku do Jeruzalema.

Aj keď dnes vo svete zhonu, napätia a hmotného zaťaženia, vlastnosti človeka, ako sú pokora a tichosť strácajú na hodnote a odsúvajú sa do minulosti, majú svoje miesto a opodstatnenie. Sú osobnosti medzi nami, ktorí nie širokými lakťami, mnohovravnosťou, násilím a podobne, si získavajú obdiv, úctu a vážnosť, ale svojím srdcom, ktoré sa prejavuje vlastnosťami ktoré majú korene v tichosti a pokore. Pripomeňme si tieto vlastnosti na posledných veľkých pápežoch.

Ked' Jozef Sárto ako kardinál šiel do konkláve na voľbu nového pápeža, niektorí kardináli poznamenali, že nemôže byť pápežom, že nevie dobre po francúzsky. A po konkláve aj títo mu vzdali prejav úcty, keď sa stal pápežom Píom X. Jeho pokora bola odhalená a postavená na svietnik, aby svietila všetkým. Čo viac, bol po štyristo rokoch ako pápež vyhlásený za svätého.

Ked' sa stal kardinálom Giovanni Battista Montini, jeden z priateľov sa ho nesmelo spýtal: - „Môžem aj naďalej hovoriť Ti “Ty“? Na čo mu kardinál odpovedal. – „Samozrejme. Tým viac teraz, ako v minulosti. A vieme, že neskôr bol pápežom Pavlom VI..“

O pápežovi Jánovi XXIII. hovorili tí, čo s ním prichádzali osobne do styku, že ako bol tučný, tak mal veľké pokorné a ponížené srdce. Teraz prebieha šetrenie – proces, vyhlásiť ho za blahoslaveného.

A pápež Ján Pavol II.? Nie iba rímsky kresťania, ale aj iní kresťania či inoveriaci alebo neveriaci pri stretnutí s ním cítia, že je to pokora a jeho tichosť, čo otvárajú aj neprajné srdcia jeho slovám.

Je známe, že pýcha aj vzdelaným, vyššie postaveným, zatvára srdcia pred priateľmi, pred tými s ktorými dovtedy spolu prežívali udalosti života. Ľudia ich obchádzajú, smejú sa s nich, ignorujú ich, nemajú ich radi, ale oni vo svojej pýche nevidia, nepočujú... A často v pýche si neuvedomujú, že ani ich múdrosť, učenosť, tituly, nič neznamenaajú. Myslia si, že sú géniovia, že majú svoj štýl a pritom právom ich mnohí ľutujú. Človek ktorý neuzná si svoje nedostatky a pohŕda pomocou iných, môže sa ocitnúť v stave, že pohrdne aj Bohom, neuzná v pýche svoju hriešnosť. O takom platia slová: „Čo máš, čo si nedostal“ (1 Kor 4,7)?

MY

Uvedomujeme si, že človek ktorý sa dostane do moci pýchy stáva sa obvyčajne prameňom konfliktov. Nie je kritický voči sebe. Neprijíma slová pravdy. Rád má pochlebovačov a jemu podobných. U tých, čo mu chcú pomôcť vidí nepriateľov. Škoda, že dnes taký ľudia nemajú šasov ako panovníci v minulosti. Šašo mohol povedať pánovi pravdu, aj keď si za to často vyslúžil bitku.

Ježiš vo svojej láske myslí na nás, keď nám kladie na srdce čnosti pokory a tichosti. Pokora je ťažká čnosť a preto si jej získanie vyžaduje z našej strany mnoho síl. A predsa ku všetkým sa obracia Ježiš s výzvou: „*Podťe ku mne všetci*“ (Mt 11,28), pretože jedine s Ježišom každé jarmo a bremeno sa stávajú príjemnými a ľahkými. Ak nechceme si vyslúžiť nielen od ľudí, ale aj Boha výrok „hlupák“.

Spomína kňaz na jeden rozhovor s bratom, keď ešte ako študent sa prechádzali na brehu rieky. Brat sa ho pýtal, prečo sa tak dlho učí a čo je to filozofia? – „Vysvetlím ti čo je to filozofia na tejto rieke. Keď niekto skúma, koľko elektrárni môže byť postavených na tejto rieke, tak to je dobrý stavbár. Keď niekto skúma, koľko je vo vode kyslíka, vodíka a iných prvkov, to znamená, že máš dočinenia s chemikom. Ak sa niekto zamýšľa nad tým, či táto rieka skutočne jestvuje, či v tejto rieke je skutočne voda a či sme si istý, že to je rieka a voda, tak vtedy vedz, že máš do činenia s filozofom.“ Brat na to: – „To nie je filozof, ale hlupák.“

„Na svete nie je hlúposti, ktorú by nebránil nejaký filozof“, hovorili starí Rimania. Koľko je na svete hlupákov, ktorí bránia rôzne hlúposti a nevšímajú si presvedčivých právd. Preto je Boh mnohým nepriateľný, že žiada pokoru a tichosť, inými slovami aj iné čnosti, ktoré tvoria charakter človeka. Boh sa nám dáva vo svojom slove, svojej láske. Sv. Augustín hovorí: „Boha poznáme skrz jeho lásku.“ A dnes sa nám Ježiš znova predstavil ako „tichý a pokorný“.

ADE

Sme bratia a sestry Ježiša. Aj keď sa mnohí z toho smejú, neprijímajú túto pravdu, my v učení Krista nachádzame silu, zmysel a cieľ života, ako to dievča čo nieslo na chrbte svojho bráčeka, ako dokážu nasadiť aj svoj život mnohí za záchranu svojich blížnych. Amen.

Pätnásta cezročná nedeľa „A“

Mt 13, 1-23

*Aj z kamenistej pôdy môže byť úroda***AI**

Dovoľte mi, bratia a sestry, aby som vám v tejto chvíli zablahoževal k tomu, že si dokážete vážiť samých seba. Že máte úctu k svojmu telu a k svojej dôstojnosti. Že ste po zaiste vyčerpávajúcom týždni nabrali síl prišli na toto stretnutie. Že ste pochopili dôležitosť Ježišových slov o Božom kráľovstve, ktorý potrebuje úrodnú zem vášho života, aby v nej mohlo vyklíčiť semeno Božieho slova.

KE

Aj Ježiš chápal dôležitosť ľudskej osoby, a preto dnešné evanjelium venuje človeku, ktorého prirovnal k pôde.

DI

Aby Ježišovi rozumeli všetci, aj jednoduchí ľudia, vyberá primerané príklady a prostriedky. Preto sú dnešné Ježišove slová adresované jednoduchým ľudom v Kafarnaume, presnejšie v kafarnaumskom prístave. Sadol si na loďku, odrazil ju od brehu a videl množstvo ľudí, ktorí ho prišli počúvať. Ježiš sa v tomto meste často zdržiaval u Šimona Petra, preto ho tí ľudia dobre poznali. Poznali jeho slová, jeho dobrotu a videli jeho skutky. Mali ho radi, lebo im dal nádej na Božie kráľovstvo. A Ježiš v tých ľuďoch videl pôdu, do ktorej môže siať. Siat' slovo nádeje. A preto ich pripodobnil k zemi, na ktorej stáli. Všimnite si, že Ježiš v Kafarnaume a na tomto mieste nerozoberá Božie slovo, teda zrna, nehovorí o jeho kvalite či kvantite. Dokonca ani nekladie dôraz na pozíciu rozsievачa, ale na zem, na pôdu. A v prvom rade na cestu. Ľudia vedeli, akými skratkami, aj cez polia, prišli do prístavu. Poznali zem, kde je malá vrstva pôdy a pod ňou skaly. Vedeli aj o trní, ktoré sa uchytiť na každom poli. Poznali aj dobrú, úrodnú zem v okolí rieky Jordán. A my by sme v tejto chvíli mohli povedať, že rozsievач nebol dobrý gazda, keď najprv nepooral, ale rozsieval do trnia, na udupané chodníky a na skalnatú zem. Ale v oriente sa seje takto aj dnes. Najprv sa zaseje a potom sa zaorie. Zaorú sa chodníky, zaorie sa trnie, viac zeme sa dá aj na skalnatú zem. A zaorie sa aj dobrá zem. Lebo na každej niečo vyrastie a dá úrodu. Stonásobnú, šesťdesiatnásobnú alebo tridsaťnásobnú. Ježiš neodmieta ani jednu. Tak ako neodmieta ani jedného človeka. Preto je okolo neho vždy veľa ľudí.

PAR

Aj ty, brat a sestra, si tou zemou, do ktorej Ježiš seje. Prijmi aj ty zrna Božieho slova tak, ako prijíma zem zrna pšenice. Neboj sa a prijmi ho, veď je to Boh, kto ho seje. Aj keď sa častokrát cítiš ako tá skalnatá zem. Myslíš si, že Boh to nevie? Ale on bude žať. Aj keď si udupaný životom ako ten chodník, myslíš si, že Boh nebude žať? Aj keď si myslíš, že si ako strnisko, neboj sa, aj tam bude Boh žať. Len sa mu otvor, ako sa otvára zem pod pluhom. Môžeš začať orať a otvárať zem svojho života. Otvor zem svojho života modlitbou a pôstom, aby si prijal Božie slovo, aby v tebe rástlo. Neboj sa otvoriť, ako sa otvorili aj ľudia v Kafarnaume, ako sa otvorili aj učeníci, aby Boh robil cez nás dielo dobra a spásy, dielo kráľovstva, ktoré nám pripravil. Je to

niekedy ťažké, ale vypl'uj tú ťažobu zo seba a začni sa modliť a otvárať pôsobeniu Ducha Svätého.

MY

Keď som bol v Medžugorí, v komunite Cenacolo (*čítaj Čenákolo*) som spoznal jedného muža zo Slovenska, Matúša, ktorý tam je už 5 rokov. Rozprával, ako ťažko sa on otváral pre Božie slovo cez modlitbu. Pochádza z učiteľskej rodiny. Bol len pokrstený a z dôvodu neznalosti bol protinábožensky zameraný. Bol reštaurátorom a keďže chodil po kostoloch, videl a počul, ako sa tam ľudia modlia. Keď opakovali ruženec, hovoril si, že sú šibnutí, keď stále dookola opakujú to isté. Bol typickým prípadom mladého človeka z mesta, ktorý nemal čo robiť, doma žiadna modlitba, ktorá by ich spájala, len nervozita zo školy. A tak unikal z domu preč a dal sa na drogy. Zašlo to až tak ďaleko, že ho vyhodili z domu. Najprv odišiel ako frajer, ale po týždni sa vrátil, mysliac si, že ho prijmú. Mama mu však medzi dverami povedala, nech sa neukazuje skôr ako o rok. On jej na to, že to nevydrží a umrie, ale mama bola neúprosná: „Tak umrieš.“ Nast'ahoval sa k jednej kamarátke, ktorá mu začala vybavovať miesto v komunite Cenacolo. Hovoril, že tam sa napriek mnohým ťažkostiam naučil modliť a spoznal, čo je modlitba a Božie slovo, no až keď mu otvoril, tak ako tá zem.

ADE

Gratulujem vám, bratia a sestry, že ste prijali od Ježiša pozvanie na toto stretnutie. Otvorte sa ako zem z dnešného evanjelia a nebojte sa, Boh sa postará a úrodu si pozbiera aj z kamenistej pôdy. Amen.

Šestnásta cezročná nedeľa „A“

Mt 13, 24-43

Realita dobra a zla

Každý človek sa musí rozhodovať medzi dobrom a zlom.

AI

Môžeme o sebe povedať, že sme dobrý alebo zlý človek? Nepovedali ste si sami pre seba, ako som to či ono mohol povedať, spraviť, dať k niečomu zlému súhlas? Rodičia vychovávali rovnako dve deti. A taký veľký rozdiel v ich živote. Jedni rozprávajú o človeku ako o dobrom a druhý ako o zlom a je to ten istý človek. Prečo? V čom to je?

KE

Evanjelista sv. Matúš predstavuje tri Ježišove podobenstvá: o „človekovi, ktorý zasial na svojej roli dobré semeno, ale kým ľudia spali, prišiel jeho nepriateľ, prisial medzi pšenicu kúkol' a odišiel“ (Mt 13,24-25). Ďalej podobenstvo o „horčičnom zrnku“ (Mt 13,31-32) a podobenstvo o „kvase“. A na koniec Ježiš poukazuje na

Starozákonný žalm (por. 78,2) „Otvorím svoje ústa v podobenstvách, vyrozprávam, čo bolo skryté od stvorenia sveta“ (Mt 13,35).

DI

Náš život je krátky na to, aby sme si ho pokazili a máme len jeden život, ktorý sa viac nebude opakovať a preto Ježišove slová sú pre nás poučením, aby sme sa správne zhostili reality dobra a zla, ktoré je vo svete a ktorému sa človek obdarovaný rozumom a slobodnou vôľou nevyhne.

Ježiš nie je len filozof, ktorý niečo naznačí či povie. Podobenstvá hovoria o Ježišovi, ktorý životu nielen rozumie.

Učí nás, že Božie slovo ktoré zasial Boh do srdca ľudí bude ničené. Boh človeka stvoril, aby človek Boha poznával, miloval a zaslúžil si večný život v Božom kráľovstve. Ježiš hovorí: „Rozsievateľ dobrého semena je Syn človeka“ teda *On sám*. „*Roľa je svet. Dobré semeno sú synovia kráľovstva, kúkoľ sú synovia Zlého. Nepriateľ, ktorý ho zasial, je diabol. Žatva je koniec sveta a ženci sú anjeli*“ (Mt 13,37-39). Ježiš nám pripomína, že sa máme mať vždy na pozore, máme bdieť, aby nás zlo neprekvapilo. Zlo, Diabol je z dopustenia Božieho. Človek sa má osvedčiť, že si zaslúži mať účasť v Božom kráľovstve. Ježiš nás učí, že nám na zemi je ťažko až nemožne rozlišovať, kto je a kto nie je v Božom kráľovstve. Počas života sa mnohé mení. Človek zlý, ktorý neplní Božie príkazy, predsa môže, ale i nemusí v hodine smrti nájsť milosť od Boha a oľutovať svoj hriech. Lotri ukrižovaní s Ježišom sú toho dôkazom. Ježiš nám nedáva právo súdiť. Súd si ponechal pre seba. Dĺžku života u človeka chápeme ako Boží dar. Boh každému určil jeho dĺžku. Človek musí byť vždy pripravený. Boj dobra z zla v živote človeka končí smrťou. „Boh je spravodlivý Sudca, ktorý dobrých odmeňuje a zlých trestá.“ Boh vidí aj v skrytosti. Preto nedovolí aby bol kúkoľ – zlo, odstránené zo života človeka. Človek dostáva dostatok potrebných milostí, aby sa osvedčil v konaní dobré.

Dobro sa často zdá ako „horčičné zrnko“. Zdá sa, že je malé. A predsa v spojení s darmi ktoré dáva Boh človeku rastie. Boh vo svojej spravodlivosti a múdrosti odmení človeka. Je potrebné, aby si človek tak počínal, že v jeho živote dobro bude rásť a zla ubúdať. Jedine Ježiš ako Sudca sveta, má moc oddeliť dobro od zla, dobro odmeniť večným životom v Božom kráľovstve a zlo potrestať večným životom v zatratení.

PAR

Evanjeliu nám pripomína, že nemáme sa dať a nesmieme sa znechúť vo svojom živote. Často sa môže človeku zdať, že zlo víťazí nad dobrom, že kúkoľ vyničí pšenicu. Opak je pravdou. Ten ktorý vyhlásil o sebe, že je Cesta, Pravda a Život, ktorý povedal, že „*kým sa nepominie nebo a zem, nepominie sa ani jediné písmeno, ani jediná čiarka zo Zákona, kým sa všetko nesplní*“ (Mt 5,18), že musí každý človek prejsť bojom a rozhodnutím sa medzi dobrom a zlom na zemi. Prítomnosť zla vo svete nás preto nesmie znechucovať, naopak, má nás povzbudzovať, aby sme vždy podporovali dobro u seba i okolo seba. Keď vidíme

víťaziť zlo, nesmieme malichernieť, zlo neodstránime kritizovaním, a už nie tým, že sa mu poddáme, ale naopak, podporovaním dobra. Či tmu neodstráni svetlo?

Ježiš nás neučí rezignácii, keď hovorí: „*nechajte oboje rásť až do žatvy*“ (Mt 13,30). Ježišovi naša situácia v živote nie je ľahostajná. Ježiš nezrovnopravňuje dobro a zlo. Naopak. Keď dáva Boh večný život, prečo by ho ničil? Ježiš je vševediaci. Vie o každom dobrom hnutí srdca človeka. Za vernosť Bohu v bojoch a zápasoch, ktoré musí človek prekonať v živote, každému človeku Boh pripravil odmenu. „Kvas“ dobra na zemi prinesie človeku ktorý verne plnil vôľu Božiu na zemi bohatú odmenu v nebi.

Ovocie Zlého vidí Ježiš. Diabol zvádza, je pokrytec, klamár, ale nemá síl na človeka. „*Boh je Láska*“ (1 Jn 4,8) a je milosrdný a dáva človeku, aby počas života aj keď zapochyboval, či dal sa oklamať Diablom, aby sa spamätal a vrátil sa späť k Bohu.

Preto môžeme mať dnes v zozname svätých aj také mená, ako sv. Augustín, sv. Margita Kortonská a iných. Nik z ľudí nebol uchránený od bojov, zápasov medzi dobrom a lom.

Ježiš v podobenstvách jasne učí, že boj dobra a zla, keď vytrváme v konaní dobrá nebude nikomu na škodu, naopak, spomeňme si na „*blahoslavenstvá*“.

MY

Kto dnes sleduje náboženskú situáciu v širšom svojom okolí spozoruje, že Ježiš nás upozorňuje na jeden závažný fakt. Sekty. Dnes viac a viac mladých hľadá cestu vo svojom živote k duchovným hodnotám. A práve počas letných mesiacov najprv na tri dni, potom na týždeň a potom i na celý mesiac sú pozývaný na rôzne stretnutia vďaka duchovným zameraním.

Členovia týchto siekt, ako je Cirkev zjednotenia, ktorú založil San Mjung Muna, ktorého manželka cestuje svetom a pod rôznymi názvami za pomoci svojich stúpencov organizuje Fedráciu rodín za svetový mier, mylí a zavádza najmä mladých. (Na Slovensku bola oficiálne 13.12. 1996 a 6.2.1999.) Končí sa to nielen spoločným sobášom na štadiónoch, keď vodca vyberie partnerov a sám sobáši, ale ďalej psychickými stavmi, finančným zruinovaním, pomýlením na viac rokov.

Rovnako u nás pôsobia stúpenci Sri Chinmoya v spojitosti s integrálnou jógou, teda spojenia duchovných cvičení s umeleckou tvorivosťou a športovými výkonmi.

Krásny nový svet ponúka Oberto Airaudi a ezoterika. Pomocou hudby, spevu si získava stúpencov. Nie je všetko čo sa bliští, hovorí príslovie. Ani hudba ktorej nerozumieme nemusí ostať bez následkov v duši mladých ľudí. Iní pod vplyvom Transcendentálnej meditácie nezískavajú po čom túžia, ale často sú využívaní svojimi vodcami.

Často počuť argument, že týchto ľudí k tomu nik nenúti, že to robia úplne dobrovoľne, a preto nie sú otrokmi. S časti je to pravda, avšak, žiaľ, iba sčasti.

ADE

Aj keď Ježiš hovorí, že je potrebné s vytrhávaním kúkoľ'a počkať, nesmieme mlčať, nečinne čakať, keď vidíme, ako sekty ničia mladé životy. Rozlišujme dobro od zla. Amen.

Sedemnásť cezročná nedeľa „A“

Mt 13, 44-52

Ako chcem získať Nebeské kráľovstvo?*Napredujem v snahe získať čo najbezpečnejšie účasť v nebeskom kráľovstve?***AI**

Je známe, že kto s pýta, veľa sa dozvie. Pýtajme sa samy seba: Čo si ceníme najviac vo svojom živote? O čo by sme neradi prišli? Po čom najviac túžime?

„Pán sa v noci vo sne zjavil Šalamúnovi a povedal: -,Žiadaj si, čo ti mám dať“(1 Kr 3,5) Vieme, čo Šalamún odpovedal. Pánovi sa odpoveď páčila, že si nežiadal dlhý vek, ani bohatstvo, ani život svojich nepriateľov, ale chápacosť, povedal: „Dám ti múdre a chápacé srdce“ (3,12) a ešte dodal: „Ale dám ti aj to, čo si nežiadal, aj bohatstvo, aj slávu“ (3,13).

Priateľ sa pochválil, čo zdedila jeho manželka po príbuznej v Kanade. Neuplynuli dva týždne a boli vykradnutí, prišli o všetko čo zdedili, ale aj o iné.

Študent sa pochválil pred spolužiakmi, že je na dobrej ceste získať zahraničné štipendium. Nezískal ho. Získal ho iný zo spolužiakov.

Irenke vždy keď prišiel list od chlapca tancovala od radosti. Spolubývajúca ju obdivovala ako veľmi miluje svojho chlapca. Ivana si po troch rokoch našla iného priateľa, inú lásku.

KE

Poklad. Jedno slovo a predsa čo všetko si vieme pod ním predstaviť. Aké rôzne životné skúsenosti máme s hodnotami, vzťahmi, ľuďmi...

Ježiš nás oslovuje, aby sme sa zamysleli nad zmyslom, cieľom, poslaním života, keď hovorí o Nebeskom kráľovstve ako o poklade ukrytom v poli: „Keď ho človek nájde, skryje ho a od radosti, z neho ide, predá všetko, čo má a pole kúpi“ (Mt 13,44).

DI

Ježiš v podobenstve poukazuje, aby sme viac pozornosti venovali výberu hodnôt vo svojom živote. On prišiel, aby nám priniesol Nebeské kráľovstvo, to znamená, tú tajomnú skutočnosť, aká je pravda a život Boží obetovaný ľuďom. Ježiš v Cirkvi ktorú založil konkrétne a jasne učí viere nádeji a láske, prostriedkom, ktoré máme využiť, aby sme svoj život úspešne prežili a získali večný život.

Nebeské kráľovstvo je poklad, jediný poklad, jediná pravá hodnota, ktorú by každý človek mal položiť na prvé, najcestnejšie miesto vo svojom živote a všetko v živote podriaďovať tomu, aby získal tento poklad. Je správne, že si nielen uvedomujeme Ježišove slová: „Ved’ čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil“ (Mt 16,26)? Človek sa má tak správať k svojmu životu, že všetko svoje počínanie podriadi tomu, aby získal Nebo. Od tohoto pokladu by nik nemal rezignovať. Naopak, celé konanie života tak riadiť, aby nič neohrozilo tento poklad. Ježiš hovorí: „Kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho“ (Mt 10,39).

Nebeské kráľovstvo ako poklad sa nedá a nemôže porovnať a zrovnávať s inými pokladmi. Pretože všetky poklady sú len dočasu, ich hodnota končí tu na zemi smrťou človeka, ale to čo sme urobili preto, aby sme získali Nebeské kráľovstvo,

smrťou nič nestráca. Nebeské kráľovstvo má sa stať jediným, pravým pokladom človeka, ktorému všetko podriadi, aby ho získal.

Ježiš hovorí v podobenstve, že tento poklad je ukrytý a nájsť ho, je obtiažne. Už dve tisícročia pre každému človeku Boh ponúka tento poklad. Ponúka ho tak veriacemu i neveriacemu. Každý ho môže nájsť. Jedná sa o zvláštny poklad, ktorý neoslní ako zlato a tomu kto ho nájde neprináša na zemi slávu, moc, ale častejšie kríž. Kto našiel tento poklad sa žiada, že sa nemôže uspokojiť s tým, že ho už vlastní, ale že na poklad dáva pozor, že si ho chráni, opatruje, bdie nad ním... Pre poklad ktorý človek získa sa dokáže zriecť mnohých nedovolených, ale i dovolených, príjemných vecí. Správe zaobchádza z pokladom, vie s ním tak zachádzať, že jeho hodnota vzrastá. Vtedy sa plnia slová o talentoch s ktorými má človek obchodovať až do chvíle, keď príde pán, ktorému odovzdá znásobený jeho majetok. Plnia sa aj slová o múdрых pannách, ktoré vždy majú dostatok oleja vo svojich lampách. Rovnako slová o sluhovi, ktorý bdie nad svojimi spolusluhami a stará sa o nich.

Nájdenny poklad a chránený poklad bude človeku odmenou, keď sa pán vráti na konci čias a Ježiš povie: „*Podťe požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené*“ (Mt 25,34).

PAR

My si kladieme často otázku z človekom z evanjelia: „*Učiteľ, čo dobré mám robiť, aby som mal večný život*“ (Mt 19,16)? Ten mladík zachovával všetky prikázania a predsa odišiel smutný, lebo dal prednosť pred nebeským kráľovstvom svojmu majetku.

Ježiš ako štedrý darca nám dáva všetko, a právom od nás žiada, aby sme my dali prednosť všetkému pred ním. Boh sa o nás nechce deliť s nikým a dokonca ani s nami samými. Boh má byť naším pokladom. Boh a nič a nikto iní. Vieme, načo sme na svete? Tak to uskutočňujme v každodennom živote.

V tomto týždni máme sviatok sv. Márie Magdalény. To je pre nás podaná ruka, príklad pre nás, ako získať a chrániť si poklad o ktorom Ježiš hovorí v podobenstve. Na jej príklade si môžeme pripomenúť, na čo nik z nás nesmie zabudnúť. Ježiš ju oslobodil od posadnutosti diabla a odvtedy ho milovala vrúcnou láskou. Zostala mu verná, hoci od následkov predchádzajúceho hriešneho života ju Ježiš neoslobodil.

Áno, na poklad o ktorom Ježiš hovorí v podobenstve striehne v našom živote veľa nepriateľov. Najväčší nepriateľom sme si každý sám zo svojimi pokušeniami. Uvedomujeme si, že viera nám mnoho dáva, ale aj od nás mnoho vyžaduje. Nestačí len veriť, ale aj žiť podľa viery. „*Viera bez skutkov je mŕtva*“ (Jak 2,26). A preto pri získavaní a udržaní si pokladu nezabúdajme na pokušenia.

Pokušením je všetko, čo nás zvádza na hriech. A hriech ničí poklad. Príčina pokušení väzí v náklonnosti k zlému, v zlobe diabla, v príťažlivej sile tvorov a v zlých príkladoch. Pokušenie jedným odmietnutím nekončí. Je to často celoživotný boj, ktorý končí až smrťou človeka. Stav pokušenia je bolestné skúšanie.

Veriaci by nemal zabúdať, čo sú príčiny, pre ktoré Boh dopustí pokušenie: Pokušenie je skúškou. Pokušenie má uponížiť. Pokušenie očistiť. Pokušenie posilňuje v činnosti. Pokušenie rozmnoží zásluhy a odplatu.

Na človeka doliehajú rozličné pokušenia: Proti viere, čistote, poníženosti, ale aj na zúfalstvo. Zo životopisov svätých vieme, že mnohí prešli týmito pokušeniami. Sv. František Assizky mal veľké pokušenia v oblasti čistoty. A dnes si ho ctíme ako anjela čistoty. Sv. František Saleský v oblasti zúfalstva. Vtedy volal: -„Aj keď zabiješ, chcem dúfať v teba.“ A vieme, že našiel svetlo vo svojom živote.

Pokúšenie zatvára zmysly človeka pred dobrým. Mnohí nevidia dlhú dobu radosť z obetí, sebazáporov, tvrdej práci na sebe, zriekaní sa, ovládání... Ich príklady nás učia, že nemáme prosieť, aby sme boli oslobodení od pokušení, ale máme prosieť o milosť nepodľahnúť pokušeniu. Kto nechce bojovať, zrieka sa víťazstva. Pokúšenie nemôže ťa pošpiniť. Boh nedovolí nás skúšať nad naše sily. Diabol pohýna fantáziu, trápi zmysly, ale my si pripomínajme, že nemá moc nad naším rozumom a slobodnou vôľou. Sv. Hieronym odišiel z Ríma do ticha, samoty v tom, že sa zbaví pokušení a práve tam zažil oveľa väčšie pokušenia. Trpel, bojoval, ale nezhrešil. Jeho boj bol dôkazom lásky k Bohu. Je potrebné myslieť na slová anjelov pri narodení Ježiša: „*Pokoj ľudom dobrej vôle*“ (Lk 2,14). Pamätajme, že hriech spácha len ten, kto vedome a dobrovoľne a vo veľkej veci prestúpi boží alebo cirkevný príkaz.

MY

Dnes si máme pod vplyvom podobenstva uvedomiť, že „*bude aj v nebi väčšia radosť nad jedným hriešnikom, ktorý robí pokánie*“ (Lk 15,7). Ved' či Ježiš nezomrel za hriešnikov? Stáva sa, že človek časom na poklad z podobenstva zabudne. Nie zriedka, že Boh dáva znova človeku milosť, aby si uvedomil; čo je cieľ, čo je zmysel a poslanie jeho života. Preto máme v dejinách i dnes konvertitov. Náhle a neočakávane spoznávajú poklad, ktorý môže dať len Boh a ktorému sa nič nevyrovná.

Je správne, že si uvedomujeme slová: „*Hľadajte a nájdete! Klopte a otvoria vám*“ (Mt,7,7)! A keď sme už našli, ďakujme. Máme sviatosť, modlitbu, skutky kresťanského milosrdenstva...

Pri zjavení trom fatimským deťom Ferkovi, Hyacinte a Lucii v roku 1917 Panna Mária povedala aby robili pokánie. To je výzva staronová pre každého z nás. Pokánie! Keď máme pred očami Ježišov poklad, pokáním si ho môžeme nadobudnúť, udržať i znásobiť. Ak tomu veríme, je správne, že chceme dať jedinú odpoveď Ježišovi, čo on povedal slovami o ukrytom poklade: „*Keď ho človek nájde, skryje ho a od radosti z neho ide, predá všetko, čo má, a pole kúpi*“ (Mt 13,44).

ADE

Šťastný je človek ktorý keď našiel poklad, že si ho chráni. Človek ktorý má poklad nebojí sa obetí. Uvedomujeme si, že nik z nás nie je vylúčený z Božej lásky. Pre každého z nás je pripravené Nebeské kráľovstvo. Len a len na každom z nás záleží. Amen.

Osemnásťročná nedeľa „A“

Mt 14, 13-21

*Vieme sa najesť, ale nedokážeme sa nasýtiť***AI**

Milí bratia a sestry! Všetci poznáme v našom živote i celkovo vo svete veľa problémov, ktoré sú spojené so starostlivosťou o človeka. Je veľa krajín, kde ľudia nemajú dostatok jedla. Áno, človek nutne potrebuje sýtiť svoje telo. Ale je ešte viac krajín, a dá sa povedať, že všade na svete, kde sú ľudia, ktorí potrebujú sýtiť svoju dušu. Patríme k nim aj my. Človek, ktorý chce nasýtiť telo, vie čo k tomu potrebuje. Ale keď chce nasýtiť svoju vlastnú dušu, mnohokrát nevie, čo robiť.

KE

Ľudia, ktorí prišli za Ježišom a nechávali sa uzdravovať, prichádzali preto, aby nasýtili svoju dušu. Celý deň strávili pri ňom a až večer, keď učeníci upozornili Ježiša, že ľud je už hladný, Ježiš rozmnoží chlieb a ryby a nasýti ich, aby od neho neodchádzali hladní ani fyzicky.

DI

Viete, čo nám týmto gestom chcel Ježiš povedať? Že je dôležité sýtiť ľudské telo, ale dôležitejšie je sýtiť ľudskú dušu. Keď Ježiš uzdravoval chorých, rozprával im o Božom kráľovstve. Toto rozprávanie bolo také výstižné, že ho ľudia pešo prenasledujú z Kafarnauma až na neobývané miesto v blízkosti Betsaidy. Ježiš tam chcel byť sám s učeníkmi. Tí mysleli na to, že budú hladní, a preto si vzali 5 chlebov a 2 ryby. Pre nich to stačilo, ale nepočítali s tým, že tam príde taký zástup. Veď len mužov tam bolo 5000. Biblisti hovoria, že tam mohlo byť okolo 15 až 20 tisíc ľudí. Môžeme sa opýtať: Kde sa tam vzali? Neboli to ľudia len z Kafarnauma, ale aj z osád, cez ktoré zástup putoval do Betsaidy, aby nasýtil svoju dušu Božím slovom. Ľudia nerozmýšľali nad tým, čo budú jesť; boli vyprahnutí a hladní duševne, nie fyzicky. Preto mnohí nechali všetko, čo robili, vzali ženu, deti a išli za Ježišom. Ježišovi ich bolo ľúto, aj keď mu narušili pôvodný program chvíľ strávených v tichosti a modlitbe, ale neodhnal ich. A túžba, nadšenie a hlad za Ježišovým slovom boli také veľké, že premohli aj fyzický hlad. Vôbec nevnímali, že sú hladní. Všimli si to len učeníci, ktorí si možno z tých chlebov po troške aj odkrajovali. A Ježiš hovoril k nim niekoľko hodín, takmer celý deň. Možno 10 hodín sýtil ľudskú dušu, možno 2 hodiny aj ich telo, aby ani jeden z nich neodišiel hladný. 10 hodín času venujú ľudia nebeskému kráľovstvu a možno len hodinu, prípadne dve, sa venujú záujmom pozemského kráľovstva. Na druhý deň sa okolo Ježiša zišiel ešte väčší zástup ľudí. Napriek tomu, že v predchádzajúci deň už boli nasýtení, fyzicky aj duchovne. Prišli za ním len kvôli tomu, aby sa nasýtili fyzicky. Ježiš im to aj vyčíta: Dnes ma nehladáte preto, že by ste chceli počúvať o Božom kráľovstve, ale len preto, že ste sa včera zadarmo najedli.

PAR

Možno sa pýtame, prečo v človeku nie je túžba po Božom kráľovstve silná. Pretože keď sa v nás prebudí túžba po pozemskom kráľovstve, často tú po Božom kráľovstve dokážeme udusiť. Mnohokrát začíname duchovne a končíme telesne.

Začínáme mnohé diela s Bohom a končíme ich bez Boha, sami. Tí ľudia mali skúsenosť Božieho kráľovstva, ale tú máme aj my. Alebo Ježiš rozprával niečo iné? Veď v Písme máme všetko dôležité. Stávame sa tvrdými voči Božiemu kráľovstvu, lebo záujmy dôležité tu a teraz, teda záujmy pozemského kráľovstva, prehlušili záujmy kráľovstva Božieho. A dnešný deň môže byť pre nás dňom požehnania, aby sme sa nezháňali po pozemskom kráľovstve. Práve dnes môžeme objaviť nebeské kráľovstvo, ktoré je v nás ukryté. Avšak akonáhle začneme rozmýšľať o zajtrajšku, začneme premýšľať o kráľovstve pozemskom a zahlušíme túžbu po nebeskom.

MY

Jedna rehoľná komunita rozprávala o tom, ako sa dlho modlili, aby im boli prinavrátené priestory, v ktorých by mohli konať svoju charitnú službu. Veľmi sa za to modlili a čakali na Boží čas, kedy sa to stane. Nazerali na to ako na Boží záujem a využívali k tomu aj Božie prostriedky. Keď prišiel čas vrátenia budovy, bola zdevastovaná a bolo nutné ju opraviť. Rýchlo teda začali s jej renováciou, aby čím skôr opäť mohla slúžiť pôvodnému zámeru. Po istom čase sa rehoľníci vyslovili takto: „S Bohom sme očakávali túto budovu a keď nám ju Boh znovu daroval, opravovali sme ju bez neho. Len svojimi silami, len svojou šikovnosťou.“ A je zaujímavý fakt, ktorý možno pozorovať, že čím viac sa proti cirkvi bojovalo, tým bolo viac povolaní. Čím boli horšie podmienky na bývanie a na pastoračiu, tým boli kresťania súdržnejší. Keď sa človek ponorí do pozemských starostí, tie ho tak opantajú, že prestáva vnímať Božiu prítomnosť.

ADE

Nedajme sa vtiahnuť do pozemského kráľovstva. Amen.

Devätnásta cezročná nedeľa „A“

Mt 14, 22-33

Lekár lieči telo a psychiku, Ježiš ducha

AI

Drahí bratia a sestry! Sotva sa medzi nami nájde niekto, kto by necítil určitú ťarchu a ľútosť, keď retrospektívne hodnotí niektoré skutky svojej minulosti. Možno sú to problémy osobné, špecifické, ktoré nás ťažia už niekoľko rokov, ba ešte i dnes.

KE

Možno je to nevysporiadaná minulosť, možno neprijatá prítomnosť, ktorá nás potápa a nedá nám rásť; podobne ako sa v dnešnom evanjeliu topil Peter.

DI

Peter sa topil, lebo zakolísal vo viere, ktorá mu bola daná na vrchu pri Genezaretskom jazere, na mieste, ktoré sa v dnešnom Izraeli volá Tabga. Tu Ježiš rozmnožil chlieb a ryby, aby sa ľudia nasýtili, no rozmnožil aj ich vieru. Túto vieru si odnáša Peter i ostatní apoštoli. Potom na loďke idú domov, do Kafarnauma. Peter s ostatnými apoštolmi je nadšený a plný viery. Oslovený Ježišom, ale ešte slabý pred

diablom. Keď vystupuje z loďky na jazero, ide oproti Ježišovi s vierou. No vietor je silný a Peter pochybuje. Vracia sa do minulosti, keď ešte nemal vieru, preto sa začína topiť. Topí sa vo svojej minulosti, v ktorej nebola viera v Ježiša. Topí sa vo svojej minulosti, lebo sa nezriekol démona pochybnosti. Keď ho Ježiš dvíha, vyčíta mu, prečo zapochyboval ako maloverný, prečo sa ešte nezriekol démona svojej minulosti. Ten ho potopil.

PAR

Tento démon minulosti topí častokrát aj mňa. Akosi sa nemôžem zbaviť tej úzkosti a vnútornej bolesti. Aj sa spovedám a prijímam sviatosti, hlavne Sviatosť Oltárnu, ale to trápenie mám neustále v sebe. To preto, lebo som sa ho ešte nezriekol, nevypľul som to, čoho sa bojím. Nevypľul som ešte démona strachu, úzkosti a vlastného „ja“. Namiesto toho utekám a zapíjam zabudnutie, alebo drogujem, aby som bol iný. Utekám a trápim sa, ničím seba aj ostatných, lebo som sa nezriekol svojej minulosti. Ale prečo stále cítim tú bolesť? Nezriekol diabla a ten ma chce utopiť vo vlastnej minulosti, v neprijatej prítomnosti a zahmlenej pravde o mne. Ten ma ničí, môže ma priviesť až na psychiatriu. Veď pozrite: Naši praotcovia takmer neustále držali v ruke ruženec. V dome mali na čestnom mieste kríž. Treli biedu, ale mali vnútorný pokoj. My sme kríž v domoch vymenili za obraz, lebo to je moderné, a kríž sme kamsi odložili, už ani nevieme kde. Namiesto ruženca nosíme na krku amulety, ktoré nás majú ochrániť pred chorobami a nosiť šťastie. Sme ovešaní ako moderní ľudia, ale, bohužiaľ, aj s moderným nepokojom na duši a v rodine. Ak chceš začať s Ježišom, vezmi tie všetky tie haraburdy, kamene, amulety a vonné paličky, pokrop ich svätenou vodou z kostola, zo srdca sa ich zriekni, ako aj celej svojej hriešnej minulosti a potom ich spál, nech zhoria. Ak sú nehorľavé, pokrop ich a hod do tečúcej rieky. Potom choď na generálnu svätú spoveď, vyznaj tam svoju hriešnu minulosť a zriekni sa jej. To je spôsob, ako dosiahnuť pokoj.

MY

Nitriansky psychiater MUDr. Tibor Miššík raz bohoslovcom na prednáške povedal: „Zo skúsenosti svojej mnohoročnej lekárskej činnosti v oblasti psychiatrie môžem povedať, že 90 % liečených pacientov nepotrebovalo a nepotrebuje psychiatra, ale dobrú svätú spoveď.“

ADE

Ak pociťujeme nepokoj zo svojej minulosti, prípadne z neprijatej prítomnosti alebo pravdy o sebe, ktorej sa bojíme, treba sa toho v pokore pred Ježišom zrieknuť a vyznať sa, lebo diabol nás utopí vo vlastnej hriešnosti. Amen.

Dvadsaťročná nedeľa „A“

Mt 15, 21-28

Každý potrebuje domov**AI**

Každý rodič sa snaží zabezpečiť svoju rodinu, aby jeho deti neboli hladné, špinavé a otrhané a aby mali, čo potrebujú. Preto zháňame, čo je najlepšie a zároveň najlacnejšie. Dá sa povedať, že deti majú skoro všetko, čo sme si my v ich veku nemohli dovoliť.

KE

Napriek tomu sa nám zdá, že nie sú dostatočne vd'ачné, nevedia si toho vážiť. Málokedy si však uvedomujeme, že naše deti trpia, aj keď majú všetko, tak ako dievča z dnešného evanjelia.

DI

Toto dievča hrozne trpí spolu s matkou. Ona sa mu snaží pomôcť: robí, čo sa dá. Ale u nijakého lekára asi nepochodila, keď prišla za Ježišom; ona, ktorá neverila v jediného Boha, ale v mnohoraké božstvá, ktoré sa uctievali v Kanáne. Táto žena bola z obyvateľstva, ktoré žilo na území Palestíny pred príchodom Židov. A ľudia, ktorých Židia vytlačili z ich krajiny, hlavne v okolí Týru, sa voči Židom stavali veľmi nepriateľsky. Táto žena musela teda nájsť veľa pokory v sebe, aby oslovila Ježiša, ktorý bol Židom, a požiadala ho o pomoc. Vyčítanie zlého ducha bolo zrejme naozaj veľké. Mala nielen veľkú pokoru, ale veľmi trpela spolu so svojou dcérou. No mala hlavne veľkú vieru. Pre svoje dieťa dokázala urobiť veľmi veľa: dokázala sa pokoriť pred Ježišom. Dokázala urobiť to, za čo by ju mohli v jej národe odsúdiť.

PAR

Aj ja trpím a veľa trpím pre svoje deti, ak som veriaci a svoje deti tu nevidím. Ale aj moje deti trpia, lebo ich zahrňam vecami, ktoré sa páčia predovšetkým mne. Lebo som ich kúpil, túžil som po nich. Moje deti trpia tým, že si ich nevážim, lebo si vážim len peniaze. Lebo len ony majú hodnotu. Lebo tie deti vedia, cítia a možno som im aj povedal, že sú mi na záťaž, pretože ma veľa stoja. Lebo moje deti vedia, že obyčajná stolička má pre mňa veľa krát väčšiu hodnotu ako ja. Veď na tú stoličku si aspoň sadneš, ale z dieťaťa nemáš žiaden úžitok. Tvoje deti to vedia, čo je pre teba najdôležitejšie, a preto utekajú od teba; nechcú byť tam, kde si ty. Potrebujú ťa pre tvoje peniaze, ale ty si ich to tak naučil. Nepôjdu do kostola, lebo si tu ty. Nechcú ísť s tebou na návštevu, lebo si tam ty. Tvoje deti ťa majú radi pre tvoje peniaze. Často sa pohoršuješ nad diskotékami, ktoré sú, a sú tam aj tvoje deti. Diskotéka sama o sebe nie je zlá, ale ty sa pohoršuješ nad tým, čo tam deti robia. Aj tvoje deti! Vidiš ako trpia, preto sa tam opíjajú a preto potom nemajú hanby sa vyspať s hocikým. A potom je im zle celú nedeľu, sú nevyspaté, nervózne, ujdú na internát. A znova sa vrátia, aby ušli z domu. Ako trpia! Tie deti trpia, lebo si ich nevážiš. Máš radšej peniaze, ktoré hýbu svetom, nemáš rád ich, a preto ich má radšej démon. A ty už berieš ako normálne ich utrpenie, ktoré im spôsobuje. Ak sa tvoje dieťa nemodlí, modli sa aj za ňo, ak ho máš rád. Keď tvoje dieťa nejde na svätú omšu, choď ty za seba na jednu a za dieťa na druhú, ak ho máš rád a ak ti skutočne záleží na tom, aby

bolo v nedeľu v kostole. Ak tvoje dieťa ide na diskotéku, choď s ním. Vypni telku, obleč sa, prekonaj svoju pýchu a lenivosť a choď s ním, ak ho máš skutočne rád, aby si videl, kde si ho zaviedol. Pomôž svojmu dieťaťu zbaviť sa zlého ducha svojou vierou a pokorou.

MY

Jedna rodina, ktorá býva na Kysuciach, raz rozprávala o tom, ako mali v Bratislave, kde predtým bývali, veľkú a úspešnú firmu, až kým ich syn nezačal drogovat'. Niekedy bol preč z domu aj 2-3 dni a potom prišiel hladný, neumytý a dorobený. V dôsledku toho sa rodičia rozhodli predať firmu i byt v Bratislave a odišli bývať na samotu do jednej osady na Kysuciach, aby pomohli svojmu synovi. Z lásky k nemu zanechali firmu aj postavenie, len aby mu pomohli.

ADE

Aby si nemusel byť smutný zo svojich detí, hoci majú všetko, daj im miesto peňazi a množstva rôznych vecí radšej seba. Amen.

Dvadsať prvá cezročná nedeľa „A“

Mt 16, 13-20

Eucharistia nie je mŕtva múmia

AI

Drahí bratia a sestry! Začiatkom novembra r. 1922 anglický archeológ a egyptológ Carter Howard (*čítaj kártr hauard*) objavil v egyptskom Údolí kráľov hrobku faraóna Tutanchamóna. Bola to hrobka mladého, iba 18-ročného panovníka 18. dynastie, ktorý vládol nad horným a dolným Egyptom asi pred 3300 rokmi. Bol to pre Egypt bezvýznamný panovník, ktorý zomrel veľmi mladý. Egyptskí spisovatelia vyčiarkli meno Tutanchamón zo zoznamu egyptských kráľov. Preto bol pochovaný iba veľmi skromne s malou záhrobnou výbavou v dvoch pohrebných miestnostiach. Bol to najcennejší objav 20. storočia. Tutanchamónova mŕtva múmia bola v 3 pozlátených sarkofágoch, majstrovsky vyrezávaných z dubového dreva. Múmiu prikrývala nádherne vytepaná posmrtná maska z číreho zlata. Keď ju objavili, žiarila ako svetlo. Tieto tri sarkofágy boli uložené v krištáľovožltom, umelecky opracovanom sarkofágu nevyčísliteľnej hodnoty. Zlatníci žasli nad precíznosťou zlatotepeckou prácou. Nájdené miniatúrne maľby sa svojou umeleckou hodnotou nevyrovnajú ani perzskému umeniu. Krištáľový sarkofág bol umiestnený v umelecky pozlátenej zlatej skrini. Samotná múmia bola obkolesená šperkmi, ktoré hodnotou prevyšujú anglické alebo české korunovačné klenoty. Samotný Howard ich rozdelil až do 101 skupín. Keď potom otvoril druhú, zapečatenú miestnosť s hrobkou faraóna, pozvaní hostia od úžasu onemeli nad nevídanou krásou, ktorá sa im naskytla pred očami. Tento nález svojou umeleckou hodnotou zaujal celý svet.

Pozrite, čo dokázali ľudia urobiť pre mŕtveho, bezvýznamného faraóna. Čo sa potom mohlo ukrývať v takej Cheopsovej pyramíde, hrobke jedného z najslávnejších

egyptských faraónov! A toto ľudia dokázali urobiť pre mŕtvu múmiu. Pre mŕtveho boha.

KE

Tak ako pri otvorení Tutanchamónovej hrobky, podobne ľudia ostali v nemom úžase aj nad živým Ježišom pri jeho zjavení v okolí Cézarei Filipovej.

DI

Viete prečo? Ľudia nežasli pre zlato. Ľudia žasli nad ním ako nad človekom. Konkrétne nad tým, čo robil. Keď zalistujeme v Matúšovom evanjeliu, nájdeme tam príbeh, ako Ježiš siedmimi chlebami a dvoma rybami nasýtil štvrtisícový zástup mužov, okrem žien a detí. Keď uzdravoval pri Galilejskom mori, „zástupy žasli, keď videli, že nemá hovoria, mrzáci sú zdraví, chromí chodia a slepí vidia, a velebili Boha Izraela.“ Uzdravil Kanaánčanku od zlého ducha. Toľko hovorí 15. kapitola u Matúša. Je to len malý zlomok z veľkého množstva Ježišových skutkov, ako napríklad uzdravenie Jairovej mŕtvej dcéry, vzkriesenie Lazára, vzkriesenie naimského mládenca.

Nečudujme sa, že ľudia žasli. Nedivme sa, že Šimon Peter hovorí: „Ty si Mesiáš, Syn živého Boha.“

PAR

Tu v svätostánku je miska s hostiami. Je pre nás miestom, kde je prítomný Syn živého Boha? Prijímame živého Boha, alebo je to len miesto mŕtvych oblátok? Niekedy žasneme nad krásou kostola, nad umeleckou hodnotou svätostánku. Ale ten svätostánok pred niekoľkými storočiami urobili ľudia pre mŕtveho, alebo živého Boha? Žasneme nad krásou a umeleckým spracovaním chrámov a oltárov, a pritom len my vieme, koľko sarkofágov nášho života nás delí od živej hostie Krista. Keď dokázal toľko vecí, prečo si myslíme, že jeho telo v hostii je mŕtve? Prečo nás klamú oči, ktoré nám predstavujú oblátku, keď je to živý Kristus?

MY

Chcel by som vám dnes predstaviť život Ježišovej hostie. Iba táto hostia bola jedlom a nápojom počas 50 rokov života mystičky Marty Robinovej. Narodila sa v južnom Francúzsku v r. 1902, kde aj zomrela v r. 1981. Pochádzala z chudobnej rodiny. Rodičia sa trápili, z čoho ju vychovávajú, ale po narodení krásneho bábätka boli radi, lebo jej narodenie akoby prinieslo svetlo do ich rodiny. Bola veselá, milovala zábavu, tanec, prírodu. Rodina nebola príliš pobožná. Otec bol revolucionárom a voľnomyšlienkárom. Marta ochorela na týfus a jej staršia sestra naň aj zomrela. Ona vyzdravela, ale bola stále chorľavá. Ako 16-ročná navštívila raz rodinu jednej zo svojich sestier a u nej na povale našla starú zaprášenú truhlicu s knihami. Otvorila ju a v prvej knihe jej padol prst na túto vetu: „Ty čakáš na radosť, aby si mohla vychutnávať život? Priprav sa na utrpenie!“ „Aké zvláštne, pre mňa je určené utrpenie?“, povedala si. Ako 17-ročná odpadla doma v kuchyni, dlho bola v kóme. Kňaz jej dal pomazanie chorých, po ktorom sa prebrala. Ako 23-ročná postupne ochrnula na nohy a na celom tele. Iba rozprávala a videla. Nemohla prijímať potravu a ani žiadne tekutiny. Lekári si mysleli, že zomrie. Kňaz sa jej pokúsil podať Ježiša v hostii, ktorého prijala s veľkou radosťou. Počas 50 rokov života (do r. 1981) prijímala

iba hostiu, a to dvakrát týždenne. Nič viac. To bola jediná jej potrava. Vedela, že jej sila je v utrpení s Kristom. Počas 50 rokov vôbec nespala, stále bdela. Túžila po živom Kristovi v Eucharistii, lebo to bola jej jediná posila života. Každý štvrtok, piatok a sobotu trpela muky Ježišovej kalvárie.

Po 2. svetovej vojne ponúkla Ježišovi všetko, čo mala, a to bol ešte jej zrak. Postupne oslepla. Ako slepá raz na posteli hovorila. „Môj život je ako sv. omša. Moja posteľ je oltárom, kde každý deň obetujem nebeskému Otcovi všetko, čím som.“

ADE

Túžime, bratia a sestry, aj my po Ježišovi v Eucharistii ako po Ježišovi živom? Alebo sa nám Eucharistia javí len ako mŕtva oblátka, ktorú každý deň obchádzame v svätostánku kostola? Je pre mňa živý, alebo je pre mňa iba ako pekná umelecká mŕtvola? Amen.

Dvadsať druhá cezročná nedeľa „A“

Mt 16, 21-27

Oplatí sa zapredať vlastnú dušu?

AI

Chceš mať vplyv, mať moc? Tak prečo si sem prišiel? Ved' pre ľudí, ktorí sú mocní a úspešní, nie je moderné, aby chodili do kostola. Nikdy nebudeš mať moc vo svojich rukách, ak tu budeš chodiť. Chceš byť bohatý, chceš mať rozprávkové peniaze? Ak budeš chodiť do kostola, nebudeš ich môcť mať, preto choď domov. Nie je moderné, aby si sem chodil, keď si už bohatý. Zbytočne tu márneš čas, ktorý si mohol lepšie využiť na zisk. Si mladý, ešte pekný a túžiš po dobrodružstve, napríklad sexuálnom? Prečo si tu potom prišiel? Takto nikdy nebudeš cítiť rozkoš a poznanie nepoznaného. Ved' si ešte mladý, pekný – a taký ochudobnený. Určite máš doma na stene populárnych ľudí a aj ty chceš byť určite populárny, pravda? Prečo si sem potom prišiel? Nikdy nebudeš pred svetom populárny, ak chodíš do kostola! Videl si chodiť do kostola nejakú populárnu osobnosť? Začni byť proti Bohu. Vymýšľaj piesne, kde budú dvojsmyselné slová, kde sa bude nadávať a budeš populárny, mocný, bohatý a mať plno sexu. Takže, bratia a sestry, prečo sme tu vlastne prišli? Pozrite, o čo sme prišli a prichádzame tým, že sme tu.

KE

Ale preto sme tu, lebo sme nedokázali zapredať svoju dušu.

DI

Mnohí si vybrali. Vybrali si moc, bohatstvo, sexuálne orgie a popularitu, vybrali si Satana, ktorý sa s nimi hrá. Mnohí vymenili svoju dušu za tieto veci. Vy ste to ešte nedokázali, a preto ste prišli. Ešte dokážete odolávať, lebo sa modlíte, alebo sa niekto modlí za vás. Ale majme sa všetci na pozore, lebo ešte sme nevyhrali. Nevyhrali sme boj s mocnosťami temnôt. Tento boj dokončíme, až keď budeme mŕtvi. Vtedy si nás zastane Boh, v ktorého veríme a s ktorým môžeme bojovať.

Nespoliehajme sa na to, že sa mi nič nemôže stať. Či samého Petra, apoštola, nezviedol Satan? Ak dokázal zviazať Petra, ktorému Ježiš dal kľúče od Božieho kráľovstva, prečo si si ty tak istý, že nezvedie aj teba? Pozrite, ako sa Peter bál o moc, ako mu zachutila. Nedokázal prijať Ježišove slová, že v Jeruzaleme musí trpieť, byť zabitý. Nedokáže to prijať, lebo tým utrpí jeho výsada medzi apoštolmi a popularita medzi ľuďmi. Sláva mu stúpila do hlavy, veď je prvý z apoštolov. Je populárny a má moc v rukách ako hlava Cirkvi. A preto ho Satan zviazol. Či Peter nikdy nečítal 53. kapitolu proroka Izaiáša, že „Mesiáš bude muž bolesti, ktorého budú viesť, ako baránka na zabitie“? Peter to vedel, tak ako každý Žid, ale nechcel prísť o kariéru. Preto mu Ježiš hovorí: „Chod' mi z cesty, satan!“. Koho Ježiš oslovil? Démona v Petrovi.

PAR

Prečo berieme Božie sviatosti a milosti na ľahkú váhu? Prečo sa vystavujeme nebezpečenstvu napádania Satanom? Koľkokrát zotrývame v ťažkom hriechu, niekedy mnoho rokov. Prečo nechceme urobiť svoje okolie lepším? Svojím konaním a správaním predsa dávame najavo to, čo máme vo vnútri. Koľkokrát prijímame milosti, ktoré sú okolo nás, a vzápätí ich ničíme, keď na všeličo nadávame. Prakticky, akoby sme ich vôbec neprijali. Berme to, čo sa nám ponúka, aby sme mali zásoby od Boha. Nezostávajme v hriechu a nevystavujme sa zbytočne nástrahám diavla. Nevleťme mu do klieťky ako hlúpe vrabce v tomto príbehu.

MY

Istý kňaz pri kázni ukázal ľuďom starú klieťku na vtáčiky. Hovoril: „Keď som šiel do kostola, stretol som chlapca, ktorý v tejto klieťke mal 3 vrabce. Pýtal som sa ho, prečo má v tej klieťke obyčajné vrabce, a nie pekné andulky alebo papagáje a čo bude s nimi robiť. Chlapec odpovedal: „Najprv sa budem s nimi hrať, a keď sa mi zunuju, budem im pomaly vytrhávať perie, pierko po pierku, potom ich budem mučiť, vypichnem im oči a budem sa pozerat' ako trpia.“ A čo ďalej budeš s nimi robiť, keď sa ti to zunuje?, pýtam sa chlapca. „Hodím ich mačke, nech ich zožerie.“ Pýtam sa ďalej: „Kamarát, čo by si za tie vrabce chcel?“ Chlapec udivene na mňa pozrel: „Ale veď to sú obyčajné neužitočné vrabce! Na poli si ich môžete nachytať, koľko len chcete!“ „Dám ti za ne desať dolárov,“ vravím mu. „Desať dolárov na obyčajné vrabce? Ale dobre, keď myslíte...“ A kňaz ďalej pokračoval: „Keď som tie vrabce kúpil, pustil som ich na slobodu.“ Ukázal klieťku: „Táto klieťka je urobená z túžby človeka po moci, aby ovládal iných. Je urobená z túžby po bohatstve, zo sexuálnych orgií, z túžby po sláve a kariére. Túto klieťku niesol satan v rukách a chytil do nej mnohých nič netušiacich ľudí. Stretol ho Ježiš a pýta sa: „Načo sú ti tí ľudia?“ „Ja som si ich chytil,“ hovorí diabol, „chcem sa s nimi hrať. Budem sa na nich zabávať.“ „A keď sa pohráš, čo budeš potom s nimi robiť?“ pýta sa ďalej Ježiš. „Potom ich budem mučiť tým, čo si vybrali.“ A Ježiš znova nato: „A potom čo budeš s nimi robiť?“ „Utrápiť ich až do smrti,“ hovorí diabol. „Predaj mi ich“, vyzval diavla Ježiš. „Prosím ťa, a načo ti budú obyčajní ľudia?“ uškŕňa sa diabol, „už raz si za nich zomrel a pozri, akí sú ti vďační, znova sa nechali chytiť.“ „Prosím ťa,“ hovorí Ježiš, „čo chceš za tých ľudí?“ „Chcem tvoju krv,“ úlisne odvetí diabol. A Ježiš znova vylial za tých

ľudí svoju krv, aby boli slobodní. Ježiš vylieva každý deň svoju krv na oltároch celého sveta, aby sme boli slobodní. Už sme mu za to poďakovali?

ADE

Chceš mať moc nad ľuďmi, nad svetom? Chceš byť bohatý, vplyvný a mocný, chceš vychutnať všetky tajomstvá svojej sexuality, chceš mať kariéru ako rockové hviezdy? Potom radšej choď domov, ak si sem prišiel, lebo tu budeš len znudene stáť, tu to nedosiahneš. Pretože my na tomto mieste chválime Boha a jeho Syna Ježiša za to, že vylial za nás svoju krv a vyslobodil nás z lákavej klietky satana. Ale ty radšej choď, daj sa do služieb satana a dostaneš moc ako mal Nero, Hitler, Stalin a mnohí ďalší spomedzi mocných tohto sveta. Budeš mať bohatstvo a sex, aký si nezažil, budeš populárnou hviezdou, ale tu nie. Musíš hľadať na inej adrese. Amen.

Dvadsať tretia cezročná nedeľa „A“

Mt 18, 15-20

Všetci sme bratia a sestry

AI

Bratia a sestry! Zamysleli ste sa niekedy nad tým, prečo vás nazývam bratmi a sestrami? Ved' bratom voláme svojho pokrvného brata a sestrou svoju pokrvnú sestru. Mnohí poviete, že celé desaťročia sa to hovorí a vôbec sme sa nezamysleli nad významom tohto oslovenia. Ale toto oslovenie, ktoré je rodinné, chce Ježiš zrealizovať aj tu, v tomto cirkevnom spoločenstve, aby ho mohol on sám viesť k sebe do svojho kráľovstva, aby mohol prostredníctvom bratov a sester napomínať svoj ľuď; aby som ja mohol napomenúť vás, ale nie ako cudzích, ale ako svojich v rodine a aby ste aj vy napomenuli svojich i mňa ako v rodine.

KE

Ježiš dáva k tomu napomínaniu svojej cirkevnej rodiny aj určité smernice. „Keď sa tvoj brat prehreší proti tebe, choď a napomeň ho medzi štyrmi očami.“

DI

Ježiš toto napomenutie sčasti prebral z Knihy Exodus, kde sa píše: „Nenos nenávisť vo svojom srdci voči svojmu bratovi! Úprimne napomeň svojho blížneho, aby si preň nevalil vinu na seba... Miluj svojho blížneho ako seba samého!“ Teda nechaj čas, aby vznikol medzi vami bratský vzťah a potom ho napomeň v tom, že chceš svojmu bratovi pomôcť z jeho biedy. Ak ste už bratmi a nie ste si cudzí, ty ho napomenieš a on ťa neposlúchne, zavolaj si svedka, ale nie niekoho cudzieho, ale toho, ktorý je mu tiež bratom a on je bratom jemu, aby ste mu nie dohovárali, ale aby ste mu pomohli. Ak neposlúchne, povedz to cirkevnej obci a berte ho ako pohana a mýtnika, ale nie preto, aby ste ho zničili, ale aby ste mu ako cirkevná obec podali pomocnú ruku. Ak to nepomôže, Ježiš ďalej hovorí: „Ak budú dvaja z vás na zemi jednomyselne prosiť o čokoľvek, dostanú to od môjho Otca, ktorý je na nebesiach.“

Tým ti chce ukázať silu modlitby. Keď ani to nepomôže, modli sa za svojho blížneho, ktorý ti je bratom.

PAR

A ako to je medzi nami? Ruku na srdce: Nazývame sa tu bratmi a sestrami, ale škoda, že možno iba tu; inak sa takmer nepoznáme, lebo sa bojíme jeden druhého, aby nám nikto nič nevyčítal. Ak sa prípadne poznáme a vieme o svojich chybách, tak sa dobre poohovárame, lebo podať pomocnú ruku je dosť ťažké. Možno mi dáte za pravdu, že najlepší spôsob, ako sa vyhnúť nepríjemnostiam, je nestarať sa do nikoho, nech nám každý radšej dá pokoj a my tiež budeme radšej mať s každým pokoj. Je to predsa výhodnejšie. Beriem si však svojho brata na zodpovednosť pred Bohom? Prvé čítanie z Knihy proroka Ezechiela jasne hovorí: „Ak bezbožný zomrie a ty mu nebudeš dohovárať, akoby sa odvrátil od svojej cesty, on zomrie pre svoju nepravosť, ale teba budem brať na zodpovednosť za jeho krv.“ Veru, ťažké je dohovárať cudziemu. Oveľa ľahšie je to u brata, ktorého mám rád a on vie, že to myslím s ním dobre.

MY

Raz do jednej farnosti prišiel list od istej panej, ktorá v ňom prosila o modlitbu za manžela, aby sa obrátil. V tej farnosti býva každý štvrtok adorácia pred vystavenou Oltárnou sviatosťou. Tamojší kňaz vyzval veriacich, aby sa spoločne modlili za obrátenie toho pána. Onedlho prišiel list od tej panej, ktorá ďakovala za spoločnú modlitbu, lebo jej sa rozhodol prijať sviatosť zmierenia po 28 rokoch. Vidíte, bratia a sestry, že nie hromy a blesky, ale modlitba spoločenstva pomohla tej panej, ktorá svojho manžela neohovárala, ktorému nenadávala, ale ktorého milovala a ktorému chcela pomôcť, že dokázala napísať.

ADE

Dáte mi za pravdu, že zničiť niekoho je ľahké, ale pomôcť niekomu z jeho biedy je ťažké, ale spoločnou modlitbou to ako bratia a sestry môžeme dosiahnuť. Amen.

Dvadsať štvrtá cezročná nedeľa „A“

Mt 18, 21-35

Hnev nie je znamením kresťanstva ale odpustenie

Prosba o odpustenie blížnemu z modlitby Otče náš je stále aktuálna

AI

Odpustenie. Kto z nás s obsahom tohoto slova by sa nestretol? Nielen v modlitbe, ale v osobnom živote. Odpusť! Prepáč! Zabudni! Ale aj slová: Odpúšťam a podobne sa dotýkajú každého z nás, pretože aj mi poznáme čo je to hriech. Sme svedkami, že pápež prosí veriacich z iných cirkvi celého sveta, aby odpustili nám kresťanom, čím sme previnili v histórii proti láske k bratom. Ján Pavol II. Veľkodušne odpustil svojmu atentátnikovi Ali Akčovi po atentáte 13.5. 1981. (Š.L.: „Zabijem pastiera“)

Je príkladom matka, keď odpustí dieťaťu, keď ono uzná svoje zlé správanie a rovnako ona keď poprosí dieťa, keď v prenáhlení sa nezachovala ako matka. A či nemáme mi prosiť o odpustenie a odpustiť bratovi, sestre, susedom, kolegovi na pracovisku, jeden druhému!? Niet hádam človeka na svete, ktorý by nepotreboval poprosiť o odpustenie a ktorý by nemal byť poprosený, aby odpustil.

KE

Preto na otázku Petra „*Koľko ráz mám odpustiť svojmu bratovi, keď sa proti mne prehreší? Azda sedem ráz?*“ Ježiš mu odpovedá: „*Hovorím ti: Nie sedem ráz, ale sedemdesiatsedem ráz*“ (Mt 18,21).

DI

Jednou vetou, máme odpustiť vždy a to bez nejakých podmienok.

V podobenstve o kráľovi, kde kráľ je Boh, ktorý sa rozhodol vyúčtovať so svojimi sluhami, čiže s nami ľuďmi Ježiš chce vzbudiť v každom z nás vážnu výzvu, memento. Kto z nás ľudí môže byť k svojmu bratovi malému dlžníkovi tak tvrdý, že by mu neodpustil, keď nám Boh tak mnoho odpúšťa? Boh dlžníkovi odpustil desaťtisíc talentov a dlžník svojmu dlžníkovi neodpustil sto denárov.

Podobenstvo je jasné. Ježiš nám pripomína, že Boh zo svojej podstaty je dobrý, nekonečne dobrý, vždy pokiaľ žijeme nám odpustiť. To znamená, že my budeme sa adekvátne správať k jeho odpusteniu. Ako my nachádzame u Boha odpustenie, aby máme odpúšťať svojím bratom. Nesmieme byť ľuďmi „bez srdca“.

Podobenstvom si pripomíname, že naše dlhy ktoré máme medzi sebou sú nič k dlhom ktoré my máme voči Bohu. A preto výzvu Pána Ježiša ku každému z nás na záver podobenstva by nikomu z nás nemala uniknúť: „*Tak aj môj nebeský Otec urobí vám, ak neodpustíte zo srdca každý svojmu bratovi*“ (Mt 18,35). Nejedná sa o nejakú výnimočnú vec, ale často každodennú, preto nám ju Ježiš vkladá do modlitby Otčenáš: „*A odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojim vinníkom*“ (Mt 6,12).

Podobenstvo je Božou aktuálnou motiváciou všetkým ľuďom až do konca sveta. Už v Starom zákone v Knihe Sirachovho syna (*prvé čítanie 27,33-28,9*) je jasne povedané, že do našich srdiec nepatria urážky, hnev, pomsta či nenávisť. Ježiš v podobenstve jasne hovorí, čo bude pri našom súde keď nebudeme žiť podľa jeho príkazov. Rovnako v podobenstve si uvedomujeme, že naše odpustenie je pre nás požehnaním, pretože vtedy nám sú odpustené následky za naše hriechy. Už v V. storočí v Cirkvi sa učilo, že kto sa modlí a odpustenie hriechov pre svojho brata, aj jemu budú odpustené hriechy. Taktiež nám v podobenstvo hovorí o poslednom súde a našej smrti. Ako by dokázali prosiť Boha o milosrdenstvo pre seba, keď by sme my neboli milosrdný k bratom. Podobenstvo je vlastne výzva, aby sme boli stále v priateľstve zo svojím Bohom – Sudcom a tak odpúšťali vždy svojmu bratovi. Je to vlastne naša povinnosť žiť v láske s bratmi. To je vôľa Boha. Tak to hovorí aj žalmista, že Boh je milostivý milosrdný, za čo mu máme dobrorečiť vo svojom srdci a nezabúdať na toto dobrodenie. On odpúšťa nám naše neprávosti, lieči naše neduhy a zachraňuje život od záhuby. Nevyčíta nám ustavične naše chyby, nehnevá sa stále a nezaobchodí podľa našich hriechov (*vid' Ž 103, 1-12*).

PAR

Odpustenie je tak dôležitá vec v našom živote, že denne si ju máme pripomínať, vracat' sa k nej, aby sa naplnili slová sv. Pavla: „*Slnko nech nezapadá nad vašim hnevom*“ (Ef 4,26). A výzva Pána Ježiša: „*Vy teda buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec*“ (Mt 5,48).

Preč, preč s hnevom! Je to bolesť mnohých kresťanov, keď vidia, že sa niekto hnevá, súdi, nerozpráva, obchádza... Je to vred. Vred sa rýchlo odstráni. Rana sa po vrede zahojí, ale čo hnev spôsobuje je...

V Malých príbehoch Mikuláš Chajtov v príbehu Dva nekrológy píše (2/76,s.310). V susedných domoch v jeden deň zomreli dvaja muži. V jednom dôstojník na dôchodku a v druhom gazda tiež už na dôchodku. Boli príbuzní, roky žili vedľa seba, ale dvadsaťštyri rokov sa hnevali, žili v hriechu, súdili sa a čo bolo toho príčinou? Šesť štvorcových metrov zeme. Komisie, pojednávania, súdy raz jednému, raz druhému dali za pravdu. Keď posledný súd dal dôstojníkovi za pravdu, gazda sa tak rozhneval, že stratil chuť do jedla, ochorel a po troch dňoch na to zomrel. Správa o smrti príbuzného a suseda vojaka tak ovládala, že nieže by šiel a aspoň pri mŕtvom tele poprosil ostatných o odpustenie, ale v hriešnej radosti, že Boh je na jeho strane a potrestal smrťou jeho nepriateľa, sám padá na zem a v hriechu zomiera. Obaja zomreli s hriechom v srdci. Údajne krátko predtým prosili svojich, aby pokračovali a priviedli spor do konca v ich prospech. Chajtov končí príbeh poznámkou: Včera mi ktosi hovoril, chcem veriť, že je to pletka, že synovi oboch zomrelých sa rozhodli v šľapajach otcov pokračovať. Znamená to, nová bitka o šesť štvorcových metrov, nové urážky, nové obete na oltár hriechu.

MY

Kristus je dokonalý znalec ľudskej biedy. Jeho prianím je naše šťastie nielen na zemi, ale i vo večnosti. Pohľad na kríž každému ma pripomenúť kto viac odpúšťa, kto mám viac odpustil, k čomu nás vyzýva Ježiš v podobenstve o milosrdnom kráľovi. To, že si osvojujeme pravdy z podobenstva, že Boh je nekonečne dokonalý vo svojom milosrdenstve k človekovi a že človek je hriešny i schopný pomstiť sa i napriek hlúposti a nepodstatným či malicherným veciam, je potrebné prijať Božie slová vážne a žiť podľa nich. Áno, Boh nám daroval nepodstatne viac, ako mi môžeme niekomu požičať, či iný nám dlhovať. Chceme patriť medzi tých, čo si uvedomujú, že bohatstvo Božie je naším šťastím.

ADE

Niet sa čo čudovať, že veľký ľudia, medzi ktorých patrí i Ján Pavol II. odpustil svoju atentátnikovi, že cirkev dnes prosí za svojich bratov z minulosti, ktorí sa dopustili zla na iných vo viere, aby sme mohli v nádeji na odmenu od Boha Sudcu získať večnú odmenu v jeho kráľovstve. Amen.

Dvadsať piata cezročná nedeľa „A“

Mt 20, 1-16

Náš Boh je Boh lásky a spravodlivosti*Poznať božiu lásku a spravodlivosť*

AI Pri správe o smrti koho sme poznali, s kým sme žili sa často spomína. Aj napriek zvyku „o mŕtvych len dobre“, počuť komentáre, hodnotenia, postoje k životu zomrelého.

Okolo autonehody prechádza kňaz. Vidí známe auto svojho suseda. Bolo havarované. V tej chvíli už zastavuje. Vie, že sused si neplnil povinnosti kresťana i keď bol dobrým susedom ako človekom. Práve ho nakladali do sanitky. Predstavil sa lekárovi a poprosil o niekoľko slov s raneným. Sused bol pri vedomí a poznal ho. Dokonca sa usmial. Kňaz mu vyslúžil sviatosť zmierenia. Na ceste do nemocnice zomrel.

Náhlych prípadov smrti je stále viac a viac. Obrátenia v hodine smrti mnohých dojímajú. V takej súvislosti sa hovorí o tom, ako Ježiš odpustil lotrovi na kríži, alebo o návrate márnوترatného syna. Ale sú aj také hlasy, ktoré sa pohoršujú. Celý život nemal čas na Boha a často ešte útočil proti Bohu a v posledných hodinách sa zmieril s Bohom a je na tom vo večnosti tak ako ten, čo celý život sa snažil plniť vôľu Božiu.

KE

Nepatrí aj nám otázka ktorú vyslovil Ježiš v závere podobenstva o najímaní robotníkov do vinice: „Či na mňa zazeráš preto, že som dobrý“ (Mt 20,15)?

DI

Podobenstvo o hospodárovi, ktorý viackrát počas dňa najíma do svojej vinice pracovníkov, obsahuje pravdy, ktoré sú srdcom kresťanského učenia. Z historického hľadiska hovorí, že nielen apoštoli a vyvolení národ Židov ktorí sú prví, na začiatku božej lásky prejavenej ľuďom, ale sú aj výstrahou, že nemajú si nárokovať na osobitné privilégia, ale že zo všetkými ktorí prídu po nich až konca sveta, že sú si navzájom rovní. Podobenstvo upozorňuje, aby si nik z nás nenárokoval zvláštnu úctu, zvláštne miesto, alebo úctu medzi bratmi a sestrami preto čo urobil. Nikým nesmieme opovrhovať, tak národ medzi národmi, či človek medzi ľuďmi. V Božom pláne spásy nie sú privilegované miesta, niet protekcie. Naopak, podobenstvom Ježiš poukazuje na Božiu veľkodušnosť. Robotníci vo vinici nerobili tú istú prácu a predsa dostanú tú istú odmenu. Tým Ježiš učí, že v službe pre Boha nezáleží na tom, aká je dlhá, ale na láske, s akou sa vykonáva.

Ďalej Ježiš nás učí, že všetko čo Boh dáva, dáva zdarma. Čo nám dáva Boh je Božia milosť. U Pána Boha nikto si nič nemôže zaslúžiť. Čo nám dáva Boh nemáme prijímať ako odmenu, ale ako dar, milosť. Podobenstvom o hospodárovi a zjednaných robotníkoch na práci vo vinici nás Ježiš učí osvojiť si vnútorné zmýšľanie, ktoré je dôležité v postoji k Bohu.

Podobenstvo je odpoveďou na Petrovu otázku: „My, sme opustili všetko a išli sme za tebou. Čo z toho teda budeme mať“ (Mt 19,27)? Tí čo uverili v Boha a žijú podľa jeho slov si uvedomujú, že Bohu sa neslúži tak ako sa slúži ľuďom. V plnení povinnosti kresťana voči Bohu nie je dohoda, že ja urobím toto a tí mi dáš toto či

tol'ko. Boh vo svojej добрote, láske viac hľadá na lásku s akou konáme svoje povinnosti, ako na samotnú prácu, činnosť, úrad či postavenie ktoré zastávame. Pravý kresťan sa nepýta, čo za svoju činnosť dostanem, ale s nezištnou láskou slúži Bohu a blížnym. Tak rozumieme aj slovám: „*Tak budú poslední prvými a prví poslednými*“ (Mt 20,16).

PAR

Nie je pravdou, že iba zlých ľudí nemilujeme. I dobrý človek môže mať nepriateľov. Sú to často tí, čo trpia pre svoje hriechy, lakomosť, závisť, pýchy, hnev...Aj týchto Ježiš miluje. Zomrel za všetkých hriešnikov. Podobenstvom chce prebudiť z nesprávneho svedomia sebcov a egoistov, hriešnikov. Ježiš vyzýva, aby sme na dobrotu Boha i človeka pozerali dobrým a nie zlým pohľadom.

Stáva sa, že niekto zomrie a svoj majetok buď za života či testamentom určí niekomu. Mnohí potenciálni dedičia sa hnevajú na zomrelého, že im nič nezanechal. A pritom nemali žiadne právo na dedičstvo. Robia si však nároky a podnikajú všetko možné, aby ničo získali zo smrti tohoto človeka. Často si ho za života nevšimli, nenavštívili a podobne.

Ježiš nám pripomína, že v živote sa máme riadiť nielen svojou spravodlivosťou, ale aj svojou láskou. Uvážme, či nad právom nie je spravodlivosť a nad spravodlivosťou nie je láska? Ľudia protestujú, že majú právo, že Boh im to a to musí dať. Zabúdajú si pozrieť do srdca a popremýšľať, či to, čo si žiadajú si zaslúžia, či majú na to skutočne nárok, právo. Áno, Boh je spravodlivý a ako Sudca dobrých odmieta z zlých trestá. Ježiš dáva každému to čo vo svojej spravodlivosti a láske si človek zaslúži. Boh dáva zo svojho. Dáva viac ako si človek môže myslieť. Keď prijímame od Boha dary a milosti, nesmieme mať v očiach kritiku, či hnev na Boha darcu. Boh jediný má právo povedať: „*Nezjednal si sa so mnou za peniaze? Vezmi, čo je tvoje a chod! Ja chcem aj poslednému dať toľko, koľko tebe. Alebo nesmiem so svojím urobiť, čo chcem*“ (Mt 20,14-15). Boh je predsa počiatok a koniec všetkého. Od Boha sme vyšli a k Bohu ideme. Bohu sa máme obracať ako k darcovi. Nie je možné ľudskú spravodlivosť zrovnávať s Božou. Ľudská spravodlivosť je v najlepšom prípade parciálna. Je skôr snahou ako skutočnosťou. Ježiš hovorí o najvyššom dobre, milosti. Podobenstvom nám otvára oči i srdcia pre Jeho lásku.

Je správne a potrebné si uvedomiť ako sa Ježiš pozerá na vyjednávatel'a tých, ktorí sú presvedčení, že im hospodár ukrivdil. Ježiš ho oslovuje: „*Priateľu, nekrivdím ti*“ (Mt 20,13). Ježiš postupuje v láske. Memento pre nás, aby sme nezabudli, že „*Boh je láska*“ (1 Jn 4,8). Nesmime bojovať s Ježišom o akúsi našu spravodlivosť. Naopak, učme sa prijať Boha, ktorý je láska.

MY

Vymyslená príhoda rozpráva o otcovi, ktorý mal viac detí. Už za života im rovnako od najstaršieho po najmladšieho spravodlivo a s láskou delil nielen hmotné, ale i duchovné dobré. Keď zomrel a Pán Boh ho odmenil za jeho život nehom, videl z neba, ako sa jeho deti súdia, hnevajú, robia nečestne jeden voči druhému ohľadom dedičstva. Prosil otec Pána Boha, aby mohol ísť na zem a urobiť poriadok medzi deťmi. Pán Boh mu to dovolil. Deti milo prijali otca, prijali jeho rozdelenie, jeho

napomenutie, rady. A čo nasledovalo? Len čo sa otec vrátil späť do neba videl, že už jedno dieťa prišlo o svoju časť, že starší si prisvojil aj podiel najmladšieho...

Príbeh, vymyslený, je pesimistický. Podobenstvo o robotníkoch pracujúcich vo vinici je plné optimizmu. Tak ako nám dodávajú silu, odvahu, chuť na sebe pracovať podobenstva o márnotratom synovi, zablúdenej ovečke, tak aj dnes dajme sa osloviť Božou láskou, naplniť svoje srdce Božím slovom.

ADE

Nauč nás Pane byť veľkodušnými. Nauč nás slúžiť ti, ako si zasluhuješ, dávať a nerátať, bojovať a nevšímať si rán, namáhať sa a nehľadať oddych, pracovať a nečakať inú odmenu okrem vedomia, že konáme tvoju svätú vôľu. Amen.

Dvadsať šiesta cezročná nedeľa „A“

Mt 21, 28-32

O postoji k vôli otca

Vo svojej slobode sa rozhodujeme plniť vôľu Božiu

AI

Sklamal vás niekto, že napríklad sľúbil vec zariadiť, vybaviť, ísť niekam, povedal áno a skutočnosť čo nasledovala bola opačná? Kto niečo podobné zažil, povie, že tento človek nekonal čestne. Druhý raz už budeme opatrnejší mu uveriť, spoľahnúť sa na jeho súhlas. Iste je príjemnejšie, keď na našu prosbu niekto zareaguje odmietavo, ale potom koná v náš prospech.

Starý problém? Áno. Pripomeňme si, že sa nedotýka len vecí, udalostí a ľudí, bežného života, ale aj duchovnej oblasti, života viery, života spásy.

KE

Ježiš kladie otázku v evanjeliu nielen veľkňazom a starším, svojím súčasníkom, ale aj nám, keď na otcovu prosbu jeden syn odpovie záporne a potom predsa plní otcovu vôľu a druhý odpovie kladne a nesplní čo sľúbil otcovi: „*Kto z týchto dvoch splnil otcovu vôľu*“ (Mt 21,31)?

DI

Evanjelista sv. Matúš poznamenal, že veľkňazi a starší odpovedali na Ježišovu otázku správne, že „*Ten prvý*“ (Mt 21,31), za čo sa im dostalo od Ježiša výčitky. Ježišovej otázke oslovení rozumeli a preto správne odpovedali, ale nechceli v slovách Ježiša vidieť poučenie pre seba, ale len pre druhých. To je aktuálne memento aj pre nás.

Synovia v podobenstve predstavujú dve skupiny ľudí. Jedni vedia pekne hovoriť, ale životom popierajú to, čo hovoria. O druhých dá sa povedať, že sú lepší potom, neskôr ako na začiatku, alebo že ich život je lepší ako ich slová. Platí to tak v prirodzenom spoločenskom živote, ako aj v duchovnom, vo vzťahu k Bohu či svojej duši.

Slová „*istý človek*“ predstavujú Boha, ktorý „*osvecuje každého človeka*“ (Jn 1,9). Boh dáva každému človeku potrebné milosti k poznaniu a svetlu, ako aj ku konaniu pravdy. Boh dáva aj najväčšiemu hriešnikovi i neveriacemu svoje svetlo, na ktoré

môže pozitívne reagovať. Dnešné evanjeliu hovorí, že hriešnik sa môže zmeniť a navrátiť k Bohu, čo už prorok Ezechiél V Starom zákone hovorí: „*Ak sa však bezbožný odvráti od svojej bezbožnosti, ktorú páchal, a koná podľa práva a spravodlivosti, zachráni si život. Keď teda uzná všetky svoje neprávosti, ktoré popáchal, a odvráti sa od nich, určite bude žiť, nezmrie*“ (Ez 18,27-28). Dejiny hovoria o mnohých podivuhodných obráteniach, konverziách ľudí, o ktorých si nikto nepomyslel, že by sa raz mohli obrátiť, ako sv. Pavol – Šavol, sv. Magdaléna, sv. Augustín, Alfonz Ratisbone, Karol Foucauld či komunista Andréé Frossard a iní.

Dnešné evanjeliu pripomína, že hodnotu pred Bohom majú skutky a nie iba slová. „*Lebo ako telo bez ducha je mŕtve, tak je mŕtva aj viera bez skutkov*“ (Jak 2,26). A inde Ježiš hovorí: „*Nie každý, kto mi hovorí: -,Pane, Pane,“ vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca*“ (Mt 7,21). Tí čo o sebe tvrdia, že sú dobrí aj mimo Cirkvi, či mimo Boha, vlastne ukazujú životom svoje “nie” Bohu. A práve pred takýmto správaním Ježiš varuje. Činná viera sa páči Bohu. Preto Ježiš hovorí o mýtnikoch a neviestkach, že predídu veľkňazov a starších do Božieho kráľovstva, pretože uverili v Krista a sa kajú.

Pri sledovaní evanjelia nie je ani jeden dvoch synov dobrý. Obidvaja synovia zranili otcovo srdce. Jeden tým, že povedal: „*Nechce sa mi. No potom to oľutoval a šiel*“ (Mt 21,29), a druhý tým že odpovedal: „*Idem, pane! –Ale nešiel*“ (Mt 21,30). Dalo by sa povedať, že skutočnú radosť otcovi urobí iba ten syn, ktorý rád počúva a rád poslúcha. Ježiš o takom synovi nehovorí, ale pre nás je to výzva, spôsobiť radosť nebeskému Otcovi, že ho budeme počúvať a poslúchať. Vzor máme vo sv. Jánovi Krstiteľovi a najmä v Panne Márii.

PAR

Pre nás dvaja synovia sú oslovením. U syna ktorý má dobrú vôľu, keď povedal: „*Idem, Pane! –Ale nešiel*“ (Mt 21,30), a pretože nemá dosť síl na dokončenie svojho diela je výzvou, aby sme viac pamätali na dané slovo. V živote je to často slovo dané pri vysluhovaní sviatosti manželstva, kňazskej vysviacke, slovo dané rodičom, deťom, navzájom si medzi sebou. Pracovať na sebe, posväcovať sa, spolupracovať s milosťami je celoživotné dielo, keď chceme vytrvať verný Bohu.

Správanie syna ktorý povedal „*Nechce sa mi. –No potom to oľutoval a šiel*“ (Mt 21,29) je pre nás výzvou, nejednať a nehovoriť neuvážene, nerozmyslene, príliš rýchlo či podceňiť hodnotu výzvy.

Uvedomujeme si, že pozvanie, ísť pracovať “do vinice” máme chápať ako dar, preukázanú česť, výsadu, či milosť. Jedná sa o pravdu, ktorú sme prijali pri krste. Nemali by sme zabudnúť na Ježišove slová: „*Aj vy chcete odísť*“ (Jn 6,67)? Mi predsa vieme načo sme na svete. A keď sme aj povedali v živote “nie!”, je čas oľutovať nesprávny krok a ísť tam, kde nás chce mať Boh. Zabúdame, že kresťanstvo nespočíva na zápise do farskej matriky, ale na konkrétnom živote. Ježiš i dnešným evanjeliom nás vyzýva k realizovaniu Božej vôle v našom živote. S Bohom sa nežartuje. Kto sa neusiluje každý deň vchádzať do Božieho kráľovstva plnením vôle Božej činným kresťanským životom, ten veľmi rýchlo opustí cestu na ktorú ho Boh pozval. Nesmime sa meniť ako mesiac. Dnes povedať idem a zajtra nechce sa my a

naopak. Sv. Augustín našiel Ježiša a už nezišiel z cesty na ktorú nastúpil po svojom obrátení. Vieme, že vôľa Božia sa neplní jeden deň, prípadne keď sa nám to páči a nám vyhovuje, ale každý deň a s krížom a hoci bojujúc zo sebou či inými ľuďmi a vecami, vždy znova a znova hovoriť „bud' vôľa tvoja“.

MY

Dodržať dané slovo si vyžaduje prácu na sebe. Kto vie dodržať slovo, ten získava pre seba pred Bohom i pred ľuďmi. Kto nedodrží slovo, má právo si nárokovať, aby iní voči nemu dodržali slovo? A prečo žiadať od Boha nové milosti, dary, keď sme včera nimi opovrhli?

To pochopil i evanjelický pastor a teológ Martin Niemöller, keď napísal o svojej spoluzodpovednosti za zločiny nacistov v Nemecku: „V Nemecku najprv prišli po komunistov, a ja som sa neozval, lebo som nebol komunistom. Potom prišli po Židov, a ja som sa neozval, lebo som nebol Židom. Potom prišli po vedúcich odborových organizácii, a ja som sa nezval, lebo som nebol v nijakej organizácii. Potom prišli po katolíkov, a ja som sa neozval, lebo som bol evanjelikom. Konečne prišli aj po mňa... ale vtedy už nebolo nikoho, kto by sa bol mohol ozvať...“

Evanjeliu o dvoch oslovených synoch hovorí, že nemáme mať len za seba zodpovednosť, veď predsa nechceme ani smrť, zatratenie brata, sestry v našom okolí.

ADE

Iste sme vďačný Kristovi, že nám evanjeliom pripomenul “starý problém” zodpovednosti za dané slovo. Pri Eucharistickej slávnosti vieme o čo budeme prosiť a za čo ďakovať i odprosovať. Amen.

Dvadsať siedma cezročná nedeľa „A“

Mt 21, 33-43

Čo tu mám?

AI

Bratia a sestry! Celý život po niečom túžime. A celý život sa niečomu klaniame. V slovenčine máme dve slová, ktoré, hoci majú spoločný základ, sú úplne odlišné. Sú to slová Boh a bohatstvo. Obe na prvý pohľad nemajú nič spoločné, iba rovnaký koreň slova. Základ je „boh“ a sami zo skúsenosti vieme, že obidvom sa dokážeme pokloniť. Dokážeme im odovzdať svoj život.

KE

Presne tak, ako vinohradníci v dnešnom evanjeliu.

DI

Dostali od pána vinohrad. Im samotným nepatrilo nič, boli bez majetku. A pán, ktorý ho vlastnil, ktorý ho tam vysadil, vypestoval a zabezpečil pred zlodejmi a divou zverou, aby neskôr dával úrodu, odcestoval. Prenajal svoj majetok, do ktorého investoval svoj kapitál, svoj čas a svoju námahu, nemajetným vinohradníkom, aby ho počas jeho nerítomnosti spravovali. Oni zo začiatku akceptovali svojho pána, ale

neskôr zatúžili mať to, čo im nepatrilo. Zabažili po majetku svojho pána, nerešpektovali jeho nariadenia, pozabíjali jeho sluhov. Keď chcel pán určitú časť toho, čo mu patrilo právom, zabili aj jeho syna, dediča majetku, lebo sa nazdali, že potom im už nič nebude brániť, aby zabrali všetok majetok. Pán bol aj ochotný akceptovať ich poklesky, ale keď zabili jeho syna, časť jeho osoby, siahli na jeho krv a pán vinohradníkov bez milosti zahubil.

PAR

Ten pán je Boh a vinohrad je jeho zem, jeho bohatstvo, kde teraz si a kde bývaš. Vinohrad je zem, ktorú užívaš, lebo ty si ju neurobil a nestvorili ju ani tvoji predkovia. Ty, aj keď sa pekne oblečieš ako pán, aj keď si ohradiš a užívaš majetok a bohatstvo, to všetko patrí Bohu, tvojmu Pánovi. Aj keď si pred tým zakryješ oči a zapcháš uši, si len obyčajný vinohradník. Aj keď ostaneš doma a budeš ním pohŕdať a budeš vykrikovať, že je to tvoja vec. Môžeš kričať, aj pozamykať sa môžeš, aj poistiť, aj vyobliekať sa ako pán, môžeš aj pohŕdať jeho služobníkmi, ale daj si pozor, aby si nesiahol na jeho syna. Vtedy ťa zahubí, lebo si naň siahol. Vezme ti všetko, čo máš, a dá iným. Boh si aj tak vezme, čo chce, a nakoniec si vezme aj tvoj život, či chceš alebo nie. Vinohrad tu ostane, len vinohradníci sa vymenia, tak ako pred stáročiami. A tak to bude až do konca časov. Si tu iba vinohradník, ktorý hospodári na Božom bohatstve. Neklaňaj sa bohatstvu, ale tomu, komu bohatstvo patrí; jeho vlastníkov sa klaňaj. A nebuď taký tvrdohlavý a pyšný, lebo ti to je len na škodu. Mohol by si totiž skončiť ako istá bohatá pani v tejto ruskej legende:

MY

Bohatá dáma, ktorá na zemi bola významnou osobnosťou, prišla do neba. Prijal ju apoštol Peter, odviezol ju nabok a ukázal jej krásnu vilu: „To je byt vašej slúžky.“ Dáma si pomyslela: „Ak moja slúžka má taký pekný byt, čo potom dostanem ja?“ Peter jej potom ukázal ďalší, malý a biedny domček. Povedal: Toto bude váš byt.“ Dáma rozhorčene poznamenala: „Tam nemôžem preda bývať!“ Peter odvetil: „Ľutujem, ale z materiálu, ktorý ste nám poslali, sme nič lepšie nemohli postaviť.“

ADE

Celý život nás prenasledujú dve slová: Boh a bohatstvo. Môžeme si vážiť obidve, ale iba jednému môžem dať svoje srdce, svoj život; iba jednému sa oplatiť pokloniť. Amen.

Dvadsať ôsma cezročná nedeľa „A“

Mt 22, 1-14

Čo ak budem chcieť a nebudem môcť?

AI

Drahí bratia a sestry! Každý z vás istotne pozná ten príjemný pocit, keď vám príde pozvánka na svadbu. A poznáte ten maličký lístoček, vložený do svadobného oznámenia, na ktorom je zlatými písmenami napísané: „Zároveň Vás pozývame k svadobnému stolu.“ Odmietli ste dakedy takéto pozvanie?

KE

V dnešnom evanjeliu môžeme počuť pozvanie nebeského Otca na svadobnú hostinu jeho Syna, ktorého poslal na zem, aby pripravil hostinu vlastného tela a aby na ňu pozval tých, ktorí mu uverili.

DI

A tí, ktorí uverili v Krista, sú pozvaní na túto svadobnú hostinu. Boh pozýva a človek má možnosť odpovedať na Božie pozvanie. Boh nepredvoláva, ani neťahá, ale len pozýva. A tam, kde je pozvanie, je vždy ponechaná aj sloboda. Sloboda rozhodnutia sa, či pozvanie prijmem, alebo neprijmem. Nie je to pozvanie človeka, ale pozvanie Boha. Ak Boh pozýva, hodnota pozvanie rastie do nekonečna. Ja, človek, som poctený Božím pozvaním. Je to veľká pocta, keď ma Boh pozval na hostinu, kde ma chce nasýtiť a obdať vlastným Synom. V podobenstve, ktoré Ježiš rozpráva, hovorí, že pozvaní odmietli prísť, pretože mali „výsostnejšie“ záujmy než tie, ktoré im predkladal hostiteľ. Jeden sa šiel venovať svojmu poľu, ďalší obchodu. A tretia skupina sa predstavuje veľmi agresívne, lebo nielenže neprijíma pozvanie, ale aj k tým, ktorí im ho tlmočia, sa stavia nepriateľsky. „Načo nám to tento hovorí?“

PAR

Bratia a sestry! Myslím si, že z tohto podobenstva veľmi jasne zaznieva pozvanie na Eucharistiu, na svätú omšu. Pozvanie na slávenie hostiny Božieho Syna. A poznáme aj odpoveď tých, ktorí sú pozvaní. Pozvaní sú všetci kresťania, ale nie všetci kresťania pozvanie prijímajú. Je dosť tých, ktorí odpovedajú podobne ako v podobenstve: „Mám svoje pole, o to sa musím starať. Aj v nedeľu.“ „Mám svoj obchod, o ktorý sa aj v nedeľu musím starať.“ „Mám svoje iné záujmy.“ „Ešte mám veľa žehlenia, veľa varenia, o to všetko sa musím starať predsa aj v nedeľu.“ „Mám veľa práce, preto nemôžem ísť.“ Bratia a sestry! Ten, kto pozýva, je Boh, nie človek. Ten, kto pozýva je Boh, nie kňaz; kňaz je len tlmočníkom Božieho hlasu. Ten, kto pozýva, je Boh, nie tvoj otec, tvoja matka, syn či dcéra, starký alebo starká či tvoj známy, ale Boh. A ak odpovedám áno alebo nie, treba si uvedomiť, že odpoveď dávam Bohu. Buď ho odmietnem, alebo ho prijmem. Ďalšia skupina sú ľudia, ktorí sa oborili na tých, čo im odovzdali pozvanie, lebo takto chceli utíšiť hlas svojho svedomia. Aj s tým sa možno stretnúť v argumentáciách ľudí v úvodzovkách „veriacich“, keď ich niekto pozve na hostinu Božieho tela. Tie argumenty, ktorými chcú obhájiť seba, sú vyjadrené útočným tónom. „Načo tam pôjdem, však tí, čo sú tam, sú horší odo mňa. Mám sa vari medzi nich zaraďovať? Tam, kde je protiútok, tam je len snaha zakryť vlastný hriech a biedu, vlastnú neochotu. Koľkokrát nedokážem prijať Krista, ale nie preto, že by som to nedokázal, ale preto, že nemám záujem prijať ho. Keď mi známy pošle pozvánku, tak tam idem, zháňam dar. Vezmem si aj dovolenku, len aby som nezmeškal. No keď ma Boh pozýva na hostinu svojho tela, ktorý nielenže dáva po smrti Božie kráľovstvo, ale môže dať Božie kráľovstvo už tu na zemi, tak nemám záujem.

MY

V obci Varín pri Žiline je starý a schátraný kaštieľ, ktorý patril grófskemu rodu Pongrácovcov. A v jednom panelákovom byte tam žije aj jedna veľmi stará pani, obkolesená nádherným nábytkom a veľmi cennými obrazmi – pani Pongrácová. Keď rozprávala o tom, ako jej rod pomáhal cirkvi vo Varíne, ako boli mecenášmi kostola, rozprávala aj o dobe, keď s pár kusmi nábytku a s niekoľkými obrazmi musela jej rodina opustiť ten veľký kaštieľ a odísť do malého bytu. Ostala bývať tam, ale musela byť svedkom toho, ako postupom času upadá a chátra celý kaštieľ. Keď prišla nedeľa, ľudia vždy hovorili: „Nech bola doba prenasledovania akákoľvek ťažká, každú nedeľu zastavilo auto pred panelákom a každú nedeľu išla na hostinu Božieho slova do kostola. Uvedomila si, čo pre ňu znamená eucharistická hostina, na ktorú ju pozýval Boh. Čo si však najväčšmi vážil človek, ktorý o nej rozprával, bola skutočnosť, že táto stará pani, ktorá ledva sama prešla pár krokov, napriek všetkému do kostola išla.

ADE

Aká škoda! Koľkí pozvaní by mohli prísť po vlastných nohách a bez problémov, a neprídu! A keď by chceli ísť, už nemôžu. Amen.

Dvadsať deväť cezročná nedeľa „A“

Mt 22, 15-21

Obraz Stvoriteľa v mojej tvári

AI

Drahí bratia a sestry! Pozerali ste sa dnes do zrkadla? Koho ste tam videli? Určite mi odpoviete, že seba, svoju tvár. A na koho z vašich rodičov, prípadne starých rodičov sa podobá vaša tvár? Na koho sa podobá tvár vyše šiestich miliárd ľudí, ktorí dnes žijú na našej zemi? A na koho sa podobá to množstvo miliárd ľudí, ktorí sú už mŕtvi? Koho obraz nosili vo svojej tvári a aký obraz nosím aj ja vo svojej tvári? Na čo alebo na koho sa podobá celé ľudstvo?

KE

Určite ste uhádli. Na „Otca“, ktorého nazývame Bohom.

DI

Tým, že ste sme v dnešnú nedeľu prišli, dávame Bohu to najcennejšie, čo máme, a to seba. Splnili sme tým Ježišovu požiadavku z dnešného evanjelia, aby sme mu ponúkli to, čo mu patrí; to, čo máme najcennejšie: seba, svoju tvár, svoje bytie.

PAR

Keď pôjdeme domov a budeme si sadieť k slávnostnému stolu, nehanbime sa ho chváliť, lebo Boh je v nás a my mu patríme. Chváľme ho preto, aby sme svietili ako svetlá na svete a aby sme sa pevne držali slova života.

MY

Počul som rozprávať tento príbeh. Jeden mladý študent sa ponáhlal na hodinu k svojmu starému učiteľovi. Keď prechádzal ulicami, videl tam vysedávať veľa žobrákov, hlavne v okolí kostola. Všimol si aj množstvo nevraživých pohľadov ľudí, ktorí sa nevedeli ani pozdraviť. Keď prišiel k svojmu učiteľovi, ktorý ho veľmi milo prijal, spýtal sa ho: „Povedzte mi, prečo sú ľudia k sebe takí?“ A vyrozprával mu, čo videl po ceste k nemu. Vtedy mu učiteľ hovorí: „Postav sa k oknu. Čo vidíš?“ „Ved' som vám to už povedal,“ odvetil študent. Učiteľ ho napriek tomu vyzval: „Postav sa. Čo vidíš?“ „Vidím pekáraň, ako do nej vchádzajú a vychádzajú ľudia, ďalej vidím štyroch chlapcov hrať sa pri studni a ešte vašu susedku, ako vysýpa smeti...“ Vtedy učiteľ vzal zo stola striebornú tácku a priložil ju z druhej strany okna. „Čo teraz vidíš?“ Odpovedal: „Svoju tvár. Seba samého.“ A učiteľ mu na to: „Stačí málo striebra, a vidíš len seba.“

ADE

Keď pridete dnes z kostola a pozriete sa do zrkadla, prajem vám, aby ste svietili životom, lebo Boh je život a vybral si vás, aby ste žili a svietili nie sebou, ale ním samým. Amen.

Tridsiata cezročná nedeľa „A“

Mt 22, 34-40

Príkaz lásky je misijný

Kresťan je svedok lásky ktorý akceptuje príkaz lásky

AI

Kto by z nás nepočul o knihe rekordov / Quinensovej/ ? V čom všetkom a o čo všetko sa ľudia snažia prekonať druhých. Ľudské rekordy ktorými sa chcú presláviť sú často naivné až hlúpe. Nenájdeme v knihe rekordy v pravej, nezištnej, nefalšovanej láske. Zbytočne by sme hľadaním strácali čas.

KE

O pravej láske hovorí Písmo Sväté a Ježiš sám nám pripomína ktoré prikázanie v Zákone je najväčšie: „*Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou! To je najväčšie a prvé prikázanie. Druhé je mu podobné: Milovať budeš svojho bližného ako seba samého! Na týchto dvoch prikázaniach spočíva celý Zákon i Proroci*“ (Mt 22,36-40).

DI

Nielen dnes sa hovorí, že všetko v živote záleží od toho, čo máme radi a ako milujeme. Láska je rozhodujúca. Presviedčame sa o tom od malých detí až po najstarších. V Písme sa mnoho hovorí o láske. Sám Boh ktorý je láska, hovorí o význame lásky pre človeka. Už v Starozákonnej knihe Deutoronomium skrze Mojžiša Boh hovorí: „*Počuj, Izrael, Pán je náš Boh. Pán jediný! A ty budeš milovať Pána svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou silou. A tieto*

slová, ktoré ti ja dnes prikazujem, nech sú v tvojom srdci, poučaj o nich svojich synov a sám uvažuj o nich“ (Dt 6,4-7). A predsa vždy znova a znova sa človek pýta, čo je v živote človeka najdôležitejšie.

Ježiš Boží Syn od začiatku svojho verejného učenia, nielen slovom, ale celým svojím pôsobením hovorí o láske. Mnohých Ježiš oslovil a zmenili vo svojom živote postoj k láske. Nie všetci. V evanjeliu čítame, že farizeji a nielen oni, hoci poznajú Boží Zákon a predsa pokúšajú Ježiša. Ich Zákon má 613 príkazov z ktorých 365 je pozitívnych a 248 zákazov. Príkazy delia na malé a veľké. Filozofujú a špekulujú, do Božích slov, príkazov vnášajú ľudské mienky a názory a tak sa zároveň vzdiaľujú od Boha. Keď oslovia Ježiša, „*Ktoré prikázanie je v Zákone najväčšie*“ (Mt 22,36), Ježiš nevyberá s veľkého počtu, ani na jeden nepoukáže, že je najväčší, ale poukazuje, čo je dušou všetkých príkazov. Jasne hovorí, že bez lásky k Bohu sú všetky príkazy bezduché. Čo je novým v Ježišovej odpovedi je fakt, že Ježiš príkazom lásky k Bohu a blížnemu pripisuje rovnakú váhu a dôležitosť. A čo je ešte nové, že na tieto dva zákony akoby zavesil všetky prikázania Starého zákona a prorokov. Sv. Pavol vysvetľuje, že v skutočnosti nejednajú dve prikázania, ale len jedno a to, že „*naplnením zákona je láska*“ (Rim 13,10). Podstata kresťanského náboženstva pozostáva teda v láske k Bohu, keď naša láska k Bohu vyúsťuje v láske k blížnemu. V poradí je prvá láska k Bohu a potom k blížnemu. Keď milujeme Boha aj blízny má účasť na našej láske. Ježišove slová je potrebné rozumieť tak, že jeden príkaz bez druhého nemožno oddeliť. Jednoducho patria k sebe. Milovať máme Boha ale i blízneho. Potrebné je si uvedomiť aj zvýraznenie slov v Zákone: „celým srdcom, celou dušou, celou myslou“.

PAR

Tieto dva príkazy obsahujú celú lásku, ktorú žiada Boh od človeka. To vyjadruje sv. Augustín výrokom: „Miluj a rob čo chceš.“ Kto totiž miluje Boha i blízneho, ten chce a robí iba to, čo žiada Boh, teda to, čo je dobré. Boh nás má rád a očakáva od nás, že mu lásku opätujeme, ale nás k tomu nenúti. Láska sa nedá nanútiť, prikázať láska je dar srdca. My prijímame pozvanie na svadobnú hostinu vo svadobnom rúchu (por. Mt 22, 1-14). Boh chce aby sme boli nájomníkmi z vinice, ktorý načas dávajú podiel majiteľovi vinice (por. Mt 21,33-43). My chceme patriť medzi tých, čo nielen povieme, ale aj ideme pracovať do vinice (por. Mt 21,28-32). Mesiac október je zasvätený nielen Ružencovej Panne Márii, ale i šíreniu misií, najmä „ad gentes“. Máme nielen napomôcť finančne, ale i modlitbou a prípadne i iným spôsobom rastu viery v celom svete. Štatistika na prelom storočia hovorí, že zo 6 miliárd obyvateľov Boží zákon a príkaz lásky Pána Ježiša pozná len jedna tretina. 4 miliardy ľudí na zemi, aj keď to znie nepochopiteľne nepočuli o Kristovi. Je to výzva, memento, pre nás veriacich. Prečo?

Keď už v XVI. storočí misionári ohlasovali evanjeliu v Japonsku, hovorili o Bohu, ktorý tak miloval ľudí, že sám sa stal človekom a dal sa ukrižovať, aby ich zachránil. Vtedy Japonci hovorili: „Aký dobý a milosrdný je Boh kresťanov!“ Keď potom misionári pokračovali v učení, že Boha máme milovať

s celého srdca, duše, sily, Japonci boli zaskočení a pýtali sa: -„Preto tieto slová? Či je potrebné rozumnému človeku prikazovať, aby miloval Boha, ktorý ho miloval až po preliatie svojej krvi?“

MY

Memento pre našu odpoveď na dnešné evanjeliu. Či nie je najväčším šťastím milovať Boha a najväčším nešťastím Boha nemilovať? Boží zákon sa má dostať do rytmu nášho srdca. Boh chce aby naše srdce bolo otvorené. Misie potrebujú nových robotníkov. Boh volá do misií nielen kňazov, rehoľníkov, ale i laikov. Áno, misie už máme aj na Slovensku, mnoho pokrstených pohanov. Viera nás zaväzuje byť misionármi a jeho svedkami. Keď by to tak nebolo, naša viera by bola neúplná, čiastočná či nezrelá. Misijná nedeľa je čas dať sa osobne osloviť príkazom lásky. Veriaci nemôže byť spokojný, že našiel Boha a žije s Bohom a že v Bohu má cieľ, keď vie, že v jeho okolí niekto ešte nepozná Boha a nezažil Boha vo svojom živote. Vzťah k misiám je aj ukazovateľom viery v Krista a jeho lásky k nám o čom hovorí evanjelium. Čím viac máme lásky, tým viac máme viery a opačne. Kto zažil lásku Krista a Cirkvi, nachádza nové oduševnenie ako žiť viac život podľa evanjelia. Misie sú najúčinnnejšou protilátkou proti kríze viery. Kresťan svedok viery spoznáva obohatenie pre seba i okolie. Príkazom lásky sme pozvaní zvestovať evanjelium všetkým ľuďom. Duch Svätý mení každého, kto sa mu otvorí. Povinnosť realizovať príkaz lásky sa nedeje ľudskou múdrosťou, ale radostným životom. Pre porovnanie dva príklady:

Mala 22 rokov. Prepustili ju z práce. Bola jediná čo v rodine pracovala a mala i chorú matku. Bola slabá na to, aby sa zverila Bohu nik v jej okolí, ani v tí čo ju prepúšťali sa na nič nepýtali. Napísala list na rozlúčku a spáchala samovraždu.

Druhý príklad:

Predstavme si malé dievčatko. Vidí unaveného otecka. Vylezie mu na kolená a pýta sa: -„Ocko, môžem ti pomôcť?“ Otec sa usmeje. Môže dobrý otec iným spôsobom reagovať? A pýta sa: -„Čo ty len môžeš pre mňa urobiť? Si ešte maličká!“ A dievčatko? Obime ocka okolo krku, pritlačí si svoju tváričku na jeho neoholenú tvár a povie: -„Ocko, mám ťa rada.“

Aký je to rozdiel? Svet potrebuje lásku. My potrebujeme lásku. Boh nás miluje. „Boh je láska“ (1 Jn 4,16). Opätujme mu to najkrajšie a najcennejšie pre naše obohatenie. Naše okolie, ale i vzdialení bratia v misiách čakajú na našu lásku. Často z ich úst počuť. Stačí keď nás máte radi. Keď na nás v modlitbe myslíte. Keď vo svojom okolí šírite lásku.

ADE

Ľudia túžia byť zapísaní v knihe rekordov. Aj ten najcennejší rekord neznamena nič pre večnosť, keď nie je vykonaný z lásky. Naopak, aj ten najmenší prejav lásky zo srdca, vedome a dobrovoľne bude nielen zapísaný u Boha, ale aj Bohom odmenený. Keď sa pre lásku oplatí žiť na zemi, tým viac sa oplatí žiť lásku ktorú odmení Boh vo večnosti. Amen.

Tridsiata prvá cezročná nedeľa „A“

Mt 23, 1-12

*Život v nemej úcte, alebo v nemej hanbe?***AI**

Určite každý z vás, bratia a sestry, bol po tieto dni na cintoríne. Hlavne večer sa nám tam naskytne krásny pohľad na množstvo horiacich sviec a vyzdobené hroby. Možno ste si všimli aj niektoré nápisy na náhrobných kameňoch, ako napríklad: S láskou spomíname, Navždy nás opustil v mladom veku, Pane, v teba som dúfal, Ako púčik sa nemohol rozvinúť a navždy zhaslo svetlo jeho života... . Sami viete, že niektoré nápisy vystihujú pravdu o človeku, ktorý v hrobe leží, ale niektoré nie. Nad niektorými nápismi pouvažujete a nad niektorými sa v duchu zasmiejete. Viete prečo? Lebo život zosnulého sa nezhodoval s tým, čo je napísané na náhrobnej doske. Preto sú niektoré dosky nemou úctou, zatiaľ čo iné nemou hanbou.

KE

Dnešné evanjelium, ktoré sme pred chvíľkou počuli, je náhrobnou doskou a zároveň nemou hanbou pre farizejov a zákonníkov.

DI

Viete prečo? Lebo aj farizeji, aj zákonníci sa už dávno pominuli. Farizeji boli verní tradícii; tej sa zbožne a pevne držali. A nútili ju dodržiavať aj ostatných. Boli verní chrámu a zákonu, ale boli ako obielené a okrášlené hroby: zvonku pekné, ale vo vnútri plné rozkladu. Podobní boli aj zákonníci, len s tým rozdielom, že táto vrstva židovskej spoločnosti nebrala do úvahy tradíciu ako farizeji, ale iba Sväté písmo, konkrétne päť kníh Mojžišových. Pochádzali zo šľachtických rodín a dokázali zaprieť aj vieru, aj kultúru len preto, aby sa mali dobre. Preto s príchodom helénskej kultúry dokázali zaprieť kultúru seba samých, len aby vládli a aby mali vysoké posty v spoločnosti. To farizeji nikdy nedokázali. Ostali verní, ale až tak, že sa stali neľudskými. Preto ich Ježiš v dnešnom evanjeliu odsudzuje nielen pred apoštolmi a ľuďmi tej doby, ale aj pred nami. Lebo navonok nežili pravdu svojho vnútra. Navonok hrali veľké umelecké dielo, ktoré však nebolo súčasťou ich zmýšľania a súkromného života. Všetko robili nie pre pravdu, aby v nej žili a aby ju žili, ale len preto, aby ich videli ľudia a aby si ich vážili.

PAR

Čo žijem ja? Pravdu o sebe, alebo len hrám divadlo, aby ľudia videli? Oklamať zrak sa dá, aj oklamať uši sa dá, aj rozum, ale ľudské srdce neoklameš. Atmosféru, ktorú vytváraš, neoklameš. Prezradia ťa aj tvoje oči, aj tvoje srdce. A vždy bude nepriateľ ten, kto ti to povie, kto ti naznačí a povie skutočnú pravdu. Tak ako bol Ježiš nepriateľom pre farizejov a zákonníkov, lebo on jediný dokázal povedať o nich a pred nimi pravdu, o ktorej vedel celý národ. Pozrite sa na kríž, na Ježišovo utrpenie – to je výsledok nepohodlnej pravdy o človeku.

MY

Čítal som jeden príbeh o chlapcovi, ktorý zaspal na cintoríne. Keď bola polnoc, zobudil sa na šum, ktorý sa rozliehal po cintoríne v atmosfére ticho horiacich sviec a kahancov. Pri jednom pomníku videl mládenca, ktorý mal na pomníku napísané

zlatými písmenami: „Dotĺklo srdce, stĺchol hlas; ty opustil si nás jak ruža, čo zastihol náhle mráz.“ Mládenec vzal blato, zatrel tento nápis a napísal: „Keby som nedrogoval a nenakazil sa, mohol som byť medzi vami.“ Pri ďalšom hrobe starší pán blatom zatieral tento nápis: „Tu odpočíva v nádeji na vzkriesenie...“ A dopísal: „Tu odpočíva ten, ktorý nádej na vzkriesenie prepil.“ Obďaleč zasa mladé dievča zatieralo na svojom pomníku nápis: „Odišla si bez rozlúčky, náhle si nás opustila.“ Dopísala do blata: „Utekla som od vás, lebo ste nikdy o mňa nestáli a už som neznášala ten neustály krik od vás, moji rodičia. Keby ste sa stále nehádali, bola by som ešte pri vás. To kvôli vám som našla smrť na ulici pod autom.“ Pri ďalšom hrobe mladý muž do hliny písal: „Tu odpočíva človek, ktorý si s partiou kamarátov prepil zdravie a rodinu.“

ADE

Keď pôjdeš na cintorín, pozri si aj nápisy na hroboch. Hovorí o pravde, alebo je to len prázdne klišé? Sú tie náhrobné kamene nemou úctou, alebo nemou pravdou? Keď zomrieš, bude nápis na tvojom hrobe pravdivý, alebo budeš s hanbou písať do blata niečo iné? Amen.

Tridsiata druhá cezročná nedeľa „A“

Mt 25, 1-13

S časom narábajme tak, aby sme ho nemuseli vrátiť

AI

Drahí bratia a sestry! Prv, ako som sa stal kňazom, pracoval som na recepcii. Raz prišiel jeden asi 60-ročný pán, Poliak, a chcel sa ubytovať. Pozrel som do hotelovej knihy, ale všetky izby okrem jednej boli obsadené. Tú som však chcel nechať ako rezervu na noc, ak by niekto prišiel. Tomu pánovi som povedal, že všetko je obsadené a on, s veľkým kufrom v ruke, odišiel. Vzápätí mi ho však prišlo ľúto a utekal som za ním, aby sa vrátil, ale viac som ho nenašiel. Niekedy si naňho spomeniem. Čo s ním bolo? Mal kde ísť? Občas by som v živote chcel vrátiť čas, ale už sa to nedá. Aj vám sa určite stalo, že ste chceli po nejakých udalostiach vrátiť čas. Ale už sa to nedá a preto sa trápime.

KE

Aj hlúpe panny z dnešného evanjelia by rady vrátili čas, aby si mohli nachystať dostatok oleja, ale už to nebolo možné.

DI

Boli pozvané na svadbu ako družičky a vo svojej úlohe úplne zlyhali. Možno sa vám zdá dnešný príbeh z evanjelia zvláštny. Svadba v noci? Pre nás je to nezvyčajné, ale v krajinách, kde je cez deň veľmi teplo, to je bežné. Na východe i v Palestíne ešte aj dnes svadobné obrady prebiehajú večer kvôli vysokým teplotám cez deň. Nevesta čaká doma so svojimi družičkami na svojho ženícha, ktorý v sprievode mládencov a družbov pre ňu príde, aby ju odviezol do svojho domu.

Družičky čakajú a vyzerajú ženícha, aby mu posvietili na cestu olejovými lampami, keď bude prichádzať, čo sa v tradícii uchovalo z čias, keď nebola elektrina. Lampy, ktoré mali družičky v rukách, mali malý objem, aby neboli príťažké. Preto každá družička musela mať pri sebe zásobu oleja, aby ho podľa potreby doliala. Tie rozumnejšie panny mali pri sebe aj zásobu oleja, lebo zobrali úlohu družičky vážne. Záležalo im na tom, aby nevesta, ich známa či príbuzná, mala peknú svadbu. Nerozumným na nej príliš nezáležalo, oni prišli len na svadbu. Avšak ženích nechal na seba čakať, meškal. Oni vedeli, že príde, ale nevedeli kedy. A keď prišiel, už nemali olej. Išli ho teda kúpiť, ale keď sa vrátili, nevestu už doma nenašli. Šli teda k ženíchovi do domu, ale dvere boli z bezpečnostných dôvodov zatvorené, aby na svadbu neprišiel nik nepozvaný. A ženích ich odmietol vpustiť, pretože ich ľahostajnosť ho hrubo urazila. Určite chceli, aby sa vrátil čas, aby sa zopakovala situácia, aby sa vrátili tie minúty, ale už bolo neskoro. Celý deň sa namáhali s prípravou, a v maličkosti zlyhali.

PAR

Nestalo sa vám to niekedy? Veľa ste sa namáhali a potom možno v hlúposti ste zlyhali. Chceli ste, aby sa všetko vrátilo späť, ale už sa nedalo. Ostali ste smutní zo svojich vlastných životných zlyhaní. Ak je to tak, nedávajme príležitosť diablovi, lebo práve toto on chce. Možno sme zlyhali v životných situáciách. Ale to sú len črepiny. Dajme pozor, aby sme nezlyhali v živote, lebo ešte žijeme, ja aj ty. Ak sme ostali smutní nad sklamaniami a zlyhaniami, ešte máme čas napraviť chyby života, pokiaľ žijeme. Keď zomrieme, už bude neskoro. Ale my žijeme, a keďže žijeme, máme čas, aby sme chyby, ktoré sme urobili, už neopakovali.

MY

Počul som príbeh o mužovi, ktorý si s ťažkosťami založil rodinu, postavil krásny dom a bol vďačný za každú minútu dňa. No prišiel diabol a hovorí mu: „Zabi svoju manželku.“ „Zabiť manželku?“, zdesil sa muž. „Ešteže čo! Čo by povedala dedina, keď je to hriech. Nie!“ „Podpál svoj dom,“ vnukol mu diabol ďalšiu myšlienku. „Mám podpáliť dom, na ktorom som sa na toľko narobil? Nikdy!“ povedal si rázne muž. Po nejakých dňoch mu Boh požehnal úrodu. Keď šiel s chlapmi osláviť dobrú úrodu, diabol mu hovorí: „Daj si štamprlík, pripí si, keď čo je to jeden štamperlík. Ani Boh nie je proti oslave.“ A pán si pripí. „Vypi si ešte s nami, keď sme ti pomáhali,“ ozývalo sa z krčmy. Ten pán si pripíjal toľko, až sa opil. Keď prišiel domov, rodina už spala, aj jeho malý synček v kolíske. Chcel sa naňho pozrieť, no zapotácal sa, padol na kolísku, ktorá sa prevalila a synček ostal nemo ležať mŕtvy na zemi. „Bože!“ skríkol. „Čo som to urobil? Čo mi povie žena? A čo ľudia? Pôjdem sedieť!“ Vzal petrolej, polial dom, zapálil ho a zhorel v ňom aj so svojou rodinou. Zlyhal v maličkosti, chcel vrátiť čas. Urobil chybu, len škoda, že sa nepoučil a s chybou zničil všetko.

ADE

Možno ste niekedy zlyhali, možno v maličkostiach, a chceli ste vrátiť čas, ako ja na recepcii. Ten sa však už vrátiť nedá. Prehrali sme síce bitku, možno viac bitiek, ale dajme pozor, aby sme neprehrali celú vojnu. Veď ešte žijeme! Amen.

Tridsiata tretia cezročná nedeľa „A“

Mt 25, 14-30

Radosť z daru talentov**AI**

Bratia a sestry, istotne mi dáte za pravdu, či už rodičia, pedagógovia, prípadne vedúci, že keď vaše deti, žiaci či zamestnanci vykonajú to, čo im prikážete, uspokojí vás to. Ale oni uspokojia len vaše požiadavky! Nedajú vám radosť. Keď ste spokojní so svojimi deťmi, ešte nemusíte mať zo svojich detí radosť. Radosť pociťujete až vtedy, keď vás deti prekvapia niečím, čo urobili nielen pre vaše uspokojenie, ale aj niečo navyše, aby ste mali radosť. A je logické, že máte radosť zo svojich detí, keď sú vašim obrazom.

KE

Preto sa nečudujte pánovi z dnešného evanjelia, ktorého by sme mohli pripodobniť majiteľovi veľkého podniku. Na určitých úsekoch svojho podniku má vedúcich, ktorí svedomito riadia a snažia sa podnik zveľadiť. A má z nich veľkú radosť, keď ich zásluhou sa jeho majetok znásobuje.

DI

Nemali by sme aj my radosť z takého vedúceho, ktorý nám zdvojnásobí majetok? Určite by sme si z podniku takého vedúceho nepustili a snažili by sme sa ho udržať za každú cenu, lebo vtedy spoznáme, že máme v ňom vzácny poklad. Aj pán z dnešného evanjelia je ekonóm ako my a tiež tak rozmýšľal. Ved' má sluhu, vedúceho, ktorému dá 5 talentov na zveľadenie podniku. Mohli by sme by sme povedať: Čo je to 5 talentov? Ale to povieme len vtedy, keď nepoznáme hodnotu talentu. Jeden talent mal úžasne vysokú peňažnú hodnotu, lebo sa rovnal 6000 denárom. A denár sa platil robotníkovi ako mzda za jeden deň. Ak by bola mzda robotníka u nás na jeden deň 100 korún, potom jeden talent, ktorý obsahuje 6000 denárov, by u nás znamenal 600 000 korún. Keď teda bohatý človek zveril jednému sluhovi 5 talentov, zveril mu v prepočte na naše koruny asi 3 milióny. Druhému zveril 2 talenty, to je 1 200 000 korún. A tretiemu zveril 1 talent, to je 600 000 korún. Povedzte, nebude si pán vážiť takého sluhu alebo majiteľ takého vedúceho, ktorému namiesto zverených 5 talentov, teda 3 miliónov, vráti o mesiac 6 miliónov? Nebude majiteľ jasať nad takým vedúcim? Ved' taký vedúci má u svojho majiteľa nielenže má nielen slovo, ale určite aj vysoký plat. Je obľúbený, a to nielen u majiteľa, ale aj u ostatných pracovníkov, nad ktorými má moc. A ak je vedúci úspešný, ak nie je zákerný a váži si pracovníkov, dá im, čo im patrí podľa spravodlivosti a keď je treba, obráni si ich, budú takí zamestnanci nespokojní? Nebudú sa aj oni viac snažiť?

PAR

Povedzte sami, aké by to bolo pekné a ako by sa nám žilo, keby tí, ktorí sú na vysokých postoch, mysleli trochu aj na ostatných? Môže mať majiteľ rád sluhu, ktorý zverený talent zakopal? Myslel taký vedúci aj na svojich zamestnancov, alebo len sám na seba? Či nie je pre dnešnú dobu typická veta: „Kto má moc, chce mať ešte viac a kto je pri moci, hrabe dvojnásobne.“? Ak som dostal talenty, nedostal som ich pre seba, ale pre spoločenstvo ľudí. Dostal som ich zadarmo, prečo ich teda využívam

iba vo svoj prospech? Dostal som talenty, aby som žil medzi ľuďmi, nie aby som sa ľudí stránil. Profesor dr. Lindeman pozná vyše sto prípadov, keď človek mimo ľudskej spoločnosti zo samej samoty zošalel. Mám radosť z talentov, ktoré mám, alebo sa mi stali záťažou?

MY

Redaktorka časopisu „Vyšívanie“ hovorí: „Ktorá žena má dnes čas na vyšívanie?“ A niektoré prisvedčili, že má pravdu, asi žiadna. A predsa, jedna pani, ktorá píše do tohto časopisu, hovorí takto: „Som nezamestnaná už rok, po materskej dovolenke. Na každý váš časopis sa tešia všetci členovia mojej rodiny, lebo našou záľubou sú ručné práce. Mám 6 synov, najstarší študuje teológiu a jeho záľubou je vyšívanie naplno. Anton, siedmak na ZŠ a piatak Matúš najradšej vyšívajú krížikmi. Moji dvaja najmladší, 6-ročný Adrián a 4-ročný Jakub, tiež skúšajú vyšívať krížikmi. Veľmi sa tešíme, keď sa im niečo podarí. Tolko trpezlivosti majú pri počítaní krížikov, že ich priam obdivujem. Ja vyšívam všetko, čo je pekné.“

ADE

Určite nie všetci vieme vyšívať, ale každý máme v sebe rezervy v niečom inom, čo môžeme rozvinúť. Boh, ktorý dal talent, dá aj silu, ale požehnanie pokoja a radosti z talentov dá len vtedy, ak sa využijú pre dobro človeka. Amen.

Všetkých svätých

Mt 5, 1-12

Svätosť naša vec

Kto je svätý?

AI

Čo si predstavíme pri slove svätosť? Neobzerajme sa po sochách, obrazoch s gloriolami – svätožiarami okolo hlavy. Neľukajme si po čele, svätosť nie je bláznovstvo a svätí nie sú nenormálni ľudia. Naopak.

Starý bohatý lodiar v mestečku v ktorom žil pozval všetkých na hostinu. Podmienka bola, aby každý do jeho fontán v záhradách doniesol vodu. Všetci vedeli, že má mnoho majetku. Prišlo celé mestečko. Tešili sa na zábavu, ale aj čakali čo za prekvapenie im pripravil. Ohľadom vody do jeho fontán si každý vytvoril svoj pohľad. Jedni to brali ako fór, iní rozmar či hlúposť starého pána, že chce sa pobaviť a iní podmienku zobrali vážne. Jeden priniesol fľašu vody, iný demion vody, ďalší vedro vody, kanister, ale našiel sa i taký čo priviezol veľký sud vody. Takých čo priniesli vodu bolo veľmi málo z prítomných. Čašníci vodu vyliali do fontán a každú nádobu zaevidovali s menom komu patrí. Hostina sa skončila a pri odchode tých čo priniesli vodu čakalo prekvapenie. Ich nádoby boli plné mincí.

KE

V dnešnom evanjeliu pozýva Ježiš na vrch zástup a učí ich. Deväť ráz hovorí slovo: „Blahoslavení“ a pripája podmienky, ktoré žiada od každého kto chce byť blahoslavení, kto chce mať účasť na radošti, šťastí Ježiša v jeho kráľovstve.

DI

KKC (2013) učí: „Všetci veriaci v Krista akéhokoľvek stavu a postavenia sú povolaní k plnosti kresťanského života a k dokonalosti lásky. Všetci sú povolaní k svätosti.“ Ježiš povedal: „*Vy teda buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec*“ (Mt 5,48) “. Ježiš pozýva každého človeka, aby pracoval na svojej dokonalosti, nech použijeme svoje sily podľa miery ktoré sme každý dostali. Právom od nás žiada poslušnosť vo všetkom k Otcovej vôli. Od každého z nás čaká odpoveď na príkaz lásky, že máme milovať Boha, blížneho i seba podľa jeho pokynov. On dáva prísľub pred svojím odchodom k Otcovi: „*nenechám vás ako siroty, prídem k vám... V ten deň spoznáte, že ja som v Otcovi, vy mne a ja vo vás. Kto má moje prikázania a zachováva ich, ten ma miluje. A kto miluje mňa, toho bude milovať môj Otec*“ (Jn 14,20-21).

Ježiš od každého z nás právom žiada duchovný pokrok, ktorý nás privedie k zjednoteniu s ním. Boh nás volá k tomuto zjednoteniu už v Starom zákone: „*Buďte mi svätými ľuďmi*“ (Ex 22,31). Boh všetkých volá k dôvernému zjednoteniu so sebou, hoci osobitné milosti alebo mimoriadne znamenia tohoto mystického života sú dané iba niektorým, aby sa stal zjavným nezaslúžený dar, ktorý bol daný všetkým. Cirkev vedená Duchom Svätým v jej hlave, po náležitom šetrení realizuje tieto slová tým, že vyhlási niektorých bratov a sestry za náš vzor „za svätých či blahoslavených“.

PAR

Sviatok všetkých svätých je mementom pre každého človeka. Boh miluje každého bez rozdielu, a všetci máme „*pripravený príbytok*“ (Jn 14,2), kde nás všetkých chce mať Boh. Cesta k dokonalosti, cesta nasledovania Krista, plnenia Jeho slov, vedie cez kríž. Niet svätosti bez odriekania a duchovného boja. Duchovný pokrok vyžaduje askézu a umŕtvovanie, ktoré postupne vedú k životu v pokoji a radošti blahoslavenstiev. Dnešný sviatok je pre našu inšpiráciu, povzbudenie, oduševnenie, aby sme znova a znova začínali a nikdy sa nevzdávali pokiaľ žijeme v smrteľnom tele.

Niektorí kresťania s humorom hovoria, že telo je podstavec pre svätosť. Nemusí byť ani veľké, ani malé, ani tučné, ani chudé, ba ani pekné, ale ... má byť akurát. Také, aby slúžilo a nerozkazovalo. Lebo ak začne vládnuť, rýchlo „bujnie“ a rozkazuje aj duši! Inými slovami k svätosti neprekáža stav, postavenie, povolanie, vek, ale len hriech. Jasné sú slová Pána Ježiša: „*Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma*“ (Mt 16,24). Celá činnosť Cirkvi smeruje k posväcovaniu ľudí ku Kristovi a k oslave Boha ako k svojmu cieľu. Cirkev ponúka plnosť všetkých prostriedkov spásy. V Cirkvi tieto prostriedky s pomocou Božej milosti nám pomáhajú dosiahnuť svätosť. Pretože sme údmi Kristovho tela, jeden za druhého nesieme aj vo svätosti zodpovednosť, máme si pomáhať na ceste k Bohu. Cirkev sa zveľaďuje, rastie a sa rozvíja svätosťou svojich veriacich.

Kto môže byť kandidátom blahorečenia a svätorečenia? Každý veriaci kresťan katolík, ktorý buď zomrel v chýre svätosti, čiže oprávnene možno povedať, že hrdinsky praktizoval všetky čnosti a teší sa spontánnemu, trvalému a rozšírenému chýru svätosti, ktorý nebol umele vyprovokovaný. /Napríklad rehoľná sestra ktorú svet nazval Matkou Terezou./ Kandidátom môže byť i ten, kto zomrel ako mučeník, čiže bol násilne zbavený života z nenávisti voči viere a z lásky k nej položil svoj život. /Bol to napríklad Maximilián Kolbe./ Musí sa dokázať, že mučeník bol násilne pozbavený života, že smrť prijal dobrovoľne a z nadprirodzených pohnútok. Ďalej sú to tí, čo žili hrdinský život čnosťami a ten nie je rezervovaný len dospelým. /Mária Goretti/ Nemožno začať proces, ak nejestvuje spontánna, nefalšovaná a rozšírená povest' svätosti. Nesmie ísť o umelú vyvolanú akciu. Povest' svätosti nemožno zamieňať s obdivom čisto ľudských kvalít určitej osoby, ani úctou pre jej vedeckú, dobročinnú či inú kvalitu. Najdôležitejšia ešte nie je vonkajšia aktivita, i keď nie je zanedbateľná, ale fenomén duchovný. Ten sa prejavuje aj v tom, že ľudia cítia v istej osobe Božiu prítomnosť, ktorá ich priťahuje. Pravá povest' svätosti je javom striktne náboženskej povahy a spočíva v hlbokom presvedčení mnohých veriacich. Povest' sa prejavuje rôznym spôsobom, ako je dlhodobé putovanie k hrobu, modlitby k tomuto zomrelému človeku. Hlas ľudí – hlas Boží. Proces trvá dlhší čas. Prebieha na rovine diecézy a rímskej kurie. Proces môže začať až po piatich rokoch od smrti. Žiadosť o započatie môže podať tak fyzická alebo i právnická osoba, ako diecéza, **inštitút, ale aj ktorýkoľvek veriaci.**

MY

Na Slovensku v súčasnosti /1999/ sa konajú šetrenia s biskupmi Gojdičom, ktorý bol zomrel vo väzení v Leopoldove a Vojaššákom, ktorý bol internovaný po rokoch väzení v Čechách. Rozbieha sa proces s rehoľnou sestrou Cecíliou Schelingovou (nar. 24.12.1916) z Krivej na Orave. Patrila do Kongregácie milosrdných sestier sv. Kríža. Bola zdravotnou sestrou v Štátnej nemocnici v Bratislave, kde 29.2.1952 sa podarilo utiecť z nemocnice kňazovi, ktorého ŠB neprávom väznila a ktorému mala dopomôcť k úteku. Sestra Zdenka, to bolo jej rehoľné meno bola odsúdená na 14 rokov väzenia. Svedkovia vypovedali o hroznom mučení sestry. Pred smrťou ju prepustili, omilostili a 31.júla 1955 zomrela.

Percentuálne nie je veľa takých, čo žili medzi nami skutočne podľa Božích príkazov a mimoriadnym spôsobom sa prejavil ich vzťah k Bohu, ale sú medzi nami. Nie sú to len osoby duchovné, ale aj laici rôzneho veku a stavu. Tak ako medzi Dvanástimi bol Judáš, sú aj medzi nami jemu podobný, ale sú aj svätci. Dnešný svet radšej počúva o škandáloch, zlobe, hriechu... Čo sa sleduje v televízií, o čom sa najviac rozpráva? A práve preto je potrebné hovoriť aj o priateľstve s Bohom, hodnote duše, čistote života, vernosti manželskej, krásy dospievania, či príkladnej starobe.

Mementom je pre nás na Slovensku proces blahorečenia služobníka Božieho Alojza Mária Chmela z rehole augustiniánov, ktorý sa narodil v Spišskej Starej Vsi 17.X. 1913. Študoval v Poľsku, v kláštore bol v Čechách a zomrel v Taliansku. Po veľkom

utrpení a těžkej chorobe zomrel v Ríme 16.8.1939 v povesti svätosti. Proces sa začal 9.4. 1997 v Ríme. Po jeho smrti sa splnili viaceré jeho predpovede. Žil pomerne krátko (26 rokov), ale stal sa výzvou pre dnešného človeka. Pri utrpení nerezignoval, využil všetky prostriedky na uzdravenie, ale všetko prijímal ako vôľu Božiu.

Svätci žijú aj v našom okolí. Snád' ich nevidíme, nechceme vidieť pre naše hriechy. Aj keď ich Cirkev úradne nevyhlási za svätých a nepovýši pre nás ako vzor, ale žijú vedľa nás, milujú Boha, plnia si povinnosti voči Bohu, blížnemu i sebe verne, svedomito, žijú v pravde a láske, vynikajú nádhernými čnosťami. A čo my?

ADE

Je potrebné, aby sme si aj my vedeli povedať, chcem byť svätý! A to nie len raz. A nie iba povedať. Svätosť nie je rezervovaná pre vyvolených. Boh každého z nás volá, aby sme boli jeho priateľmi. Ježiš chce aby sme boli jeho bratmi. Duch Svätý nám i dnes na sviatok Všetkých svätých ponúka potrebné milosti, silu... Amen.

Spomienka na všetkých verných zosnulých

Mt 25, 1-13

Bdiť naša vec

Kto sa a ako pripravuje na smrť?

AI

Za kňazom prišla žena v rokoch. Nepoznal ju, ale včera si všimol, že keď začal kázať na pohrebe, vyšla z kostola. Predstavila sa, že je právnička a poprosila či by mu mohla niečo porozprávať. Začala: „Spomenula som, že som právnička a živím sa na hriechu, ktorý sa opakuje pri dedičskom konaní po smrti “drahého“ nebohého. Tu sa začínajú hádky, hnev a nezrovnalosti. Stále je niekto “ukrivdený“. Čím ďalej je menej ľudí, ktorí sa seriózne správajú pri týchto pozostalostiach. A keď aj áno, potom po nejakom čase, príde sestra, či brat a prezerajú, špekulujú a domáhajú sa, aby som sa tak či onak snažila formulovať niečo v ich prospech, či aspoň výhodu, alebo aspoň nejasnosť, aby sa mohli súdiť ďalej o väčší kus, či lepšiu časť z majetku po rodičoch, či iných nebohých. Preto duchovný otče, nenávidím tie pohrebné nadnesené reči o milovanom..., milovanej..., o tom, že nikdy nezabudneme..., že budeme pamätať..., že ďakujeme za život, za lásku, za príklad... Je to klamstvo a podvod. Ak by som mohla, ak by som mala takú moc, tak by som to zakázala. Verte mi, že s mnohými aj navonok inteligentnými a váženými ľuďmi, som hovorila a mám istotu, že závidia svojmu súrodencovi, svojej sestre, svojmu bratovi, že on nemal prijať až toľko, že on si nezaslúžil z rodičovského..., že bol taký, že je taká... Je tu príliš veľa ukrivdených a vo vnútri, v duši nešťastných ľudí.“

Kňaz bol zasypaný spráškou úprimných, ale ťažko vyvrátiteľných výpovedí. Dlho hľadal nejaké slová, ktoré by obstáli. /“Mozaika“ , 11/96, RKFÚ Bardejov/

Dnes keď nestojíme nad rakvou milovanej osoby, dnes pri spomienke na zosnulých, keď sme v anonymite a nikto by sa nemal uraziť, je potrebné si uvedomiť, ako je to v mojom prípade. Starší by mali myslieť na to, aby nedali príčinu na hnevy, spory po ich smrti a spravodlivo podeliť čo im patrí a čo pri smrti opustia. My všetci, čo sme potencionálni dedičia, uveďme si, že keď si niečo privlastníme, čo nám nepatrí, na čo nemáme nárok, právo, neprinesie nám Božie požehnanie, bude na škodu našej duši a právom si vyslúžime raz svoju lakomosť, neúctu, nevďak od Boha trest.

Naopak, všetci máme pamätať na svoju smrť, stretnutie s Bohom Sudcom, na odmenu a trest, ale aj na to, aby po nás zostala milá spomienka, vďační pozostalí, a nie súdy, hnev...

KE

A na to nás upozorňujú aj záverečné slová Pána Ježiša z podobenstva múdрых a nemúdрых pannách: „*Preto bdejte, lebo neviete ani dňa ani hodiny*“ (Mt 25,13).

DI

Tak ako pozaspávali panny z evanjelia, keď ženích neprichádzal, tak pod vplyvom a okolnosťami môže na ostražitosti stratiť aj svedomie človeka, že je ešte mladý, že nie je vážne chorý, že smrť je ešte ďaleko, že na Boha prestane myslieť. Ženích neoznámil, kedy príde. Nik z ľudí nevie ani deň a ani hodinu svojho odchodu zo sveta. Veľmi často sa stáva, ako pannám i ľuďom, že keď počuť hlas, „ženích prichádza“ – je tu smrť, často náhla, neočakávaná, nepredvídaná, rodina nepovedal chorému, že je to s ním tak vážne, zabudol, že je predsa už starý, a teda že Boh Sudca prichádza, súd posledný, konečný, rozhodujúci o celej večnosti je tu, a človek stráca reč, nevládze povedať, ľutujem, prosím o odpustenie, nevládze vyznať sa zo svojich hriechov. Nestačí dať veci do poriadku s Bohom, ľuďmi i sám zo sebou a je tu koniec. Nestačí, pretože upadol do bezvedomia v zlomku sekundy, pri autonehode, srdiečko vypovedalo práve teraz svoju poslušnosť... Ruky stratili svoju silu, aby aspoň naznačili, že prosí o odpustenie, že sa chce rozlúčiť, že chce poďakovať... Nohy už neurobia krok, aby niekoho navštívili... Uši nepočujú plač pozostalých, ale aj hlúpe slová... Všetko prečo sme žili, namáhali sa, pracovali, stratilo svoju cenu. Pred Boha si berieme len to čo rozhoduje o našej odmene a treste. Čo sme snád' podcenili, čomu sme na našu škodu nedali potrebnú vážnosť. Olej v našich srdciach je priateľstvo s Bohom. Minul sa? Láska k Bohu vyhasla? Ešte horí či už ani netlie? Pre všetkých platia rovnako slová Pána Ježiša: „*Preto bdejte, lebo neviete ani dňa ani hodiny*“ (Mt 25,13).

PAR

Stará a stále rovnako aktuálna myšlienka “Memento mori” priviedla sv. Odila, opáta z Cluny k myšlienke venovať aspoň jeden deň v roku modlitbám za zomrelých. Pápež Benedikt XV. V roku 1915 povolil kňazom slúžiť v tento deň tri sv. omše za zosnulých. Jednu na úmysel kňaza, druhú za všetky duše v očistci a tretiu na úmysel svätého Otca. Prečo to robíme? Veríme vo večnú spásu. Už v Starom zákone Júda Mchabejský po víťazných bojoch z Božieho vnuknutia robí zbierku, ktorú posiela do Jeruzalema, aby sa konali modlitby a obete za zomrelých (por. 2 Mach 12,46). Veríme, že smrťou sa život nekončí. Veríme, že Boh je spravodlivý Sudca, ktorý

dobrych odmeňuje a zlých trestá. Zo Zjavenia sv. Jána apoštola vieme, že do neba nevojde nič nečisté (por. Zj 21,27). Veríme, že človek za svoje hriechy buď tu na zemi, alebo po smrti v očistci musí zadosťučiniť za svoje hriechy. Veríme, že duše v očistci už nemôžu byť zatratené. Očistec spočíva v dočastnom odlúčení od blaženého spoločenstva s Bohom. Duše majú istú slávu v Božom kráľovstve, ale čas utrpenia im môžeme pomôcť skrátiť svojimi modlitbami, obeťami. V tomto stave bolestného očisťovania existuje len jedna útecha, že príde koniec prežívaných múk. Veríme, že aj duše v očistci môžu nám pomôcť. Preto sa máme nielen za duše v očistci modliť, ale ich aj prosieť o pomoc. Keď sa dostanú do spoločenstva v nebi s Bohom, iste budú našimi orodovníkmi. Podľa učenia Triedenského koncilu duše v očistci môžu od nás dostať pomoc a preto za duše obetujeme nielen modlitbu, ale aj sv. omše, prijímania, sebazápory a podobne. Čo obetujeme za duše dnes? Zajtra? A každý deň?!

Hovorí sa, že človek má v živote troch priateľov, s ktorými sa stretáva najčastejšie. Sú to: peniaze, príbuzný a dobré skutky.

Peniaze sú najnevernejšími priateľmi. Prídu k človeku, potešia ho, ale nie nadlho. Keď ich najviac potrebuje, vtedy ho opúšťajú. Čím je človek vo väčšej biede, tým viac sa od neho vzdiaľujú. Nepomáhajú ani vtedy, keď je pomoc najviac potrebná

Príbuzní sú o niečo vernejší. Nie však úplne a nie vždy. Potešujú človeka a niektorí ho neopúšťajú ani v chorobe. Ale niekedy konajú aj falošne. Najmä vtedy, keď cítia, že niečo dostanú alebo zdedia. Na jednej strane človeka ľutujú, ale už čakajú, aby čím skôr zomrel a im viac zostalo. A keď zomrie, rýchlo na neho zabúdajú a nemodli sa za neho.

Dobré skutky sú najlepší a najvernejší priatelia aj tu, aj na druhom svete. Vôbec človeka neopustia. Sprevádzajú ho všade aj vtedy, keď ho tí prví opustia a druhí na neho úplne zabudnú. Z dobrých skutkov má človek najväčšiu radosť a sprevádzajú ho aj na druhý svet. Sú pri ňom pred Najvyšším Sudcom a takto hovoria: „Bol si hladný a krmili sme ťa. Bol si smädný, nahý, pocestný... a my sme ťa obslúžili, lebo sme vedeli, že čokoľvek urobíme jednému z tvojich najmenších, ako keby sme tebe urobili. Sám si nás kedysi takto učil.“

MY

Je krásne, keď dnes pri hrobe svojich drahých nemáme výčitky. Keď skutočne prichádzame plný lásky, vďaka s modlitbou na perách. Boh vidí aj v skrytosti. Aj keď medzi nami a zomrelými je veľká prekážka, smrť. Vieme, že to čo boli oni, sme teraz my a čo sú oni teraz, že budeme čo nevidieť aj my. Máme však vieru v srdci a to je pre nás nádej.

V článku “Žreb“ môžeme čítať príhodu autora, rozhovor, ktorý si nechtiac vypočul. Bolo ich osem, štyri manželské páry. Všetci v stredných rokoch. Vstúpili do reštaurácie. Pozdravili, poobzerali sa a bez požiadania čašníka spojili dva stoly a za ne sa posadili. Vracali sa z cintorína. Na poslednej ceste odprevadili matku a dobrú znášanlivú svokru. Do reči im nebolo. Predsa matka je matka. A keď ju strácame,

žiaľbohu práve vtedy si uvedomujeme, čo strácame. Tak sa rozprávali medzi sebou. Tretia fľaša vína, ako sa kare svedčí a patrí rozviazala jazyk, najprv mužom a neskôr ženám. Autor si uvedomil, že do odchodu vlaku mu ostáva ešte hodina a preto si objednal ešte kávu. Tak som si vypočul ako dve sestry a dvaja bratia sa pustili do delenia dedičstva. Začal, s pohľadu, najstarší: -„Dúfam, že všetci viete, že môj syn študuje na konzervatóriu klavír a podľa toho by mal klavír pripadnúť mne.“ -„Keď ty si privlastňuješ klavír, tak potom ja si vezmem automatickú práčku. Beztak mi moja pred týždňom vypovedala službu.“ - „Keď vy dvaja klavír a automatickú práčku,“ ozvala sa druhá sestra, „potom ja chcem koberce a periny.“ -„Ako vidím,“ ozval sa najmladší brat, „ja si už z čoho vyberiem? Zostali mi obrazy, fotoaparát a album známok.“ Mlčali. A kto mlčí, ten svedčí. V duchu som blahorečil tejto rodine, týmto súrodencom za to, že sa bez škriepky, zvady, bez vyhrážania sa súdom, vedeli si rozdeliť dedičstvo po rodičoch. Tohoto svojho presvedčenia som sa nevzdal ani potom, keď najstarší brat povedal: -„V našom smútku sme zabudli, že v byte rodičov je ešte televízor, radiomagnetofón, rádio a harmonika. Veci majú rôzne hodnoty, a preto by som navrhoval, aby sme žrebovali.“ Súrodenci súhlasili a najstarší syn už aj z vrečka vyťahuje malý blok a trhá jeho listy. A vtedy sa ozve najmladšia nevesta, čo doteraz ešte slovo neprehovorila: -„Ste štyria súrodenci, vravíte, že rodičovský byt poznáte ako svoju dlaň a predsa ste na to najdrahšie zabudli.“ Z prekvapenia sa prvý spamätal najstarší syn. Vykrikol: -„Zabudli? Že my sme v rodičovskom byte dačo cenné zabudli? Na taký hlúpy žart nás naša milá švagrinka nenachytáš.“ - „Áno, moji milí,“ prehodila žena a švagrína, „zabudli ste na chorého a na lôžko pripútaného otca. Čo s ním? Budete tiež žrebovať, alebo aspoň v jednom z vás sa nájde toľko lásky, úcty a vďaky?“ Pohľady štyroch súrodencov sa križovali ako ohnivé blesky. Odišiel som. Kávu som nedopil. Horko som mal v ústach. Je vhodné dnešný deň využiť na vážny pohľad aj na podobné zamyslenie.

ADE

Sladké reči, dnes neobstoja. Pravda aj keď bolí je cennejšia. Čo tak zmieriť sa v rodine? Odpustiť si? Usporiadať pozostalosť? A najmä myslieť na zomrelých v láske a modliť sa za svoju hodinu smrti. Amen.

Slávnosť Krista Kráľa (34. cezročná nedeľa) „A“ Mt 25, 31-46
Múdry sa učí na chybách iných, hlúpy na svojich

AI

Drahí bratia a sestry! Možno ste urobili niekedy chybný krok v živote, ktorého vám bolo potom ľúto. Trápilo vás to a nech ste robili čokoľvek, bolo vám akosi ťažko pri srdci. Tento pocit previnenia budú mať tí, ktorí sa previňujú voči ľuďom neustále. Aj keď si už na to zvykli a snažia sa ten hlas v sebe zadusiť, ale nezadusia ho, on zadusí ich.

KE

Lebo to je peklo. Nebude tam kotol, nebudú tam čerti, nebude tam oheň. Budeš tam ty, sám so svojou biedou. A ako sme počuli v evanjeliu, Ježiš to nazval večným trápením.

DI

Svoje podobenstvá zhrnul Ježiš dnešnou rečou o všeobecnom súde sveta. Mohli by sme povedať, že Ježiš dnes v evanjeliu pozdvihol človeka na úroveň Boha. Ved' hovorí: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“ Všimnime si, že Ježiš vôbec nehovorí o modlitbe za bratov, ale o konaní skutkov. Ježiš si modlitbu váži, ved' aj sám sa modlí, ale budeme súdení nie za modlitby, ale za náš praktický život, lebo modlitba je len prostriedok k plnohodnotnému životu. Ježiš dnes jasne povedal, že si ľudí oddelí, podľa toho koľko sa kto namodlil, ale podľa toho, kto ako žil. Syn človeka bude odplácať podľa skutkov a života. Táto súdna zásada platí rovnako pre Kristovho nasledovníka, ako aj pre pohana, ktorý ešte nepozná Písmo. Obidve skupiny budú súdené s rovnakou Božou spravodlivosťou. Pán nehovorí o viere, o vyznaní jeho mena, ale o konaní a skutkoch ľudí.

PAR

Je jedno, či si katolík alebo pravoslávny, či si biely alebo čierny, ale nie je jedno, ako žiješ. Ak si myslíš, že preháňam, možno; ale aby si nebol prekvapený. Bodaj by si mal pravdu ty a nie ja, bodaj by to tak bolo, ale potom nás Písmo klame? Dokážeme rozoznať dobré od zlého a nikto nás to nemusel učiť. Cítíme, čo je dobré, lebo nás to naplňa pokojom, ale cítime aj to, čo je zlé, lebo nás to naplňa nepokojom, trápením. Čo to je? Je to Boží hlas. Prirodzený zákon, už od narodenia vpísaný do svedomia každej ľudskej bytosti na tejto planéte. Ak počúvam tento hlas a podľa neho žijem, zaručuje mi aj spásu a modlitba mi k tomu dopomáha. Ale modlitba alebo viera nie sú prvoradá k dosiahnutiu spásy.

MY

Raz som šiel s mladými ľuďmi – študentmi autobusom do Medžugoria na festival mládeže, ktorý sa tam koná každý rok. Keď sme dorazili, čakal nás veľmi bohatý program. No veľkým problémom bolo stravovanie. K dispozícii bola len jedna kuchynka, síce s množstvom tanierov, príborov pohárov, ale iba s jednou sadou hrncov. A tie hrnce v sade boli rôzne. Jeden väčší, ostatné rôznych veľkostí. Keď táto mládež po spoločných modlitbách pri kostole, po speve a tleskaní, nadšená nielen z toho miesta, ale aj z duchovného bohatstva, prišla na ubytovňu, niektorí sme boli smutní, že sme zrazu pri jedle nepoznali spolubrata, sestru, kamaráta. Každý sa schoval do kúta, snažil sa rýchlo vziať jeden hrniec, pravda, pre jedného malý, uvaril si svoju polievku a sám si ju aj zjedol s veľmi trápnyim pocitom, aby nikomu inému nezachutilo. Lenže nás tam bolo ubytovaných dvadsať a hrncov bolo len päť. Boli viaceré možnosti. Najlepšia bola ísť do reštaurácie. Ďalšia možnosť – poprosiť domácu, aby pripravovala stravu, ale to bolo drahé. Keďže to boli študenti, nemali peňazí nazvyš, a tak si varil každý sám. Prvé dni boli hrozné. Ale najkrajšie dni boli neskôr, keď sme pochopili: keď sme pozbierali všetky polievky a prichystali jednu vo

veľkom hrnci. Dokázali sme pripraviť aj druhé jedlo a ešte sme stihli upiecť aj jednoduchý koláč. Najedli sa všetci okrem toho sme pri stole prebrali množstvo problémov a podelili sa s mnohými zážitkami. Najkrajšia na púti je a bola určite modlitba. Veľmi dobré boli aj prednášky, ale najlepším sa pre nás stal spoločný obed.

ADE

Možno vás trápí chybný krok, ktorý ste v živote urobili. Nie je hlúposťou človeka urobiť tento chybný krok, ale určite by bolo hlúpe sústavne robiť chybné kroky. Amen.

Nanebovzatie Panny Márie

Lk 1, 39-56

Niekedy je umením byť kačicou

AI

Drahí bratia a sestry! Na jednom jazere plávalo 10 divých kačíc. Zrazu priplávala k nim zdochlina veľkej ryby. Kačice boli také hladné, že sa potešili aj zdochline a začali maškrtiť. Jednu kačicu od seba stále vystrkovali. Bola veľmi hladná. Vtedy si spomenula, že má aj krídla. Bála sa vyletieť nad hladinu, do neznáma. Hlad ju ale prinútil a ona vyletela nad hladinu jazera. Vynoril sa pred ňou veľký obzor. Zhora videla malé rybky, ktoré plávali pod hladinou. Zletela nižšie, nachytala si malých čerstvých rybiek a znova vyletela nad jazero. Na brehu zbadala krásne jahody, zaletela si aj na šťavnaté čerešne. Keď bola dosýta najedená, vrátila sa späť na jazero k deviatim kačiciam. Tie si ešte stále pochutnávali na zdochnutej rybe a čudovali sa, že tá jedna sa akosi nemá k jedeniu. Začali ju aj ponúkať, ale nechcela. Len sa čudovala a hovorila si, ako to môžu byť. „Škoda, že nevyleteli so mnou do neznáma,“ pomyslela si, „aby si našli lepšiu potravu. Ako im toto môže chutiť?“

KE

A toto chce Boh od nás, aby sme sa nebáli vyletieť do neznáma. Je to odvaha, ktorá je postavená na viere v Boha. A Boh nám na cestu dáva k dispozícii odvážneho človeka viery, ktorým je Panna Mária.

DI

Tiež bolo pre ňu ťažké urobiť krok akoby do neznáma, keď odpovedá anjelovi: „Nech sa mi stane podľa tvojho slova“, keď prijíma Ježiša v podobe plodu jej života. Ide vo viere k Alžbete, no nevie, čo ju tam čaká. Ale ide. Panna Mária v sebe objavila dimenziu duchovna. Táto dimenzia jej dala akoby krídla a ona dokázala vyletieť vo viere do neznáma a sami sme svedkami ovocia jej viery. Nie je to len Spasiteľ v podobe Ježiša, ale je to aj samotná skutočnosť s jej telom, ktoré je vzaté zo zeme do neba.

PAR

Je to aj vďaka tomu, že Mária objavila v sebe krídla a stala sa akoby anjelom, ktorý ide do neznáma. Učí tých, ktorí nechcú byť otrokmi vlastného života. Učí tých,

ktorí nechcú na základe tradície obhrýzať zdochnutú rybu. Mária nás učí viere, aby sme v sebe objavili krídla anjela a nebáli sa vyletieť s ňou do neznáma. Lebo človek nie je len kopou psychologických javov, ale je hlavne duchovnou bytosťou, o ktorej svätopisec hovorí: „Človek je len o niečo menší od anjelov.“ Preto skúsme v sebe objaviť anjela, ktorý má krídla.

MY

Čítal som jeden pekný príbeh o dievčatku, ktoré bolo malé a bledé. Mama ho brávala so sebou na prechádzku. Ľudia, ktorých stretávali, sa na dievčatko pozerali zvlášť. Raz sa dievčatko opýtalo mamy: „Prečo sa tí ľudia tak na mňa pozerajú?“ „Lebo máš pekné šatočky,“ odpovedala mama. Ale mama zomrela. Po roku si otec vzal inú, krajšiu ženu. Tá dievčatko na prechádzky nebrala. „Prečo?“ opýtalo sa raz dievčatko novej mamy. „Veď sa pozri na seba,“ hovorí jej macocha, „čo by si ľudia pomysleli, keby ma videli s tebou, takou hrbatou. Hrbaté deti nech sedia doma.“ Keď odišla, dievčatko si prisunulo stoličku pod zrkadlo a zbadalo svoj veľký hrb. „Čo ten hrb skrýva, čo v ňom je?“ pýtalo sa. Keď prišla zima, dievčatko zomrelo. K jej hrobu prišiel anjel, zaklopal na hrob ako na dvere a dievčatko z neho vybehlo dievčatko. Anjel mu hovorí: „Pod' so mnou k mame.“ Dievčatko na to: „Môžu ísť do neba aj hrbaté deti?“ Anjel ho pohladil po hrbe, ten odpadol ako škrupina a na jeho mieste sa objavili krásne krídla. A dievčatko vyletelo s anjelom rovno do neba.

ADE

Pekný príbeh. Skúsme ho urobiť pravdivým. Objavme v sebe anjela a skúsme vyletieť s Máriou do neznáma, aby sme ako tá kačica objavili aj niečo krajšie ako len zdochnutú rybu. Amen.